MADONA DIN STOCKHOLM

GERARD DE VILLIERS

Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Madona din Stockholm

În româneşte de Maria Măciucă

Editura Tineretului

2003

Capitolul I

Lee Edward Updike deschise ochii, trezit de lumina ce se filtra prin perdele. Ferestrele de la *Grand Hôtel* cel mai luxos hotel din Stockholm, nu aveau nici jaluzele şi nici cortine opace. Din cauza căldurii ce domnea în cameră, fusese nevoit să renunţe la pilota groasă care în Suedia înlocuieşte cuvertura. Leslie dormea alături de el, cu faţa în jos, expunându-şi funduleţul bombat şi spatele fin. Chipul abia i se vedea sub claia de păr auriu. Americanul se răsuci către ea şi îşi plimbă uşurel degetul de-a lungul trupului gol.

Tânăra femeie se întinse leneşă ca o pisică, arcuindu-şi spatele expus ca o ofrandă.

Această apariţie îl aprinse pe Lee Updike. De când părăsise atmosfera apăsătoare a laboratorului din Albuquerque, New Mexico, avea impresia că este în voiaj de nuntă.

El se sculă şi se îndreptă către sala de baie ale cărei dale din marmură erau încălzite cu rezistenţe electrice. Oglinda reflectă imaginea trupului lui osos. Cu umeri largi şi cu sexul inflamat deja între coapse.

Părul şaten şi rar era destul de răvăşit, iar el îl aranjă cu peria. În ciuda trăsăturilor cabaline, bărbatul avea un anumit şarm, datorită ochilor săi albaştri, cu o expresie mirată. Gura sa mare, bine desenată, adăuga o notă de senzualitate chipului sever.

Când se întoarse în cameră, el trase perdelele. Vremea mohorâtă din ultimele zile dispăruse ca prin farmec. Cerul era limpede şi albastru iar soarele strălucea. Dincolo de Strömmen, braţul de mare care separa Stockholm-ul de Gamla Stan, vechiul oraş, se zărea castelul regal cu faţadele de un ocru spălăcit, inspirate din arta italiană. În faţa hotelului, vreo douăsprezece vaporaşe albe aşteptau turiştii în sezonul cald pentru a-i duce să viziteze nenumăratele insuliţe ale arhipelagului, răspândite în Marea Baltică la est de Stockholm. Valurile ce se izbeau de ţărm şi de ambarcaţiuni produceau un tangaj continuu.

Curând avea să ningă. Apoi vremea se va răci şi vor urma nopţile lungi. De cele mai multe ori Marea Baltică se acoperea cu un strat gros de gheaţă ce ajungea până la coasta estoniană, adică la o distanţă mai mare de două sute de kilometri.

Lee se uită la soare. Deşi era ora nouă şi jumătate, acesta se

afla încă aproape de linia orizontului... Bărbatul se întoarse. Leslie îl observa somnoroasă.

— Ce s-a întâmplat? făcu ea.

Lee Updike se îndreptă către pat fără să-i răspundă. Tânăra femeie se întoarse cu spatele către el. Lee se lungi lipindu-se de ea şi cuibărindu-şi sexul între fesele ei tari.

— Nu s-a întâmplat nimic! şopti el.

Femeia închise ochii. Bărbatul simţea cum i se aprinde dorinţa. El se frecă uşor de trupul fierbinte. Luxul din jurul lui şi banii de care dispunea aveau un efect afrodiziac. Habar n-avea cât va dura „vacanţa" sa, dar era hotărât să profite cât mai mult de ea.

El găsi sexul cald al femeii şi îl penetră dintr-o singură mişcare. Leslie scoase un suspin de uşurare şi apoi se prefăcu adormită. Era plăcerea ei cea mai mare să fie posedată în acest mod, în timp ce era încă pe jumătate adormită.

În Albuquerque, Lee făcea dragoste cu ea în fiecare dimineaţă înainte de a pleca la laboratorul de fizică unde lucra la un important proiect. *Starwar.* Acolo domnea o atmosferă tensionată, ca într-un lagăr de concentrare. Nici măcar afară nu se simţea liber. FBI îl supunea unor anchete regulate. Uneori îi era desfăcută chiar corespondenţa. Însă lucrul care îl oprima cel mai mult era expresia de nebunie ce apărea pe chipul unor generali veniţi în inspecţie, atunci când le raporta progresele făcute în cercetările sale. Avea senzaţia că se află în faţa doctorului Folamour...

Leslie era convinsă că el demisionase ca să îşi poată petrece după-amiezele împreună, lungiţi pe nisip, în mijlocul stâncilor, făcând dragoste ca doi nebuni.

Ceea ce simţea acum Lee Updike era însă ceva cu mult mai profund: era angoasa certitudinii că pregătea sfârşitul lumii. Acum, ţinând-o de şolduri cu ambele mâini, făcea dragoste cu ea, cu mişcări ample, împingând-o către marginea patului. Brusc, ea căzu în gol, iar el, deasupra ei. Râdeau amândoi ca nişte demenţi continuând să facă dragoste... Contactul cu mocheta o făcea pe Leşie să se simtă violată. Ea ţipă de plăcere, ridicându-şi bazinul pentru a-l primi mai bine. Lee se agita frenetic. Chiar în clipa în care juisă cu putere, telefonul sună.

Avură nevoie de câteva clipe până să coboare cu picioarele pe pământ. Apoi, el se redresă şi se îndreptă clătinându-se către

telefon.

— Alo!

El ascultă vorbele interlocutorului său, apoi zise cu un glas stins:

— O. K. Cobor peste zece minute.

Leslie se ridică pe jumătate, cu ochii încă tulburi de plăcere, şi se uită la ceas. Lee o privea, mut de admiraţie, îndrăgostit ca un adolescent. Ce plină de viaţă, sănătate şi bucurie de a trăi era! Adora să facă sport şi dragoste. Era capabilă ca într-o singură zi să străbată zeci de kilometri pe motocicletă şi apoi să se transforme într-o vampă adorabilă cu părul blond prins într-un coc superb.

— De ce m-ai trezit aşa devreme? îl întrebă ea căscând ca o pisicuţă leneşă şi dezvăluind o dantură perfectă.

Lee era deja sub duş.

— Aveam întâlnire cu fotograful finlandez, dar nu voiam să plec fără să te am…

Leslie râse scuturându-şi pletele aurii şi se culcă la loc. Cu o nonşalanţă uimitoare nu-şi dorea decât să culeagă maximum de plăceri în viaţă.

Ea tocmai termina cu greu Facultatea de Ştiinţe fizice, când Lee Edward Updike, un tânăr fizician deja renumit, venise să ţină o conferinţă la universitatea ei. Fusese pe loc fascinată de ochii lui albaştri şi făcuse totul ca să fie remarcată. Lee, ale cărui zile şi nopţi erau consacrate proiectului *Starwar,* îi căzu în plasă… Fetei puţin îi păsa de *Starwar*, aşa că, de câte ori avea prilejul, îl încuraja în a se îndoi de succesul său.

Lee ieşi din sala de baie, îşi puse blugii, o cămaşă şi un pulover gros, luă câteva hârtii şi o sărută pe Leslie.

— Lipseşti mult? îl întrebă ea.

— Nu mai mult de o oră, cred. Individul a venit de la Helsinki ca să mă fotografieze.

Leslie se întinse languroasă, cu sânii bine arcuiţi, ca şi cum ar fi încercat să-şi ademenească iubitul.

— Bine, să vii repede. Încă nu m-am săturat de tine…

*

* *

În mijlocul holului aştepta un tânăr înalt şi blond, cu părul ondulat, îmbrăcat cu o geacă verzuie, cu un chip aproape

adolescentin ce apărea dintr-un pulover cu guler pe gât. El se repezi către Lee Updike şi îi strânse mâna cu putere.

— Domnule Updike, eu sunt Anti Tallur de la săptămânalul *Hymy:* cel mai important din Finlanda.

Lee Updike căscă, încercând să uite pulpele voluptuoase ale lui Leslie. Puţin îi păsa lui de acel săptămânal publicat într-o limbă pe care nu o înţelegea nimeni... La urma urmelor, era nevoit să-i facă pe plac „sponsorului" său care îi asigura o vacanţă fastuoasă în Suedia şi o protecţie adecvată... Un pic bănuitor, el întrebă:

— Pe cine aţi contactat pentru acest interviu?

— Pe Wollmar Holmer, răspunse imediat jurnalistul finlandez. Nu v-a spus?

— Ba da. Cum să nu? minţi Lee Updike.

Wollmar Holmer era redactor la *Expressen,* o vestită publicaţie suedeză, care îi plătise pentru a-i publica povestea „modestă" suma de trei sute de mii de dolari! Pentru securitatea sa colabora cu Säpo[1].

Anti Tallur scoase din trusă un Nikon şi începu să-l fotografieze în mijlocul holului sub privirile reprobatoare ale funcţionarilor de la recepţie.

— De fapt, ce doriţi dumneavoastră să faceţi? Numai fotografii?

Finlandezul îşi scutură cu putere claia de păr cârlionţat.

— A, nu! Vă voi lua şi un interviu. Vrem să ştim pentru ce aţi părăsit programul *Starwar,* de ce aţi venit în Suedia, dacă vă simţiţi ameninţat şi dacă americanii au încercat să vă ucidă sau să vă răpească.

Debitul lui sacadat, într-o engleză stâlcită, era dificil de înţeles. În timp ce vorbea aproape fără întrerupere, el făcea fotografii peste fotografii, alergând de jur-împrejurul americanului ca un derviş. Puţinele persoane care intrau în holul hotelului împreună cu rafalele vântului îngheţat se uitau la ei intrigate.

— Poate ar fi mai bine să ne instalăm la bar, sugeră Lee Updike.

Somptuosul bar aflat la stânga intrării, cu o terasă de unde se puteau vedea vaporaşele din radă, era complet pustiu.

Anti Tallur zâmbi timid.

---

1 *Säkerhetspolisen. Echivalentul suedez al DST (n.a.)*

— Dacă nu vă deranjează, aş vrea să vă fotografiez în Strandvägen, în faţa Ambasadei Americane.

Lee Updike se încruntă.

— Nu. Puteţi fotografia oriunde, dar nu acolo.

— O. K., O. K., consimţi imediat fotograful. Atunci am putea merge în Gamla Stan.

— Cum doriţi.

Anti Tallur îşi aranjă aparatul Nikon în etui şi îl urmă pe american afară din hotel. Afară vântul bătea în rafale. Ceva mai departe, pe Strömgatan, un pescar încerca să prindă somoni în braţul de mare care separa Stockholm-ul de nord de cel de sud. Anti Tallur îl aşeză pe Updike lângă pescar şi imortaliză scena. Apoi se îndreptară spre Vasabron, micul pod ce ducea spre oraşul vechi.

Mult mai scund decât Lee Updike, finlandezul abia reuşea să se ţină după el.

— Vreţi să vă instalaţi definitiv în Stockholm? întrebă el.

— Nu ştiu încă, spuse Lee Updike prudent.

Pe moment, paşaportul său U.S. fusese anulat, iar guvernul suedez îi pusese la dispoziţie o legitimaţie de liberă trecere ce-i dădea aceleaşi drepturi ca şi unui suedez. Nu se folosise încă de ea. În Suedia se simţea la adăpost, ca într-un cocon aseptizat, departe de lumea reală. Sigur că într-o bună zi, el va fi nevoit să se mişte din loc. Doar nu putea locui la nesfârşit în *Grand Hôtel.* De altfel *Expressen* îi plătea întreţinerea doar până la sfârşitul lunii octombrie. Leslie îl tot ruga să se multe într-o ţară caldă, dar îi era frică.

Anti Tallur se lăsă pe vine ca să poată încadra mai bine castelul regal din spatele lui. El îl întrebă:

— Sunteţi căsătorit, domnule Updike?

Lee Updike ezită un moment, apoi răspunse:

— Nu, dar e posibil să mă căsătoresc curând.

— Cu o suedeză?

— Nu, cu o americancă.

— Este aici împreună cu dumneavoastră?

— Da.

— Aş putea să o întâlnesc ca să o fotografiez?

— Mă îndoiesc că va fi de acord, răspunse Updike.

*

* *

Leslie Mason aproape că adormise din nou când soneria o făcu să tresară. În clipa când ridică receptorul, realiză că zgomotul venea de la uşă. Ea se apropie şi strigă:

— Cine-i acolo?

— *Room service,* răspunse o voce de femeie.

Leslie simţi un val de recunoştinţă cum îi umple sufletul. Îi plăcea la nebunie să servească micul dejun în pat şi Lee ştia asta. Cu siguranţă, el îl comandase înainte de a pleca.

— Aşteptaţi un moment!

Ea se repezi în sala de baie şi se înfăşură într-un prosop imens, apoi se duse la uşă şi desfăcu lanţul de securitate. În timp ce se întorcea către pat, zări cu coada ochiului silueta unei femei îmbrăcată în uniforma personalului. Abia când se lungi în pat, observă că femeia nu avea nicio tavă.

Leslie Mason încremeni.

Femeia care intrase în cameră nu semăna deloc cu o cameristă. Avea un chip ca de piatră, cu o expresie îngheţată în ochii negri înfundaţi în orbite.

Un bărbat apăru pe urmele ei. Acesta închise uşa în urma lui şi puse lanţul. Leslie Mason îl privea stupefiată. Părea a fi un arab cu ochii foarte negri şi o mustaţă foarte stufoasă.

— Cine… cine sunteţi dumneavoastră? reuşi ea cu greu să rostească.

În mod instinctiv, încercă să se întindă către telefon.

Femeia făcu un pas ca să o împiedice. Bărbatul se repezi la ea şi o trânti pe pat. Tânăra americancă scoase un ţipăt de groază şi, goală puşcă, încercă din nou să se apropie de telefon.

Ţipetele ei isterice erau însă înăbuşite din cauza poziţiei în care se afla. Mustăciosul luă de pe jos prosopul şi îl aruncă peste ea ca o plasă. Avea o forţă fantastică şi, curând, Leslie se afla culcată cu faţa în jos, cu chipul înfundat în pernă, strivită de greutatea bărbatului ce stătea acum călare pe ea. Cineva ar fi putut auzi ţipetele ei. Bărbatul i se adresă străinei cu o voce speriată:

— *Now, quick!.*[2]

Muşchii gâtului îi tresăreau din cauza efortului depus. Leslie Mason era într-o condiţie fizică excelentă şi era greu de stăpânit. Fără să-i răspundă, femeia se aplecă şi îşi scoase

2 *Repede! Acum! (n.t.)*

pantofii cu tocuri de grosime medie.

Ea scoase tocul unui pantof şi descoperi un lăcaş din care căzu un etui de câţiva centimetri, pe care îl puse în palmă.

În interior, pe o bucăţică de vată, se afla o mini seringă nichelată lungă de cinci centimetri. Acul era protejat de un căpăcel de oţel. Femeia deschise etuiul de sticlă, luă din el seringa şi se apropie de pat spunându-i tovarăşului ei:

— *Hold her well.*[3]

Bărbatul se lăsă cu toată greutatea sa pe victima ce continua să geamă în pernă. Cu mâna stângă, femeia dădu la o parte părul de pe ceafa lui Leslie, eliberând locul de la baza gâtului, unde se afla o adâncitură.

Leslie tresări puternic la această atingere.

— Atenţie! şopti femeia.

Cu gesturi precise, ea scoase căpăcelul protector al seringii. Aceasta avea un ac de numai câţiva milimetri lungime. Cu precizie, femeia înfipse acul în ceafa victimei şi goli conţinutul seringii.

Simţind durerea înţepăturii, Leslie scoase un ţipăt de surpriză. Femeia se ridicase deja în picioare, cu seringa goală în mână. Totul durase mai puţin de cinci secunde. Leslie scoase un horcăit scurt şi trupul îi fu scuturat de un spasm. Mustăciosul încetă să o mai imobilizeze. Trupul tinerei femei mai zvâcni puţin, apoi rămase nemişcat.

Femeia puse cu grijă căpăcelul acului, apoi aşeză seringa în cutiuţa de sticlă. În cele din urmă o puse în tocul pantofului, ca la început. Chipul ei nu exprima nici cea mai mică emoţie.

— Să ne grăbim, spuse ea.

*

* *

Înfrigurat, Lee Updike poza pentru a zecea oară în faţa marelui magazin NK din Klarabergsgatan, un fel de Champs-Elysee al Stockholm-ului, unde erau expuse într-o vitrină imensă ultimele creaţii ale lui Claude Dalie. În faţa unui pat Tiffany acoperit cu o cuvertură de mătase, americanul îşi imaginează că face dragoste cu Leslie şi asta îl mai dezmorţi un pic.

Fotograful finlandez vorbea fără întrerupere în timp ce făcea fotografie după fotografie. Lee Updike abia aştepta să facă un

3 *Ţine-o bine (n.a.*

duş fierbinte. În ciuda cerului senin, era un ger năprasnic.

— Să ne întoarcem la hotel, propuse el. O voi întreba pe logodnica mea dacă doreşte să fie fotografiată.

Era convins că Leslie îl va refuza. Avea oroare de aşa ceva.

— Încă cinci minute, ceru Anti Tallur. După aceea vom putea lua micul dejun la *Café Opéra* cu logodnica dumneavoastră. Aveţi de gând să veniţi în Finlanda?

— Nu. Spuse Lee Updike. Pe un ton ce nu admitea replică.

Era el un pacifist, dar, în niciun caz, nu şi un naiv. Finlanda era prea aproape de Uniunea Sovietică. Nu avea chef să sară din lac în puţ...

— Păcat, făcu Anti Tallur în timp ce scotea filmul din aparat. Norvegia este o ţară foarte frumoasă.

*

* *

Leslie Manson era deja în cada de baie, cu ochii ficşi şi cu capul răsturnat pe spate. Părea că doarme. Alături de ea, femeia care o omorâse, o uda din belşug cu duşul, insistând mai ales asupra părului bogat şi blond.

Femeia îndreptă apoi jetul de apă către pardoseala de marmură inundând-o, exact cum ar fi făcut un utilizator neîndemânatic.

Însoţitorul ei o urmărea din cameră aruncând din când în când privirea către telefon. Se aflau acolo de cinci minute, dar lui i se părea că trecuse o veşnicie. În cele din urmă, femeia închise apa şi se întoarse spre complicele ei.

— Hai să o aranjăm!

Bărbatul apucă trupul greu şi inert al americancei ţinându-l de sub genunchi şi de subsuori. Cu un efort uriaş, el reuşi să o ridice din cadă. Dintr-o mişcare greşită, un picior al moartei se izbi de perete.

— Fii atent, imbecilule! Nu o lovi!

Vocea femeii răsună ca o lovitură de bici. Ea îl ghidă până ce ceafa lui Leslie Manson ajunse în dreptul marginii căzii. Acum sosise momentul cel mai dificil al misiunii sale. Dacă l-ar fi ratat, tot ce făcuse se anula şi ar fi dat socoteală pentru greşeala ei. Femeia alungă pe dată acest gând neplăcut din minte.

— Este bine aşa, făcu ea. Când îţi spun eu, o să-i dai drumul jos. Fii atent, o laşi să cadă de la înălţime.

— Bine, bine, făcu mustăciosul gâfâind.

El se clătina pe picioare şi fruntea îi era plină de sudoare. Femeia făcu un pas îndărăt, verificând încă o dată dacă trupul se afla în poziţia dorită de ea.

— Dă-i drumul!

Bărbatul dădu brusc drumul poverii macabre. Ceafa lui Leslie se lovi de marginea căzii cu un zgomot de oase frânte, apoi cadavrul ei alunecă pe pardoseală.

Bărbatul se dădu înapoi. Complicea lui păşi peste trupul neînsufleţit lungit pe jos şi îl examină cu atenţie pe toate părţile. Unghiul făcut de cap faţă de poziţia corpului era relevant. Fata avea acum rupt gâtul de la bază în dreptul vertebrelor cervicale. O spumă rozalie apăru la baza gâtului din pielea sfâşiată, amestecându-se cu apa răspândită pe dalele sălii de baie.

— Nu plecăm o dată? întrebă bărbatul nervos, transpirând din belşug.

— Aşteaptă o clipă! făcu femeia.

Ea apucă duşul flexibil cu o mână şi cu cealaltă prinse mâna dreaptă a moartei. Apoi îi puse duşul în mână, apăsând bine degetele pe metal ca să lase amprente clare.

Totul părea o înscenare perfectă.

Femeia intră în cameră privind de jur-împrejur. Nu se vedea nimic suspect. Ea se uită la ceas. Trecuseră în total şapte minute din momentul în care intraseră acolo.

— Totu-i perfect. Acum putem pleca.

— Dar banii mei?

I se promisese o primă de zece mii de coroane. Pe femeie o întâlnise cu o oră mai devreme într-o cafenea din Tegnergatan frecventată de mulţi străini. Locul se numea *„Chez Leo”.* Întâlnirea aceasta fusese aranjată din timp de cel care îl angajase pentru acest „job” şi pe care nu putea să-l refuze. Amândoi făceau parte din aceeaşi organizaţie clandestină, iar la ei ordinele nu se discutau. Femeia îi explicase ce vrea de la el dându-i detalii foarte precise, dar nu-i spusese cum se numeşte. Ei intraseră în hotel la un interval de douăzeci de minute unul faţă de celălalt şi se reîntâlniseră pe palierul de la etajul patru.

— Ştii statia de metrou din Rinkeby? îl întrebă ea.

— Da.

Aceasta se afla în partea de nord-est a oraşului, într-un cartier de blocuri, locuit mai ales de emigranţi, majoritatea originari din

Orientul Mijlociu.

— Vei coborî acolo şi vei merge pe strada Trondheimsgatan, până la numărul 38. Vei intra pe culoar unde te va aştepta o persoană care îţi va da răsplata pentru ce ai făcut. Trebuie să pleci chiar acum.

Femeia verifică să nu fie nimeni la acel etaj, apoi îşi împinse complicele afară. După ce mai aşteptă un timp, plecă şi ea, nu înainte de a şterge cu o batistă clanţa uşii şi toate obiectele ce ar fi putut avea amprente. În loc să ia ascensorul, ea coborî pe scara ce ducea în galeria comercială a hotelului. De acolo, traversă holul şi ieşi afară în bulevardul comercial Svearägen. Luă un autobuz care pleca spre aeroportul Arlanda şi se instală în el.

O oră mai târziu, femeia se afla în aeroportul internaţional. Avu nevoie doar de trei minute ca să scoată bagajele şi consemnul automat. Apoi se prezentă la poartă pentru a se îmbarca în unul din cele două zboruri zilnice ale companiei Air France la Paris. După ce fu înregistrată, femeia intră în sala de plecare. În Suedia nu se făcea niciun fel de control la ieşirea din ţară. Astfel nimeni nu putea să observe că numele sub care voiaja nu era acelaşi cu cel din paşaport.

După ce bagajul fu controlat cu raze X, ea începu să se plimbe prin faţa buticurilor free-shop şi se opri în faţa celor cu parfumuri. În ţara în care trăia ea, aşa ceva exista doar în vis.

*

* *

Lee Updike intră în holul hotelului cu un oftat de uşurare. Vântul rece îl îngheţase cu totul. La fel de înfrigurat, Anti Tallur îşi frecă mâinile.

— Mai facem nişte fotografii şi cu logodnica, nu? făcu el.

— O întreb imediat, răspunse prudent Updike.

El intră într-o cabină telefonică „house-phone” şi formă numărul camerei. Telefonul sună, dar fără niciun rezultat. Atunci el se îndreptă către „breakfast-room”. Leslie nu era acolo. Probabil că făcea baie.

— Mă duc să o caut, îi spuse el fotografului. Aşteptaţi-mă aici.

Tot ce voia el era să scape de fotograful finlandez care îl enerva cu insistenţele lui…

Când ajunse la etajul patru, deschise uşa cu numărul 416 şi

strigă:

— Leslie, unde eşti?

Intrigat de liniştea ce domnea în apartament, el înaintă până în mijlocul camerei şi deodată zări un picior gol pe dalele din sala de baie. Simţi cum o gheară îi strânge stomacul. El se repezi acolo cu sufletul la gură. Pardoseala era uşor colorată în roz.

Crezu că Leslie era doar leşinată.

— Leslie!

Updike ridică receptorul telefonului.

*

* *

Bărbatul cu înfăţişare de oriental care participase la asasinarea lui Leslie Manson coborî din metrou la staţia indicată şi pătrunse într-un cartier cu străzi cu un aspect lugubru, cu clădiri mizere şi copaci scheletici. Găsi cu uşurinţă Trondheimsgatan, o stradă tristă, cu imobile terne şi insalubre. Gerul se asprise şi bărbatul îşi vârî mâinile în buzunarele canadienei.

La numărul 38 era o casă veche cu ferestrele acoperite cu obloane. Locul părea nelocuit. Mustăciosul pătrunse pe culoar. În urma lui venea o femeie înfăşurată într-o haină de blană şi cu o căciulă ce-i acoperea fruntea până la ochi. Ea îl strigă:

— Latif!

Bărbatul se întoarse. Văzu un chip lipsit de orice expresie. Necunoscuta scoase mâna dreaptă de sub blană, înarmată cu un revolver imens, cu amortizor. Ea întinse braţul şi apăsă pe trăgaci.

Proiectilul semiblindat al armei „357 Magnum” pătrunse în partea superioară a cutiei toracice a lui Latif, străbătu pieptul secţionându-i traheea şi aorta şi ieşi prin spate lăsând o gaură mare cât pumnul.

Latif era mort chiar înainte de a atinge solul. Nu mai avu cum să o vadă pe femeia care se apropie de el şi îi mai trimise un glonţ în cap.

Capitolul II

O lumină incertă şi nebuloasă inunda Strandvägen, cea mai frumoasă stradă din cartierul rezidenţial din capitala Suediei.

Din spatele taxiului său, Malko privea cum îi defilează prin faţa ochilor ambasade şi imobile clădite din piatră negricioasă, în care se refugiau ultimii nababi. Un aparat Airbus al Companiei Air France îl adusese de la Viena la Paris, apoi de la Paris la Stockholm. Alesese soluţia cea mai convenabilă.

Ambasada Americană era ultima clădire de pe Strandvägen aflată chiar la ţărmul unui braţ al mării. Se afla într-o clădire albă, modernă, cu cinci etaje, pe care trona o imensă antenă pentru satelit. Nişte muncitori tocmai terminau de montat un gard metalic, sub privirile bovine ale unui soldat.

Malko coborî din taxi, transpirat sub haina de blană. Se aşteptase ca în Suedia să fie cu mult mai frig. Termometrul arăta însă şase grade peste zero deşi erau la începutul lunii decembrie. Totuşi aici vremea era schimbătoare. Dinspre Marea Baltică sufla adesea un vânt îngheţat.

Un puşcaş marin ţeapăn ca un robot îi luă cartea de vizită şi dădu un telefon. Uşa acţionată electronic se deschise imediat. În ambasadă era o căldură sufocantă ca într-o saună… S-ar fi putut sta acolo în lenjerie de corp. Un bărbat cu mânecile cămăşii suflecate îl primi călduros la etajul cinci şi îl pofti într-un birou imens, plin cu hărţi ce reprezentau nordul Europei. Era un bărbat înalt, puţin adus de spate, cu o mustaţă destul de deasă. La televizorul Samsung din colţul camerei se puteau viziona şaisprezece canale TV via-satelit.

— Bine aţi venit la Stockholm! spuse acesta. Avem o vreme superbă pentru această perioadă a anului. Aţi călătorit bine?

— Excelent, spuse Malko.

Fotoliile de la clasa „Afaceri” a aparatelor Air France se amelioraseră în mod simţitor. Malko nici nu mai regreta că nu a călătorit la clasa întâi, unde se înghesuiau birocraţii din structurile CIA-ei.

Kevin Hudson, şeful agenţiei CIA din Suedia, se aşeză în faţa lui şi îşi aprinse o ţigară.

Secretara sa puse un platou cu două ceşti de cafea pe o măsuţă semnată de Claude Dalie, cu picioarele făcute din doi colţi de elefant autentici, singurul lux din acel birou auster.

Americanul îi întinse zaharniţa lui Malko.

— O bucată sau două de zahăr?

El servise două. În ciuda apropierii sale de Uniunea Sovietică, Stockholm-ul nu era considerat un post cu un grad ridicat de risc.

— Am pentru dumneavoastră un caz deosebit de delicat, adăugă şeful centralei. Cazul Updike. Aţi aflat ceva despre el?

— Nu prea, zise Malko. Ştiu numai că NSC[4] se interesează în mod direct întrucât am fost contactat de Washington prin Desk „Europe" şi nu prin Direcţia Operaţiuni...

— Într-adevăr, confirmă cu tărie americanul. Este vorba de o afacere dificil de rezolvat. Vom fi nevoiţi să acţionăm cu o prudenţă maximă. Suedezii nu glumesc atunci când este vorba de independenţa lor, iar compania noastră nu se bucură de o reputaţie prea bună aici. Nu mai lipseşte mult şi ne vor considera ca pe Marele Satana.

— La ce fel de exorcism aveţi de gând să mă folosiţi? întrebă Malko.

— Spuneţi-mi, aţi aflat ceva despre afacerea Lee Updike?

— Doar puţine lucruri, prin intermediul presei. Lee Edward Updike este un fizician care a lucrat la programul *Starwar* în Albuquerque. El a demisionat acum câteva luni dându-şi brusc seama de pericolul la care era expusă pacea lumii din cauza cercetărilor sale. În cele din urmă, el s-a refugiat în Suedia.

— Asta este doar vârful aisbergului, făcu Kevin Hudson, după ce goli jumătate din lichidul infect din ceaşcă. Lee Updike este un om de geniu, un fizician specialist în laser şi electronică. Din acest motiv a fost recrutat de NASA, în ciuda fragilităţii sale fiziologice...

„De cinci ani, el lucra la partea cea mai secretă a programului *Starwar.* Ştiţi că scopul acestui program este de a detecta orice deplasare a rachetelor intercontinentale şi de a le distruge în faza ascensională. Acest lucru ar fi conferit un avantaj decisiv beneficiarului în cazul unui conflict nuclear."

— Asta am înţeles şi eu, spuse Malko.

— Toată şmecheria se bazează pe sateliţii care supraveghează Uniunea Sovietică, continuă Kevin Hudson. Aceştia ar fi dat semnalul de alertă. Bineînţeles sunt şi ei vulnerabili. Doar există şi aşa-zişii „Killer-satellites" ai ruşilor.

---

4 *Naţional Security Council (n.a.)*

Treaba asta continuă de la începutul lui *Starwar* şi dă mari dureri de cap celor două mari puteri. Cum am putea să-i împiedicăm pe ruşi să ne distrugă sateliţii înainte ca să ne distrugă ei cu rachetele lor... Or, acest Lee Updike a găsit un mijloc de apărare bazat pe lasere de putere şi pe contramăsuri electronice, care fac ca sateliţii noştri să fie practic invulnerabili... Sistemul elaborat de el este atât de complex, încât nici eu şi nici dumneavoastră nu am înţelege chiar dacă ni s-ar explica o lună întreagă. Ca să nu mai vorbim că totul este menţinut în cel mai mare secret.

— Din cauza asta, băiatul a făcut alergie şi a preferat să stea în banca lui...

Kevin Hudson zâmbi forţat. Imediat zâmbetul îi dispăru de pe chip. Nu era ora potrivită pentru glume.

— Habar n-am ce s-a întâmplat în creierul lui afurisit... FBI a descoperit că tipul intrase în legătură cu Stockholm Internaţional Peace Institute. E vorba de un organism destul de neclar care luptă cu furie pentru menţinerea păcii. Se pare că cei de acolo i-au vârât în cap că va produce războiul total pe planeta noastră. În plus, i-a mai căzut cu tronc o gagicuţă şi toate la un loc l-au determinat să o ia razna.

— Dar FBI nu a făcut nimic ca să-l convingă să-şi continue cercetările?

Kevin Hudson zâmbi crispat.

— Ha, FBI! Cu stilul lor de lucru, mai mult au pus gaz pe foc. Lee Updike a plecat în mod oficial într-o vacanţă în Mexic, iar de acolo s-a întors la Stockholm. După o lună, timp în care a fost căutat peste tot, publicaţia *Expressen* a scos la iveală „confesiunea” lui Lee Updike... Bineînţeles, aceasta a fost imediat preluată de toate ziarele principale din lume.

Atunci s-a reunit Naţional Security Council şi i s-a cerut bătrânului Casey să dreagă stricăciunile. FBI era de acum incompetent pentru că aventura nu mai avea loc pe teritoriul naţional...

— Şi ce s-a întâmplat aici, la Stockholm?

— Un adevărat coşmar, făcu Hudson cu un glas de înmormântare. Aiuritul savant era conştient de faptul că noi vom răscoli pământul tot ca să dăm de urma lui. Abia a pus piciorul aici, că s-a şi grăbit să ia legătura cu *Expressen.* În schimbul sumei de trei sute mii de dolari, el a acceptat să le vândă

povestea sa, cu tot tacâmul... Tipii l-au instalat la *Grand Hôtel,* unde sunteţi cazat şi dumneavoastră şi aşa a început totul.

— De ce credeţi că a făcut asta?

— Cred că pentru bani, făcu americanul. Aici el nu avea niciun mijloc ca să-şi câştige existenţa. Cred că a mai contribuit şi dorinţa lui de a-şi face cunoscute intenţiile pacifiste.

— Şi dumneavoastră nu eraţi la curent cu nimic?

— Nu, mărturisi jenat americanul. Îi pierdusem complet urma şi suedezii nu ne-au spus nimic. Atunci eu chiar eram în concediu. Cei din Companie, mai mult sau mai puţin pesimişti, se aşteptau chiar să-i vadă fotografia apărând în *Pravda.* Am simţit o mare uşurare când adjunctul meu mi-a telefonat să mă anunţe în legătură cu articolul publicat de *Expressen...* Ar fi inutil să vă spun că am părăsit Grecia imediat... La Washington mă aştepta un munte de telegrame care de care mai imperative. *Expressen* publicase deja trei articole în care fiecare cuvânt releva „secret-defence”... Boşii de la Casa Albă îşi smulgeau părul din cap...

— Şi ce aţi făcut atunci?

— Păi, am urmat ordinele primite. Am încercat cu orice preţ să-l reduc la tăcere pe Lee Updike. După ce m-am umilit în faţa omologilor mei suedezi, am reuşit să-l întâlnesc la o masă şi să-i transmit un mesaj din partea Casei Albe.

— Ce fel de mesaj?

— I se cerea să se întoarcă imediat acasă, având să suporte o pedeapsă destul de uşoară pentru daunele aduse ţării. În caz contrar, guvernul nu putea rămâne indiferent în faţa divulgării unor secte de stat de o asemenea importanţă. Ticălosul m-a trimis însă la plimbare. În ziua următoare, a acordat un interviu la *Expressen* în care a afirmat că a fost ameninţat şi că se află sub protecţia poliţiei suedeze... Zece minute mai târziu, eu am fost convocat de Säpo. Şeful lor mi-a spus că bănuia CIA de ce era mai rău şi că fapta noastră era de o gravitate extremă.

„A doua zi, ambasadorul nostru a fost convocat la Ministerul Afacerilor Externe unde a fost pus în gardă în legătură cu gravitatea amestecului nostru în afacerile intense ale Suediei. În plus, i s-a spus că Suedia va respinge orice cerere de extrădare. Ştiţi doar că afurisiţii ăştia ne urăsc de când cu războiul din Vietnam. În tot acest timp, Updike a continuat netulburat să scuipe venin în *Expressen*, timp de opt zile. A început să

dezvăluie secrete ţinute până atunci în secret. Desigur că ruşii atâta aşteptau. La un cocteil, ambasadorul sovietic părea chiar foarte încântat de faptul că a ajuns să fugă un specialist de la noi.”

Malko auzise vorbindu-se de dezvăluirile făcute de Lee Updike în acea vreme, dar nu le dăduse prea mare importanţă. Pe atunci se afla în celălalt capăt al lumii, în Panama şi, de acolo, faptele i se păreau mai degrabă ireale. În plus, americanii încercaseră să muşamalizeze cât mai mult evenimentul.

— Ce s-a mai întâmplat după aceea? întrebă el.

— Am reuşit să-l mai întâlnesc şi a doua oară, de astă dată în prezenţa unui înalt funcţionar din poliţia suedeză. I-am explicat care puteau fi consecinţele actelor sale dacă nu consimte să se întoarcă în Statele Unite. El mi-a răspuns că vrea să se stabilească în Suedia, unde i se oferise chiar şi un paşaport.

— Dar în legătură cu ruşii...?

— Nu am abordat acest subiect de frică să nu-i bag idei proaste în cap, dar am vorbit cu cei de la Säpo. Ei s-au jurat că vor veghea să păstreze neutralitatea oaspetelui lor. Oricum, acesta nu a manifestat nicio intenţie de a se duce în Uniunea Sovietică. A refuzat chiar o invitaţie la un cocteil, la Ambasada Sovietică, deşi nu ar fi fost niciun pericol. Suedezii m-au avertizat însă că vor fi extrem de vigilenţi şi în privinţa noastră, în cazul în care am încerca să-l răpim. Acelaşi lucru mi l-a spus şi ambasadorul nostru de aici... Suedezii ar fi în stare să rupă relaţiile diplomatice cu noi dacă încercăm să-i călcăm pe bătături în această afacere.

— Ce anume este mai important, să-l recuperaţi pe Updike sau să menţineţi relaţiile cu Suedia? întrebă Malko.

Kevin Hudson schiţă un zâmbet.

— Problema nu trebuie pusă chiar aşa. Casa Albă vrea să-l recuperăm pe Lee Updike fără incidente cu suedezii. Este ca şi cuadratura cercului...

Malko nu înţelegea prea bine raţiunea voiajului său intempestiv. În aparenţă era vorba de o poveste destul de veche.

— Dar toate acestea s-au petrecut cu două luni în urmă, remarcă el. Ce s-a mai întâmplat de atunci?

— Ticălosul se mai află şi acum în Stockholm.

— Şi mai publică interviuri în ziare?

— Nu.

— Atunci, de ce vă temeţi? Râul a fost deja făcut.

Kevin Hudson îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

— Tot ce a scris Updike în ziare este doar zece la sută din ceea ce ar putea revela, spuse el. Ştie absolut totul despre blestemaţii de sateliţi şi toate informaţiile sunt bine mersi în capul lui. El reprezintă în continuare un mare pericol pentru noi şi o tentaţie extraordinară pentru ruşi, care ar da orice ca să-l pună la adăpost şi să-l folosească împotriva noastră.

— Dar s-ar părea că nici pe ei nu-i înghite geniul nostru.

— Nu, desigur. Tipul este neutru, pacifist, visător, utopist, dar nu şi prosovietic.

— KGB-ul a intervenit în fuga lui?

— Nu, nu cred, dar nici imposibil nu este. Stockholm Internaţional Institute are destui agenţi de influenţă sovietică, la fel ca şi alte structuri pacifiste. La început, am crezut că e vorba de o coincidenţă, dar ce s-a întâmplat după aceea, mă face să cred contrariul. Din cauza asta v-am chemat aici.

— De ce aţi aşteptat atât de mult? obiectă Malko.

Americanul îşi termină cafeaua şi se ridică să aprindă lumina. Începuse să se lase întunericul.

— Examinând situaţia din toate punctele de vedere, am ajuns la concluzia că nu ne mai rămâne nicio posibilitate pentru moment. State Department a primit doar o asigurare din partea suedezilor că ne vor avertiza la timp în cazul în care Updike s-ar decide să se instaleze în altă parte. Dacă ar pleca la Moscova, nu am afla asta din presă.

— Într-adevăr, spuse Malko.

Kevin Hudson îşi turnă o nouă ceaşcă de cafea şi adăugă o treime din zahărul din zaharniţă înainte de a continua. Prin fereastra biroului, Malko vedea norii negri ce veneau dinspre Marea Baltică întunecând cerul. Rafale puternice de vânt începură să cutremure geamurile. Venea iarna.

— Lee Updike nu s-a mişcat din Stockholm, continuă şeful centralei CIA. Bineînţeles, este continuu supravegheat de noi ca să ştim cum evoluează lucrurile. Timp de o lună, până la sfârşitul lui octombrie, *Expressen* l-a instalat la *Grand Hôtel* ca să-l arate ziariştilor străini… Acolo, prietena lui, Leslie Manson, cea care l-a însoţit din Statele Unite şi care l-a sfătuit să renunţe la cercetările sale, a murit.

— A fost un accident?

Americanul făcu un gest de îndoială.

— Aici este toată problema.. Treaba s-a întâmplat exact acum o lună şi jumătate. Fata a alunecat pe marmura din sala de baie şi şi-a fracturat gâtul de marginea căzii. Moartea a fost instantanee.

— Ce vă face să credeţi că nu ar fi un accident?

Americanul deschise un dosar verde pus în faţa lui pe birou.

— Un anumit număr de indicii, zise el. În perioada care a precedat moartea lui Leslie Manson, staţiile noastre de ascultare au înregistrat o creştere notabilă a comunicaţiilor radio între Rezidentura KGB din Stockholm şi cea din Tallin, Estonia, aflată de cealaltă parte a Mării Baltice. Din nefericire, nu am reuşit să le descifrăm complet. Ştim numai că este vorba de o operaţiune ce priveşte Departamentul S al Primului Directorat.

Era vorba de Secţia «Action» din cadrul KGB, care se ocupa printre altele şi de suprimările unor persoane indezirabile.

— Şi ce s-a mai întâmplat apoi?

— În ziua în care a murit Leslie Manson, Lee Updike avea întâlnire cu un fotograf de la săptămânalul finlandez *Hymy.* Stabiliseră ca fotografiile să fie făcute în aer liber şi fata a rămas singură în camera de la hotel.

— Are vreo importanţă acest lucru?

— Enormă. Lee nu o părăsea niciodată. Aşa că l-am întrebat pe omologul meu din Helsinki şi am descoperit că *Hymy* este infiltrat de agenţi cu orientare prosovietică şi că este amestecat în operaţii de dezinformare. În plus, acel fotograf, Anti Tallur, este estonian de origine şi toată familia lui trăieşte în Tallin. Finlandezii consideră mai mult decât suspect faptul că el face vizite regulate în Estonia.

— Atunci s-ar putea spune că avem de-a face cu un agent sovietic, o „cârtiţă” mai bine zis. Credeţi că a ucis el femeia?

— Nu, nu. Dar modul în care a ajuns până la Updike este interesant. Acesta din urmă a crezut că vine din partea lui Wollmar Holmer, ziaristul de la *Expressen,* care are grijă de el. Or, întâlnirea cu pricina a fost de fapt aranjată de o anume Ingrid Stor, şi ea ziaristă.

— Cine este această Ingrid?

Americanul scoase o fişă din carton alb.

— Iată: Ingrid Stor, celibatară, 32 ani. Născută în Malmö.

Redactor cultural la P2, unul din canalele oficiale radio. Catalogată ca marxistă şi de stânga. Are contacte cu colonelul Viktor Indusk, rezident al KGB în Stockholm. Am reuşit să-i fotografiem împreună. Ea a scris numeroase articole în care atacă pe disidenţii sovietici şi estonieni… Iată o fotografie a ei.

El îi întinse lui Malko fotografia. Era o fată înaltă şi blondă cu forme sculpturale perfecte. Pe bustul minunat se mula un pulover fin şi un pantalon colant scotea în evidenţă nişte picioare de nimfă. Ziarista era fotografiată în timp ce se urca într-un automobil Golf.

— Credeţi că KGB a organizat acest interviu ca să-l separe pe Lee Updike de logodnica sa?

— Da, asta cred.

— Dar moartea cum se explică?

— Este foarte greu de explicat. Nu s-a efectuat autopsia cadavrului şi practic nu a existat vreo anchetă. Dar circumstanţele acestui accident mi se par extrem de bizare, în afară de asta, am observat două fapte curioase. Mai întâi, în ziua morţii lui Leslie Manşon, a fost asasinat un kurd într-un cartier mărginaş din Stockholm. A fost împuşcat cu două gloanţe 357 Magnum – un fel de execuţie. Poliţia suedeză nu ştie încă cine l-a ucis şi din ce cauză.

— Ce legătură poate avea uciderea lui cu moartea lui Leslie?

— Tipul, pe nume Latif Suleymaneh, făcea parte din PKK, partidul independent kurd, aflat sub conducerea directă a KGB.

În Suedia trăiesc foarte mulţi kurzi, iar PKK este destul de important. Or, acest Latif sosise cu o lună mai devreme. Nu avea serviciu şi nu cunoştea pe nimeni. Ne este imposibil să-i stabilim itinerariul. S-ar putea să fi venit prin Berlinul de Est. Am făcut rost de o fotografie de-a lui şi am arătat-o personalului de la *Grand Hôtel.* Doi funcţionari cred că l-au văzut în hol în ziua în care a murit logodnica lui Updike.

— Dar pentru suedezi, toţi kurzii seamănă între ei.

— Exact acelaşi lucru mi-au spus şi colegii din Säpo, remarcă necăjit americanul. Dar asta nu e tot. Am depus o muncă imensă. Am aflat numele tuturor persoanelor care au părăsit Stockholm-ul cu avionul în orele ce au urmat morţii lui Leslie Manson şi am găsit ceva interesant! O anumită Fedorowa Topinska a luat avionul pentru Paris, zborul Air France 675. La Roissy 2, abia a avut timp să sară în alt avion care pleca la

Budapesta.

«Există două probleme. Mai întâi, exista seara şi un zbor direct Stockholm-Budapesta. În al doilea rând, numele acesta este un pseudonim folosit de o unguroaică ce lucrează pentru Departamentul S. Este vorba de o executoare. În mod inexplicabil, nu deţinem nicio urmă a intrării sale în Suedia.»

Malko reflecta la complexitatea mecanismului evocat de american. Nu-l mira nimic. Când un mare serviciu voia să execute pe cineva, proceda în aşa fel încât să nu poată fi făcută nicio legătură directă între ucigaş şi veritabilii comanditari. Rămânea însă un semn de întrebare:

— De ce nu i-aţi împărtăşit lui Lee Updike bănuielile dumneavoastră? îl întrebă el pe şeful centralei.

— Dar chiar asta am şi făcut. În cursul unei întrevederi organizate de un prieten de-al meu din Säpo, Updike a reacţionat extrem de violent şi m-a acuzat că vreau să-l manipulez folosindu-mă de moartea iubitei lui. A plecat val-vârtej de acolo trântind uşa după el.

— Este imbecil, sau ce?

— Nu. Cred că genul acesta de lucruri sunt ceva ce-i scapă pur şi simplu. Intervenţia mea a avut un efect opus. Am auzit apoi că a făcut un demers la Säpo ca să afle dacă nu cumva noi am asasinat-o pe Leslie ca să-l destabilizăm.

— Mă întreb, de ce oare KGB-ul şi-a dat atâta ostenealã ca să o lichideze pe Leslie Manson? Era „tamponată” de dumneavoastră?

Prin ochii lui Kevin Hudson trecu o licărire.

— Doar nu sunt nebun, făcu el cu un ton agresiv. O să vă spun ce cred eu despre motivul pentru care KGB-ul a lichidat-o pe nefericita aceea. Şi vă voi spune şi ce aştept eu de la dumneavoastră. Langley mi-a acordat un termen de o lună ca să-l recuperez pe Lee Updike.

Capitolul III

Ca pentru a întări spusele lui Kevin Hudson, o puternică rafală de vânt făcu să se cutremure ferestrele biroului. Malko avu

brusc senzaţia că valul îngheţat pătrunsese prin pereţi şi i se infiltrase prin haine.

— După cele spuse de dumneavoastră, mi se pare cam greu, spuse el gânditor.

— Va trebui să-i luăm prin surprindere pe omologii mei sovietici, explică Hudson. Sunt convins că dispariţia lui Leslie Manson este prima fază a unei operaţiuni ce vizează recuperarea lui Lee Updike într-o manieră cu mult mai blândă…

— Cum adică? întrebă Malko mirat.

— Nici ruşii nu vor să provoace un incident diplomatic. Chiar dacă suedezii au înclinaţii spre stânga, încă ţin mult la neutralitatea lor. Cert este că KGB-ul îl vrea pe Lee Updike la fel demult ca şi noi. Or, o acţiune brutală nu ar fi binevenită, nu?

— Asta cam aşa este, zise Malko.

— După părerea mea, ei au avut următoarea idee. Să presupunem că Lee Updike se îndrăgosteşte de o anumită femeie. Că acea femeie îl atrage în altă ţară sub un pretext oarecare şi că, acolo el este răpit de o echipă a Departamentului S… Suedezii nu vor mai putea spune nimic.

— Păi îl credeţi chiar atât de naiv? protestă Malko.

— Este mai naiv decât un copil! făcu dispreţuitor americanul. Leslie Manson l-a determinat să-şi părăsească postul şi ţara. O altă femeie poate face acelaşi lucru. El are nevoie să se simtă legat de o femeie. Când îl veţi vedea, veţi înţelege că aşa este.

— Vreţi să spuneţi că Leslie Manson ar fi fost asasinată ca să lase locul liber pentru o femeie manipulată de KGB? Aveţi vreo dovadă în sprijinul acestei teorii?

O lucire de triumf apăru în ochii lui Kevin Hudson.

— Da. Am reuşit să pun un *stringer* pe urmele savantului nostru. E vorba de un tânăr disident estonian, Juri Maran. E un tip fantastic. Şi ştiţi ce am descoperit? De câteva zile încoace, Ingrid Stor, jurnalista de la P2, se ţine scai de Lee Updike. Tipul nici nu mai doarme la hotelul lui ca să petreacă noaptea la ea.

Americanul îşi aprinse o ţigară, lăsându-l pe Malko să digere noile sale revelaţii. Istoria începea să stea în picioare. KGB-ul pusese la cale lovituri cu mult mai sofisticate decât asta.

— I-aţi prevenit pe suedezi?

Şeful centralei CIA îl privi jignit.

— Bineînţeles că nu! Suedezii m-ar acuza de antisovietism visceral şi de paranoia. În plus, Ingrid Stor este suedeză, deci de

neatins. Ar fi capabili să o prevină.

— Vă temeţi aşadar că această Ingrid Stor îl va convinge pe Updike să părăsească Suedia şi să dispară o dată cu el?

— Exact. Femeia asta ar fi în stare să-l ducă direct la Moscova ca pe un căţeluş.

— Ce aşteptaţi din partea mea? Vreţi poate să-l seduc eu în locul fetei?

Americanul nici măcar nu zâmbi.

— Cam aşa ceva, făcu el sobru. Întâi va trebui să vă apropiaţi de el şi să vedeţi în ce ape se scaldă.

— Cum? Mi-aţi spus că a rupt relaţiile cu CIA!

— Va trebui să creadă că sunteţi ziarist. Prietenul nostru Juri va aranja treaba asta. Din fericire, sunteţi austriac.

— Da, chestia asta se poate aranja. Dar ce va urma mai departe? Chiar dacă Updike are încredere în mine, asta nu-l va împiedica să fie cu amanta lui.

— Va trebui să deveniţi prietenul lui, insistă Hudson. Astfel veţi fi în măsură să supravegheaţi îndeaproape cum progresează planul omologilor noştri sovietici. În acelaşi timp, veţi pune la punct un plan pentru recuperarea lui Lee Updike. Astea sunt instrucţiunile primite de la şefii noştri din Langley.

— De ce fel de mijloace voi dispune?

— Pentru moment, îl aveţi pe Juri Maran şi toţi banii de care veţi avea nevoie.

— Doar atât? făcu descurajat Malko.

— Eu am numai câţiva analişti şi câţiva informatori care ar fi incapabili să vă secondeze, explică şeful centralei CIA. În rest, nu avem nicio infrastructură clandestină şi nici „baby-sitters”.

— Dacă înţeleg bine, în Suedia sunt mai bine implantaţi sovieticii decât americanii.

— Aveţi dreptate, oftă Kevin Hudson. Asta datorită atitudinii binevoitoare a domnului Olaf Palme.

— Sper că îmi va veni o idee trăsnet ca să evităm un război cu Suedia.

Kevin Hudson era din nou gânditor şi înnegurat.

— Ar exista o posibilitate, remarcă el. Demascând planurile omologilor sovietici, în clipa când vor fi deja în plină acţiune şi când vom deţine probe zdrobitoare. Poate atunci vom reuşi să-l convingem pe Lee Updike să se întoarcă de bună voie acasă. Bineînţeles, cu promisiunea unei impunităţi penale.

Din nou, ferestrele se cutremurară sub impactul vântului puternic. Ai fi crezut că te afli în plin câmp. Ambasada avea în faţă o vastă pajişte înconjurată de o pădurice de unde se zăreau apărând suprastructurile unui emiţător de televiziune.

— Şi ce vom face dacă planul nostru eşuează? întrebă Malko. O lună este un timp destul de scurt pentru o operaţiune de acest gen…

— Dacă Updike va continua să ne refuze, la 31 decembrie sau chiar şi mai devreme, în caz de urgenţă, voi trece afacerea în mâinile celor de la Direcţia Operaţiuni. Ei lucrează deja la o soluţie alternativă. E vorba de o soluţie care se va termina cu un prejudiciu extrem pentru Lee Updike.

În faţa expresiei reprobatoare de pe chipul lui Malko, americanul continuă cu o voce hotărâtă:

— Nu-l putem lăsa să treacă dincolo. Ar fi la fel de grav pentru apărarea noastră ca şi trădarea celor doi Rosenberg, din 1948.

Era vorba de Julius şi Ethel Rosenberg. Doi savanţi americani care au comunicat sovieticilor secretele bombei atomice, imediat după război. Amândoi au fost executaţi pe scaunul electric…

Malko îşi spuse că suedezii nu aveau nicio vină. Lee Updike va trebui să aleargă între a fi răpit de KGB şi a fi executat de CIA. Cu siguranţă că nu înţelegea încă situaţia în care se afla… De fapt, misiunea lui Malko era să-i salveze viaţa.

— Cum voi proceda? întrebă el.

Telefonul sună, împiedicându-l pe Hudson să-i răspundă. El ridică receptorul, ascultă câteva momente apoi îl trânti furios înapoi, în furcă.

— Au şi început! Mă cheamă la el şeful Säpo. Probabil din pricina dumneavoastră. Au aflat că aţi sosit.

— Ştiu cine sunt?

— Au fişiere foarte bune. Aveţi armă?

Malko avea revolverul său extraplat şi o cutie cu cartuşe 225, cu gloanţe blindate, capabile să ucidă de la cincizeci de metri. Arma se afla în fundul dublu al valizei sale, protejată de o placă de plumb.

— Da.

— O aveţi aici? întrebă îngrozit americanul.

— Nu.

— Nu o luaţi încă!

— Păi, încă nu văd la ce mi-ar folosi acum, remarcă Malko. Poate doar în cazul în care KGB-ul ar dori să mă folosească drept ţintă de tir.

— Nu trebuie exclusă nici această posibilitate... Dacă teoria mea este justă, sovieticii nu vor vedea cu ochi buni apariţia dumneavoastră. Aşa că ar fi bine să fiţi cu ochii-n patru. Juri Maran vă aşteaptă în Filmhuset[5], zise el. Va fi în hol. Cât despre Lee Updike, rămâne ca să vă apropiaţi singur de el. Aici aveţi fotografia lui Juri. Va ţine în mână un exemplar al ziarului estonian *Kodumaa.*

Malko privi fotografia. Estonianul era un tânăr cu părul lung şi blond, cu o bărbie ascuţită şi cu trăsături tipic slave, cu ochii adânciţi în fundul capului.

— Va trebui să-mi daţi un raport despre întâlnirea din seara asta, spuse americanul. Eu trebuie să mă înfrunt acum cu căpăţânoşii de la Säpo. Vă doresc succes!

*

* *

Malko l-ar fi recunoscut pe Juri Maran chiar şi fără ajutorul ziarului estonian. În ciuda frigului de afară, acesta nu purta decât o scurtă din piele albastră, cu guler de blană, ce-i punea în valoare umerii de atlet, şi un pantalon de velur. Pletele blonde, lungi ca ale unei femei, încadrau un chip plat, cu maxilare puternice, marcate de un uşor prognatism. Tânărul avea ochi albaştri cu o expresie inocentă. El se plimba în sus şi în jos, prin faţa vitrinelor în care erau expuse vechi aparate de filmat şi machete cu decoruri de teatru. Pentru a ajunge la etaj se utiliza un plan înclinat ce pornea de la parter. Casa Filmului era o clădire austeră consacrată celei de a şaptea arte. Studiourile se aflau jos, iar sus exista o cinematecă, săli de proiecţie şi un restaurant. Se putea vizita cu respect locul unde Ingmar Bergman venea uneori să mănânce un sandvici între două şedinţe de filmări...

— Sunteţi Juri?

Tânărul estonian ridică brusc capul, îl examină pe Malko o fracţiune de secundă şi faţa i se lumină. El îi strânse mâna cu putere fără să renunţe la geanta diplomatică pe care o mută în cealaltă mână.

---

5 *Casa Filmului (n.a.)*

— Vă aşteptam, zise el. Domnul Hudson mi-a explicat totul, adăugă el cu un aer misterios.

— Lee Updike se află şi el aici?

Juri făcu un semn către un culoar îngust.

— Este în restaurantul *Helan och Halvan*[6]. Tocmai a înregistrat o secvenţă pentru un jurnal televizat. L-am anunţat că veţi veni.

La capătul culoarului se afla o cafenea aproape goală. La una dintre mese, stătea un bărbat din profil, îmbrăcat cu un pulover gros. Avea chipul alungit, iar părul creţ îi era destul de rar. Era Lee Updike, omul pentru care se iscase atâta tevatură. Numai că nu era singur...

În faţa lui se afla o fiinţă stranie. Avea pe cap o enormă caschetă în stilul anilor 1900, ce nu reuşea însă să-i urâţească chipul de madonă. Un pulover galben se mula pe sânii ascuţiţi şi în picioarele fuzelate purta cizme roşii foarte înalte... În ciuda acestei deghizări, Lee Updike părea fascinat de interlocutoarea sa. Malko se opri brusc, întorcându-se către Juri Maran cu o privire reprobatoare.

— Ştiaţi că nu este singur?

— Nu, mărturisi estonianul destul de încurcat. O cunosc pe fata asta. Este o actriţă, Natalja Kippar. Este o estoniană ca şi mine care a fugit din cauza sovieticilor. Lucrează pentru televiziune.

— Mi se pare destul de jenant să mă duc acum la masa lui. Mai bine aştept până când va fi singur.

El tocmai se pregătea să se întoarcă din drum, când Natalja Kippar ridică privirea şi îl zări pe Juri Maran. Veselă, ea îi făcu semn cu mâna.

— Veniţi! îi spuse Juri lui Malko.

Era imposibil să mai dea înapoi

Fata îl îmbrăţişă pe Juri strivindu-şi sânii de pieptul lui, apoi schimbă cu el câteva cuvinte într-o limbă total neinteligibilă. Malko fu izbit de expresia plină de tristeţe de pe chipul fetei. Lee Updike era făţiş incomodat de sosirea celor doi nepoftiţi.

El îi întinse lui Malko o mână moale, iar Juri făcu prezentările. Defectorul american avea o privire de copil, asemănătoare cu cea a lui Juri. Ochii lui de un albastru luminos păreau că te pătrund până în fundul sufletului. El zâmbi uşor când Juri îl prezentă pe Malko în chip de simpatizant al disidenţilor.

---

6 *Stan şi Bran (n.a.)*

— Da. Dar eu nu sunt un disident ca ceilalţi, remarcă el.

— Am urmărit cu atenţie toată povestea dumneavoastră, inclusiv episodul acela tragic, spuse Malko.

O undă de tristeţe umbri ochii albaştri ai americanului, care zise pe un ton absent:

— Da, a fost ceva extrem de dur. De o brutalitate îngrozitoare…

Malko avu impresia că în ochii lui Updike au apărut lacrimi. Imediat, Natalja se aplecă spre el, luându-i mâna.

— Toţi trecem uneori prin momente grele. Dar trebuie să le depăşim. De pildă, eu nu mă voi mai putea întoarce niciodată în ţara mea, niciodată…

— Nici eu, remarcă trist Lee Updike. În plus, am mai pierdut-o şi pe femeia pe care o iubeam.

— Lumea este plină de femei minunate, spuse Juri. Vă veţi găsi una!

Lee Updike nu făcu niciun comentariu şi se uită la ceas.

— Va trebui să plec. Trebuie să iau prânzul cu cineva.

— Nu aveţi timp să vorbiţi cu prietenul meu? îl întrebă îngrijorat Juri.

— Acum, nu.

— Nu doriţi să cinăm împreună diseară? propuse Malko.

Lee Updike ezită din nou.

— Păi, adevărul este că nu sunt singur. Trebuie să mă întâlnesc cu o prietenă.

— Nu are importanţă, spuse Malko. Putem cina toţi trei dacă asta nu vă deranjează.

Juri se întunecă la faţă.

— E vorba de comunista aceea, Ingrid, făcu el.

Lee Updike tresări.

— Nu e deloc comunistă. Este doar idealistă. La fel ca mine.

El se ridică de la masă şi începu să se îmbrace cu o haină de blană.

— Nu ar trebui să judecăm oamenii într-un mod prea categoric, încercă Malko să îl mai îmblânzească pe Updike. Pot să vă las undeva?

— Nu, mulţumesc. Mă duce Natalja, spuse americanul ceva mai domolit.

— Dacă-mi porneşte maşina, spuse Natalja pe un ton glumeţ. Este mai bătrână decât mine…

Toţi erau deja în picioare.

— Unde ne vom întâlni? întrebă Malko.

— La *Café Opéra,* sugeră Lee Updike. Ar fi bine să ajungem acolo până la ora şapte. După aceea nu se mai găsesc locuri. Veniţi şi dumneavoastră, Juri?

Natalja îi aruncă lui Malko o privire pătrunzătoare apoi plecă împreună cu Lee Updike. În ciuda costumului ei deocheat, era o fată de o frumuseţe extraordinară, cu ochii ei negri şi cu chipul de madonă.

— Ştiaţi că cei doi se cunosc? îl întrebă Malko pe Juri, imediat cum rămaseră singuri.

Disidentul estonian îşi scutură pletele blonde.

— Nu, dar Stockholm-ul este un oraş mic. Cu siguranţă că s-au întâlnit aici.

— Mi se pare foarte neplăcut că nu va fi singur în seara asta.

— Ştiu, admise Juri, dar este un tip foarte timid, aproape sălbatic. Iar această Ingrid Stor are o mare influenţă asupra lui.

Ei ieşiră din restaurant. Malko remarcă faptul că Juri nu se despărţise nicio clipa de servieta sa.

— Ce aveţi în ea? îl întrebă el.

Juri zâmbi mândru.

— Toate dosarele mele despre agenţii KGB de aici şi din Estonia. Vreţi să le vedeţi?

— Mai târziu, spuse Malko.

Juri deschisese deja servieta plină de hârtii şi broşuri. Malko îl urmărea cu privirea pe Lee Updike care tocmai cobora rampa din Filmhuset, cu Natalja la braţ. Era un bărbat extrem de comun. Cine ar fi crezut că secretele teribile ale programului *Starwar* se aflau în acel craniu pleşuv de intelectual lipsit de apărare?

Tipul părea stânjenit de trupul său prea mare..

Malko îşi aminti de Andrei Saharov, fizicianul sovietic care pusese la punct bomba cu hidrogen. Avea înfăţişarea inofensivă a unui bunic cu părul lui alb şi trupul fragil. Nu trebuia să ţină seama de aparenţe.

Ei ajunseră la ieşirea din complex. Câţiva fulgi de zăpadă dansau leneşi prin văzduh înainte de a se topi. Juri Maran se opri cu un aer extaziat.

— În sfârşit, vine iarna. Anul acesta s-a cam lăsat aşteptată.

— Atunci ne întâlnim direct la *Café Opéra,* nu-i aşa? făcu

Malko.

— Da, la ora şapte, adăugă Juri.

Malko nu era deloc încântat la ideea că se va afla nas în nas cu femeia despre care CIA gândea că îl manipulează pe american. S-ar putea să-l bănuiască imediat. Din păcate, nu avea altă soluţie.

*

* *

— Iat-o! făcu Juri Maran.

Malko urmări cu privirea silueta care îşi croia drum prin mulţimea clienţilor din *Café Opéra.* Era o walkirie cu alură de regină, sigură de efectul pe care îl producea asupra consumatorilor adunaţi de-a lungul barului într-un vacarm infernal. Fata avea pe puţin un metru optzeci înălţime... Un jerseu roz palid se mula pe bustul ei în formă de obuze, iar blugii decoloraţi de uzură evidenţiau o crupă ce ar fi tăiat respiraţia oricărui bărbat. Cizmele înalte şi negre accentuau silueta tulburătoare a lui Ingrid Stor.

Lee Updike, Juri şi Malko se ridicară toţi deodată. Ea îl sărută pe Lee direct pe gură aplecându-se puţin, îi făcu un semn distrat cu capul lui Juri şi îi întinse lui Malko mâna lungă, cu unghii tăiate scurt, fără niciun fel de podoabe.

— Vă rog să mă scuzaţi, făcu ea. Cursul meu de box francez s-a prelungit astăzi.

Ea îi strivi degetele cu forţa unei culturiste. Avea ochi ca la safir, cu luciri de oţel. Pe lângă ei, ochii lui Updike păreau o reflectare palidă... Părul fetei era aproape alb de blond ce era şi era tuns scurt ca o caschetă. Fruntea îi era acoperită de un breton. Ingrid se uită în jur şi spuse aproape ţipând:

— Este din ce în ce mai multă lume aici.

Trebuia să urli ca să fi auzit. În afară de clienţii aşezaţi la mese, foarte mulţi clienţi consumau în picioare. Înghesuiţi ca sardelele sub lustrele imense de cristal ce atârnau din plafonul de lemn sculptat în stil baroc 1900. Localul era şi cârciumă, şi braserie şi tea-rom şi cazino, la un loc. La intrare, erau înghesuite trei mese de ruletă şi de black-jack. Miza maximă era de două coroane, din motive sociale. La acest tarif era nevoie de un secol ca cineva să se ruineze.

Acea sală magnifică se deschidea spre un perete alcătuit

dintr-un vitraliu. Lângă el se afla ringul de dans unde o mulţime de „fetiţe” suedeze îşi înecau plictiseala şi inhibiţiile cu un pahar de J&B, ca mai apoi să se lase agăţate de primul venit.

— Este un local frumos, nu-i aşa? strigă Ingrid la urechea lui Malko.

Ea vorbea o engleză cam şcolărească. Cu un pronunţat accent gutural.

— Este într-adevăr superb, aprobă Malko.

De fapt, clocotea de furie. Nu era nicidecum locul ideal pentru a-l „tampona” pe Lee Updike.

Acesta era aşezat lângă Ingrid, cu o mână pe coapsa acesteia. Era clar că este bine prins de ea pentru că nu-şi dezlipea ochii de pe trupul ei sculptural. Malko nu putea să-l judece pentru asta. Curând li se servi bere şi aquavit cu bucăţi de gorgonzola – combinaţie mult apreciată de suedezi.

Conversaţia lor se reducea doar la câteva banalităţi. Juri părea cam stânjenit, iar Updike numai de conversaţie nu avea chef. Malko se întreba cum ar putea sparge gheaţa în prezenţa gărzii lui de corp.

Ingrid trecu prima la asalt.

— Am auzit că aţi venit tocmai de la Viena ca să-l vedeţi pe Lee, nu-i aşa? Sper că nu aveţi de gând să-l plictisiţi…

Malko îi întâlni privirea şi avu impresia că este disecat cu rapiditatea şi precizia unui computer.

— Doresc doar să-mi povestească istoria sa pentru ziarul *Kurier,* o asigură el.

În privinţa asta, lucrurile erau clare. Redactorul şef era un onorabil corespondent al CIA-ei şi îi oferea o acoperire sigură. El i se adresă lui Updike.

— Nu vă sperie venirea iernii? Va fi mai frig decât în New Mexico…

Juri se grăbi să adauge:

— Anul trecut, pe vremea asta, zăpada era groasă de un metru.

Ingrid Stor izbucni într-un râs vesel.

— Bineînţeles că nu se sperie! Eu îl voi duce să patineze pe gheaţa de pe Marea Baltică. Până acum nu a mai patinat pe mare.

— Chiar ajunge să îngheţe? făcu Malko mirat.

— Da. Ai putea să mergi pe jos până în Estonia, făcu Juri.

Bineînţeles, dacă ai şi viză...

Ingrid Stor îl străpunse cu o privire furioasă. Malko comandă bere şi aquavit pentru Updike. Atmosfera se mai destinsese un pic. Deodată, Juri exclamă:

— Uitaţi-o şi pe Natalja!

Disidenta estoniană discuta cu nişte tineri, stând în picioare lângă intrare în aşteptarea unei mese libere. Renunţase la cascheta ei desuetă şi părul negru şi bogat i se revărsa în cascade pe umeri. Era îmbrăcată cu un costum din latex negru, lipit de trup ca o mănuşă, şi purta cizmele roşii, la fel de strâns mulate.

Lee Updike o privea fix. Privirea îi fu interceptată de Ingrid Stor.

Suedeza se aplecă imediat către el.

— Îţi place fata aceea?

Tonul ei era agresiv şi batjocoritor totodată.

— Nu în mod special, reuşi să articuleze Lee Updike.

— O poţi avea foarte uşor, doar este o târfă, făcu dispreţuitoare Ingrid. Te asigur că va fi foarte încântată să fie văzută împreună cu tine!

Malko avu impresia că Juri va sări să o sugrume.

El îl calmă pe estonian cu o privire. Natalja îi zărise şi le zâmbea:

— Aşteaptă niţel, o să o invit la masa noastră, făcu Ingrid.

Ziarista luă de pe masă un pliculeţ cu beţişoare de chibrit şi îl deschise. În interior erau trei linii imprimate: nume, telefon, dorinţa. Ingrid completă rândurile: Lee Updike, 875345, Natalja. Apoi închise plicul, chemă un picolo blond ca grâul copt şi i-l dădu arătându-i-o pe Natalja.

Băiatul înmână mesajul tinerei femei cu chip de madonă.

Ea înălţă capul şi o zări pe Ingrid care-i făcea semne disperate în timp ce Updike îşi vârâse nasul în paharul cu whisky.

Natalja Kippar se apropie de masa lor balansându-se în mod provocator şi îi adresă lui Ingrid un surâs complice.

— Tu m-ai chemat?

— Nu, el, o corectă Ingrid. Stai să bei ceva cu noi. În afară de noi, aici nu vei întâlni decât vagabonzi. Cum mai merge cinematograful?

— Greu de tot. Spuse Natalja Kippar. S-ar putea să mă duc luna viitoare în Germania să fac un film acolo.

Vorbea engleza aproape la perfecţie, fără accent. Malko o găsea de-a dreptul încântătoare.

Privirile lor se întâlniră iar fata îi zâmbi.

— Ne-am văzut azi-dimineaţă la Filmhuset, nu-i aşa?

— Exact, zise Malko. Ce doriţi să beţi?

— Un Cointreau.

Terorizat de dragonul lui blond, Lee Updike stătea cu capul întors în mod ostentativ spre Ingrid, continuând să-i mângâie piciorul. Cu un chip ca de marmură, Ingrid o făcea pe indiferenta. Juri spuse câteva cuvinte în estoniană Nataljei care îi răspunse.

Ingrid Stor făcu o mutră dispreţuitoare.

— Nu vă puteţi abţine să folosiţi limba voastră de ţărani... Din fericire, peste trei generaţii, toţi vor vorbi ruseşte.

Juri fu din nou pe punctul să facă apoplexie.

— Asta va fi întotdeauna limba mea! strigă el cu o voce ascuţită, chiar dacă ne aflăm sub ocupaţia sovietică. Şi fiica mea o învaţă. I-am pus şi profesor special.

Ingrid nu se lăsă.

— Ha, un profesor! Ce fel de profesor? O fi vorba de vreun criminal de război. De un om care poate a împuşcat sute de prizonieri ruşi în septembrie 1944 înainte de a-şi părăsi ţara! Un trădător!

Malko se ridică de la masă punând două bancnote de câte o sută de coroane pe masă. Era timpul ca atmosfera să se destindă.

— Să mergem să cinăm. Am reţinut o masă la *Alexandra.* Nu doriţi să ne însoţiţi, Natalja?

Îi era dor de Alexandra, logodnica lui. Ea era ocupată cu viaţa mondenă din Viena. În ajunul plecării lui, i se dăruise costumată numai cu un sutien, extrem de redus ca dimensiuni, şi cu ciorapi negri ce fâşâiau la orice contact. Îl mângâiase îndelung aţâţându-i simţurile, în faţa unei oglinzi patinate de vreme, apoi făcuseră dragoste ca doi nebuni. Timpul nu lăsa nicio urmă pe trupul adolescentin al contesei Alexandra. În timp ce el o penetra în picioare sprijinind-o de un perete în holul castelului Liezen, ea îi spusese cu un glas răguşit:

— Voi fi întotdeauna femela ta.

*

* *

Colonelul Viktor Leonid Indusk, rezident al KGB la Stockholm, era un produs perfect al colhozurilor ucrainene. Avea un metru nouăzeci şi o alură de boxer, cu mâini enorme ca nişte lopeţi, cu care ar fi putut strangula un om în numai câteva secunde.

În rarele ocazii în care îmbrăca uniforma cu epoleţi verzi, îi domina pe ceilalţi ofiţeri KGB, prin aspectul lui marţial şi prin statura lui herculeană.

Dar nu pentru calităţile sale fizice fusese el trimis la Stockholm, unde domnea peste nouăzeci de ofiţeri şi informatori. De origine estoniană pe linie maternă, el vorbea limba şi învăţase şi suedeza.

Secretara bătu la uşă şi intră în biroul său cu un telex ce tocmai fusese descifrat.

— A sosit de la Referentura[7], anunţă ea.

Referentura era segmentul cel mai bine păzit din Rezidentura care ocupa etajul al treilea al Ambasadei Uniunii Sovietice de la Stockholm, în cartierul Marienberg.

Colonelul Indusk privi mesajul cu respect. Sosise de la superiorul său, generalul Boris Sakharov, care conducea Primul Departament în Primul Directorat. Generalul coordona toate acţiunile destinate recuperării detectorului american. În caz de succes, colonelul Indusk, care se afla de trei ani la Stockholm, putea fi înscris pe lista de aptitudini la rang de general şi-ar fi putut fi transferat la conducerea unei mari rezidenturi, la Paris, Bruxelles sau Geneva.

În schimb, dacă operaţiunea eşua, risca să fie chemat în ţară şi trimis să-şi amărască zilele la un post de frontieră undeva înspre Extremul Orient, Ulan Bator sau Mongolia Exterioară... Viktor Indusk simţi un fior rece pe şira spinării. În telex i se cereau ultimele noutăţi în legătură cu operaţiunea „Znanie”[8].

Timpul presa. Iarna bătea la uşă şi planul Primului Directorat nu putea fi realizat dacă temperatura scădea prea tare.

Secretara reveni cu un plic sigilat, purtând menţiunea „Colonelului Viktor Indusk. Personal.”. Era lipit cu scotch pentru o mai mare siguranţă. Sovieticul îl deschise cu un cuţit special ce avea efigia lui Stalin. Era un cadou de la fostul lui şef.

În plic se afla confirmarea sosirii unui agent CIA ce avea

7 *Secţia de transmisii (n.a.)*

8 *Ştiinţa (n.a.)*

aceeaşi misiune ca ei... De astă dată, agentul luase contact direct cu obiectivul.

Colonelul îşi aprinse o ţigară care părea minusculă între degetele sale enorme, apoi se ridică de la masă şi se apropie de fereastra din plexiglas blindat. De acolo se putea vedea clădirea ultramodernă a săptămânalului *Expressen.* Începuse să plouă atât de tare, încât literele roşii ale imensei firme abia se desluşeau prin perdeaua de apă.

Colonelul KGB rămase timp îndelungat cu privirea pierdută în ceaţă, apoi se întoarse ca să redacteze un mesaj destinat Departamentului S. Era destinat maiorului Urmas Orek. Era o procedură destul de greoaie, dar făcută să-l apere. Dacă suedezii ar fi bănuit rolul jucat de el în afacerea Updike, l-ar fi expulzat imediat. El însuşi fusese convocat la Säpo şi jurase că Uniunea Sovietică nu va încerca nicio mişcare pentru a-l recupera pe savantul american. Fusese obligat să precizeze că niciun diplomat sovietic nu-l va contacta pe Updike fără un acord al ministerului Afacerilor Externe suedez. Până în prezent, interlocutorii săi păreau să creadă în spusele lui şi nu-l mai hărţuiseră.

Ar fi fost bine ca să aibă linişte din partea lor până la finalizarea acţiunii Znanie...

După ce termină de scris mesajul, îşi aranjă lucrurile, închise servieta-diplomat şi se îndreptă către Referentura. Sună la uşă, iar ofiţerul de serviciu deschise imediat uşa groasă din oţel. Nimeni nu putea intra acolo din exterior şi există în permanenţă o pază.

— Trimite asta imediat, ceru colonelul.

El deschise servieta şi scoase de acolo carnetul său cu paginile numerotate, în care nota toate activităţile sale, contactele, veritabilele nume ale informatorilor săi, primele pe care le vărsa, codurile. Deschise sertarul cu sigiliul lui personal, de mărimea unei ruble. După aceea părăsi clădirea, nu înainte de a arunca o privire de jur-împrejur ca să vadă dacă nu este cumva filat de agenţii din Säpo. Trebuia să facă cumpărăturile pentru Crăciun pentru ai lui şi pentru prietenii din Moscova, care îi comandaseră ultimele modele de video Samsung ce se vindeau în Suedia la un preţ de două mii de coroane.

Pentru moment, nu vedea necesitatea eliminării agentului trimis de CIA... Totuşi, dacă evenimentele evoluau negativ,

maiorul Orek trebuia să fie pregătit a face faţă situaţiei. Lichidarea fizică a unui omolog nu se improviza.

Dacă misiunea „Znanie” continua în condiţii de securitate ce necesitau o execuţie, singurul care putea da undă verde era generalul Boris Sakharov.

Capitolul IV

Malko fierbea în sinea lui. De când începuse cina, abia reuşise să schimbe vreo două cuvinte cu Lee Updike.

Ingrid Stor era ceva mai amabilă datorită ambianţei luxoase din restaurantul *Alexandra.* Cel mai şic local din Stockholm, aflat la parterul hotelului *Plaza.* Aici veneau mai ales cei din nomenclatura socialistă. Separeurile în formă de U erau confortabile, femeile, frumoase şi muzica, în surdină. Totul era astfel, încât să te simţi bine. Din păcate. Lee Updike nu părea să se gândească la nimic altceva decât la momentul în care se va afla singur cu Ingrid Stor…

Juri Maran golise deja o duzină de scoici, o mâncare de mare lux în Suedia, unde se vindeau la preţul caviarului.

Malko încercă să se consoleze zicându-şi că genul acesta de manipulare nu putea fi pus la punct numai în câteva ore… Trebuia însă să plătească scump acest lucru şi să rămână rece la atingerea piciorului lui Ingrid, care părea insensibilă la ocheadele şi mângâierile lui Updike. Sculpturala estoniană îşi lipise coapsa de piciorul lui.

Euforic după berea consumată, Juri uită de discuţia în contradictoriu avută cu Ingrid şi propuse:

— Ce-ar fi să dansăm?

Lee Updike nu păru încântat de ideea asta. Dar Ingrid o aprobă cu entuziasm.

— Excelentă idee! Nu am mai dansat de o lună! Oricum, nu am prea des posibilitatea să mă distrez în localuri atât de scumpe…

Ea îl trase de mână pe Lee.

Juri era ocupat să strângă bucăţile de zahăr de pe masă şi să le îndese în buzunar.

— De ce faceţi asta? Aveţi un câine? îl întrebă Malko mirat.

— Nu. Este pentru mine! Când mi-e frig, sug câte un cub de zahăr şi prind putere. În Estonia nu se găseşte niciodată. Aşa m-am obişnuit să adun de câte ori găsesc…

La capătul unei scări în spirală, la subsolul clădirii, se afla o discotecă înţesată cu tineri ce dansau în lumina difuză. Ingrid se grăbi să pătrundă pe ring, lipită de Lee ca o mănuşă. Cei doi dansau pe loc, ca un singur trup ce se ondula în ritmul muzicii. Ingrid depăşea cu un cap restul femeilor aflate acolo. Updike era lipit de ea, ca muşchiul pe un copac şi părea în al nouălea cer.

Malko întâlni privirea ironică a Nataljei, care era aşezată în faţa lui. Ea clătina încet paharul cu Cointreau, agitând cuburile de gheaţă.

— Doriţi să dansaţi? o întrebă Malko care dăduse gata paharul cu bere.

Ea se ridică fără să-i răspundă şi se lipi suplă de el în penumbra sălii. Nu era la fel de spectaculoasă ca Ingrid, dar era la fel de atrăgătoare. În ciuda atitudinii senzuale, chipul ei rămânea în continuare angelic.

— Îl cunoaşteţi de multă vreme pe Lee Updike? o întrebă Malko.

— De o săptămână. Am participat împreună la o emisiune de radio organizată de Ingrid Stor. Este un tip adorabil. A suferit foarte mult la moartea prietenei sale.

Malko aruncă o privire înspre tânărul fizician ce strângea la pieptul său pe frumoasa walkirie blondă. O uitase destul de repede pe Leslie.

Natalia zâmbi.

— O, bietul de el se simte pierdut, fără prieteni. Iar Ingrid este o femeie foarte energică. L-a luat sub protecţia ei.

De fapt, Ingrid se freca acum de el, ca o pisică în călduri, sub privirile invidioase ale celorlalte femei.

Muzica se opri şi toţi se întoarseră la mesele lor. Lee Updike friza indecenţa… Nici nu se aşeză bine la masă, că Ingrid se lipi de el şi îşi strecură mâna sub masă, cu un aer gurmand. Surprins, Lee păru tulburat ca un şcolar prins cu o şotie sub privirile Nataljei. Această atitudine i se păru destul de ciudată lui Malko. Dominat complet de Ingrid, americanul era în acelaşi timp fascinat de frumoasa Natalja.

— Ei, este timpul să mergem la culcare! făcu Ingrid.

Malko îl abordă pe Updike înainte ca acesta să o întindă.

— Aş putea să vă revăd?

Ingrid îi aruncă o privire întunecată.

— Sper că nu aveţi de gând să-l obosiţi! Acum are nevoie de linişte.

Lee Updike, grăbit să scape cât mai iute de Malko, spuse:

— Voi fi încântat să stăm de vorbă. Stau la hotelul *Lord Nelson,* pe strada Västerlanggatan, numărul 22, în Gamla Stan. Sunaţi-mă mâine.

Gardianca sa îl împingea deja pe scară, lăsându-i în urmă pe cei trei.

Juri, cu ochii înroşiţi din cauza băuturii, izbucni:

— Aţi văzut-o pe ticăloasa aceea? îl tratează ca pe un ţânc.

— Se pare că tipului îi place la nebunie treaba asta, remarcă Malko.

Juri proferă un şir lung de înjurături în limba lui... Ei ieşiră în Regeringsgaten şi se îndreptară către hotelul *Karelia.*

Ploaia deasă şi rece pustiise străzile. Juri Maran îi întinse mâna lui Malko.

— Eu vă părăsesc. Am ajuns la staţia de metrou. Vă sun eu mâine dimineaţă.

La rândul ei, Natalja îşi luă rămas bun, sărutându-l pe obraji.

— Voi încerca să pornesc maşina! Pe curând!

Ea se urcă la volanul unui vechi Volkswagen verde, parcat lângă Volvo închiriat de Malko.

Acesta din urmă, din ce în ce mai frustrat, urcă în maşina sa ca să nu-l ude ploaia. Toată seara fusese un fiasco total... El o privea pe Natalja cum încearcă să-şi pornească maşina, care nu dădea niciun semn că ar vrea să demareze. Era pură comedie.

Coborând din maşină, Malko observă:

— Am impresia că nu va pleca.

Pe chipul fetei apăru un zâmbet ambiguu.

— Nu este pentru prima oară când îmi face figura asta. Va trebui să iau metroul.

— Aş putea să vă duc eu, îi propuse Malko.

— Nu vă deranjează?

— Cred că glumiţi...

Natalja îşi încuie maşina şi se instală în maşina Volvo, ultimul tip.

— O mai fi existând vreun loc în care să putem bea ceva?

Ceasul său arăta miezul nopţii.

— Putem merge la *Riche,* lângă Dramatiska Teatern. Nu pot însă să stau prea mult.

*

* *

Braseria *Riche* era plină până la refuz, fiind unul dintre puţinele locuri din Stockholm unde se închidea după orele unsprezece noaptea. Malko şi Natalja se instalară la bar, lângă un grup de tineri care se dezlănţuiau urlând ca sălbaticii ori de câte ori numărul lor ieşea câştigător la ruletă...

În ciuda avertismentului ei, Natalja Kippar era acum la al patrulea pahar cu Cointreau. Ochii ei îşi pierduseră acea tristeţe pustiitoare.

— Cred că e timpul să plec, oftă ea. Am de învăţat un rol pentru mâine.

Malko mai aflase câteva lucruri despre ea. După ce fugise din Estonia căsătorindu-se de formă cu un finlandez, ea plecase la Cairo cu o trupă de varieteu, ca dansatoare orientală. Probabil că nu se mulţumise doar să danseze... Apoi, străbătuse toată Europa şi Canada, cântând şi jucând mici roluri de comedie printre multe altele...

Malko se mira cum o fată atât de frumoasă era atât de modest îmbrăcată.

— Nu aţi întâlnit niciun bărbat care să vă placă? o întrebă el.

— Am întâlnit mulţi care voiau să mă cumpere, dar nu am vrut, spuse Natalja. Guvernul suedez îmi dă o alocaţie mică, şi cu ce mai pot câştiga prin munca mea, reuşesc să mă descurc. Într-o zi, totul se va schimba. Am auzit că Ingmar Bergman se va întoarce în ţară. M-am întâlnit o dată cu el. Voia să-mi dea un rol. Apropo, vreau să vă mulţumesc. Nu am mâncat stridii de multe luni...

Ea se ridică de la masă.

— Să mergem! Locuiesc în Riddargatan, lângă biserica estoniană, zise ea. Este destul de aproape de aici.

Într-adevăr, după cinci minute doar, ei se opriră în faţa unui imobil cochet aflat în cartierul ambasadelor. Natalja coborî din maşină şi fu cât pe-aci să alunece pe trotuarul alunecos. Poate era de vină şi băutura...

Malko o prinse de braţ în timp ce ea râdea în hohote şi se

îndreptară către apartamentul fetei, aflat la etajul al treilea. Casa nu avea lift.

Natalja încă mai râdea când vârî cheia în broască.

— Veniţi să vă ofer un ultim pahar.

Apartamentul ei era rece, în stil suedez. Avea mobilă micuţă ce evoca mai degrabă Orientul şi era plăcut iluminat. Fata dădu drumul la muzică şi veni cu o sticlă de Cointreau, pe trei sferturi goală, şi cu două pahare.

— Asta-i tot ce-a mai rămas! făcu ea. Mă înnebunesc după băutura asta! Este dulce şi puternică în acelaşi timp.

Ea reuşi să umple cele două pahare, apoi ciocniră. Stăteau pe un mic divan, singurul loc confortabil. Malko îi privea trupul fragil, pus în valoare de costumul din latex şi se gândea că, în definitiv, seara putea să nu fie total ratată…

El se aplecă şi o îmbrăţişă cu gingăşie. Natalja îi răspunse la sărut fără să renunţe la paharul cu Cointreau. În clipa când Malko încercă să-i deschidă fermoarul ca să-i elibereze sânii, ea se dezmetici şi îl opri.

— Nu am de gând să fac dragoste cu dumneavoastră, spuse ea cu un glas dulce.

Nu ridicase deloc vocea. El o privi întrebător, dar ea zâmbi.

— E drept, nu trebuia să flirtez cu dumneavoastră. Dar de vină a fost băutura. Îmi sunteţi simpatic. Juri mi-a povestit cu ce vă ocupaţi… Îmi plac bărbaţii care trăiesc o viaţă plină de primejdii.

Malko îl blestemă în gând pe Juri cel indiscret. Mai lipsea să trimită şi un raport la KGB!

Ştiind că femeile încep întotdeauna prin a spune „nu”, el luă paharul din mâna Nataljei, îl aşeză jos şi o sărută din nou strângând-o de talie.

În ciuda reticenţei verbale, ea îi înapoie sărutul şi se lipi de el. Imediat, se detaşă cu un oftat.

— Opriţi-vă! Nu vreau…

— Sunteţi cumva îndrăgostită?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Totuşi se pare că sunteţi atrasă de Lee Updike.

— Nu, dar mă enervează să-l văd în mâinile lui Ingrid. Ştiu că îi vrea răul, spuse Natalja. Este o fanatică periculoasă. Îşi petrece timpul făcând tot felul de emisiuni despre terorişti. S-ar

spune că îi pare rău că nu poate pune bombele chiar ea.

În timp ce-i vorbea, Natalja continua să stea strâns lipită de Malko, al cărui creier lucra cu febrilitate.

Se gândi că Natalja ar fi putut fi singura soluţie pentru CIA de a rezolva cazul Updike. Fata sparse tăcerea.

— Sunt convinsă că mă credeţi o nimfomană…

Malko se hotărî să atace. Cu un gest hotărât, el trase fermoarul costumului de latex care se desfăcu până în talie. După o uşoară tentativă de respingere, Natalja i se abandonă. Pântecele ei se freca molatec de pântecele lui, iar Malko simţi că se aprinde. Rămaseră aşa câteva clipe. Cu sânii eliberaţi din strânsoare şi cu părul desfăcut, Natalja era superexcitantă.

El vru să-i scoată costumul cu totul, dar de astă dată, fata se împotrivi cu energie.

— Opriţi-vă!

În acel moment, ea îi atinse sexul din întâmplare. Atunci tresări ca şi cum ar fi ars-o. Imediat, puse mâna pe stofa întinsă. Avea ochii tulburi şi grei. Cu un gest neaşteptat, ea îi desfăcu fermoarul şi degetele ei lungi prinseră membrul ce fremătă la atingerea lor. Curând, mişcările ei abile îl făcură pe Malko să explodeze.

Totul se petrecu atât de repede încât Malko avu impresia că a visat.

Natalja îl privea cu un surâs şăgalnic.

— M-am simţit atrasă fizic de dumneavoastră, spuse ea oftând. A trecut multă vreme de când nu am mai făcut dragoste…

— Atunci, de ce m-aţi refuzat?

— Pentru că nu vă cunosc.

Respirând ceva mai calm, ea îşi închise bluza, iar Malko se redresă şi el. Chipul fetei îşi redobândise seninătatea devenind impenetrabil, cu ochii morţi şi goi de orice expresie.

— Vorbiţi-mi niţel de dumneavoastră, spuse Malko. Cum aţi sosit aici?

Ea schiţă un zâmbet lipsit de bucurie.

— Cu un pic de noroc şi foarte multe eforturi. Dintotdeauna mi-am dorit să devin artistă. În Tartu, Estonia, cântam într-un club de noapte. Acolo am întâlnit un finlandez care s-a îndrăgostit de mine. M-a cerut în căsătorie. Am acceptat, dar nu eram îndrăgostită de el. Era însă singurul mod de a putea pleca

din Estonia nu fără a lupta timp îndelungat cu legile ei birocratice.

— Şi ce a urmat apoi?

— Ne-am despărţit destul de repede. El a rămas în Finlanda, iar eu am început să călătoresc cu tot felul de turnee, ca, până la urmă, să mă stabilesc aici, în Stockholm.

Natalja Kippar îşi goli paharul, căscă şi spuse scuzându-se:

— Mi-este tare somn…

Surprins de o asemenea reacţie, Malko nu mai insistă. Nimic nu se întâmplase în această seară după cum crezuse. Când să iasă pe uşă, el mai întrebă:

— Nu vreţi ca mâine să vă conduc la maşina dumneavoastră?

— Mâine voi lucra aici, spuse ea. Pot să merg pe jos. Nu este aşa departe. Telefonaţi-mi la începutul după-amiezii. Înainte de a se lăsa întunericul.

Aici, soarele apunea la ora trei…

*

* *

Kevin Hudson se îndopa cu mezeluri ca un adevărat suedez. *Breakfast-room* din *Grand Hôtel* era plin cu tot felul de specialităţi. Afară, vântul continua să sufle cu putere, zguduind ferestrele.

Americanul se lupta cu un cârnat asezonat cu sos de roşii, ajutându-l să alunece pe gât cu o stacană imensă de cafea răcită şi reîncălzită:

— Este exact aşa cum am bănuit! Cretinii ăştia de suedezi v-au reperat şi au făcut un adevărat circ. A trebuit să mă rog în genunchi de ei ca să nu-l avertizeze pe Lee Updike că sunteţi trimis aici de CIA.

— Dacă lucrurile continuă tot aşa, acesta nu va întârzia să afle adevărul, remarcă Malko.

El îl puse la curent pe american în legătură cu indiscreţia comisă de Juri Maran. Şeful centralei CIA se întunecă şi mai mult.

— Estonienii ăştia sunt imposibili. Cred că e joacă de cercetaşi. Dau dovadă de un infantilism cum rar întâlneşti. Nu-şi pot ţine gura, Doamne, fereşte! Să sperăm că Natalja nu va repeta cele auzite lui Lee Updike.

— Să ne rugăm pentru asta, făcu Malko. Cu toate astea, cred

că avem mare nevoie de cei doi estonieni.

El îi povesti lui Kevin Hudson despre strania seară petrecută cu Updike. În cele din urmă, americanul spuse:

— Am impresia că Lee Updike nu este complet indiferent la şarmul Nataljei. Aceasta nu o prea înghite pe Ingrid Stor şi ar fi bucuroasă să-i sufle prada.

Dacă reuşim să o manipulăm convenabil, poate vom putea să-l atragem pe savant iar de partea noastră.

Kevin Hudson uită de delicatesele din faţa lui.

— E o idee splendidă! Vă ocupaţi de treaba asta?

— Voi încerca, zise modest Malko. Până una alta, aş vrea să fie luate ceva măsuri de siguranţă.

— Sigur, sigur, îl aprobă Kevin. Va trebui să-i oferim nişte bani.

— Şi un paşaport american, îi sugeră Malko. Este lucrul cel mai râvnit de refugiaţi. Şi care nu costă nimic.

Kevin Hudson se strâmbă.

— Se vede că nu dumneavoastră veţi merge să smulgeţi paşaportul de la Departamentul Imigraţiei. Spuneţi-mi mai bine, ce ştiţi despre fata asta?

În timp ce Malko vorbea, el lua conştiincios notiţe.

— Voi încerca să aflu mai multe de la Säpo şi de la diferiţii noştri informatori, aflaţi în oraşele în care a lucrat. Ştiţi cum se numea soţul ei finlandez?

— Habar n-am.

— Voi trimite un fax la centrala noastră din Helsinki.

— Eu voi vorbi cu Juri Maran. Apropo, azi sper să-i iau un interviu lui Lee Updike.

— Să-l ia naiba, cu interviurile lui cu tot, zise plin de obidă Kevin Hudson. Nu putea şi el să fugă în altă parte... Eram atât de liniştit...

— Ne întâlnim mâine din nou aici, sugeră Malko. Este mai sigur decât să vorbim la telefon.

El se sui în cameră şi ajunse acolo chiar în momentul în care suna telefonul. Era Juri, care îl suna dintr-o cabină.

— Am nevoie de dumneavoastră, îi spuse Malko.

— Îmi este imposibil până diseară, răspunse estonianul. Veniţi la *Café Repert* pe la şase diseară. Se află pe Klarabergsgatan la intersecţia cu Nils Ferlings Torg.

Malko îl sună pe Updike. Americanul veni foarte greu la

telefon, fără chef. Când Malko îi aminti de promisiunea de a-i acorda un interviu, acesta îi tăie scurt vorbele:

— Azi nu pot. Nu sunt în formă. Sunaţi-mă mâine.

Ăsta, da, noroc.

Capitolul V

Aşezat la o masă ceva mai retrasă, Juri scria ceva într-un carneţel. *Café Repert* gemea de tot felul de figuri suspecte şi de suedeze fără căpătâi. Tânărul estonian îi spuse lui Malko:

— Aici este centrul în care se fac toate tranzacţiile dubioase. Găseşti orice, de la droguri şi până la târfe... De ce aţi vrut să ne vedem?

— Aş vrea să capăt câteva informaţii privitoare la Natalja, prietena dumneavoastră.

— Natalja? Dar de ce?

— S-ar putea să am nevoie de ea, îi explică Malko. L-aţi cunoscut pe soţul ei?

— Pe finlandez? Nu.

— Ştiţi cum îl cheamă?

— N-am nici cea mai vagă idee. Aş putea însă să aflu ceva de la prietenii mei din Finlanda. Doar asta vreţi?

— Am nevoie de aceste informaţii cât mai repede posibil. Ne întâlnim mâine tot aici, la ora trei.

— Mă apuc imediat de treabă, făcu Juri strângându-şi lucrurile şi îndesându-le în geanta plină cu hârţoage.

Cei doi ieşiră în strada măturată de un vânt îngheţat.

În ciuda hainelor subţiri. Juri nu părea deloc incomodat. Avea o piele de focă...

*

* *

Malko pierduse noţiunea timpului din cauza puţinelor ore de lumină dintr-o zi. Când lua micul dejun avea impresia că cinează pentru că era încă noapte. Abia la ora nouă începea să mijească de ziuă şi aveai impresia că ar fi seară... După întâlnirea lui cu Juri Maran, se plimbase niţel pe străzile pietonale din centrul

oraşului, apoi se întoarse la hotel.

Simţea că se află într-un punct mort. Ezită să-l sune din nou pe Lee Updike. Ar fi preferat să-l ia prin surprindere…

Suporta cu greu să stea inactiv până la ora trei, când avea să-l întâlnească iar pe Juri.

*

* *

Colonelul Viktor Indusk citea gânditor mesajul adus de unul din nenumăraţii curieri ce depozitau informaţiile într-un loc secret, de unde erau culese zilnic de un agent din Referentură.

Planul de manipulare, atât de bine pus la punct de el, se deregla. Era obligat să acţioneze drastic. Reflectă timp îndelungat, studiind toţi parametrii problemei, şi ajunse la concluzia că nu avea altă soluţie.

El îşi strivi ţigara în scrumieră şi începu să redacteze un mesaj ce trebuia transmis de urgenţă, apoi îşi sună secretara.

— Mariana, du-l imediat la Referentură. Ai grijă ca maiorul Orek să îl primească în dimineaţa asta.

*

* *

Un soldat congelat păzea în mod inutil în faţa casei în care locuise Olaf Palme, prim ministrul suedez asasinat în plin Stockholm cu câteva luni mai devreme.

Crima nu fusese elucidată nici până acum. CIA avea ceva idei în privinţa ei, dar nu considera că ar fi diplomatic să le comunice omologilor suedezi.

Malko deschise uşa hotelului *Lord Nelson*, aflat la mică distanţă de reşedinţa lui Olaf Palme. La biroul de recepţie se afla o fată zâmbitoare şi bine îmbrăcată. Hotelul avea trei etaje şi cam douăsprezece camere. Malko o întrebă ce număr are camera lui Lee, iar fata îi făcu legătura imediat.

— Sunt jos, în hol, spuse Malko.

— V-am spus să mă sunaţi mai întâi, făcu enervat Updike.

— Trebuie să vă văd neapărat, insistă Malko. Nu pot să rămân în Stockholm o veşnicie…

— Bine, urcaţi, consimţi americanul. Camera 24, etajul doi.

Glasul îi era plictisit, aproape deprimat.

Malko îl găsi în pragul uşii deschise. Ochii albaştri păreau şi mai spălăciţi. Purta un pulover gros din lână şi era desculţ. Îl invită într-o cameră mică şi curată, plină cu cărţi, manuscrise şi tot felul de documente lipite cu scotch pe pereţi. Părea o cameră de student. Pe singurul fotoliu din încăpere erau îngrămădite multe reviste. Lee Updike le puse pe duşumea şi eliberă locul.

— Doriţi o cafea?

Cafeaua era o zeamă scârboasă. Updike îl observa pe Malko cu un aer absent.

— Sunteţi într-adevăr ziarist?

Malko se stăpâni.

— Bineînţeles. De ce mă întrebaţi?

Fizicianul american ridică din umeri.

— O, scuzaţi-mă! Cred că am devenit paranoic. Nimic nu este aşa m-am aşteptat atunci când m-am hotărât să fac acest pas. Am impresia că sunt hăituit, urmărit de oameni pe care nici măcar nu-i cunosc. Prietenii mei suedezi mă avertizează că aş putea fi răpit de americani. Apoi au încercat să mă convingă că Leslie a fost ucisă de ruşi. Mă întreb dacă nu au fost americani cei care…

— Părerea mea este că a fost doar un accident, făcu Malko.

— Şi eu credeam acelaşi lucru, spuse oftând Lee Updike, dar acum nu mai sunt sigur de nimic…

— Păi, de ce ar fi făcut americanii una ca asta?

Updike ridică privirea lui albastră şi nevinovată.

— Ca să mă facă vulnerabil şi să mă forţeze să mă întorc în America.

Malko profită imediat de ocazie.

— Şi de ce nu vă întoarceţi acolo?

Americanul îl privi de parcă ar fi auzit o obscenitate.

— Dacă mă întorc, risc să fac puşcărie ani de zile… indiferent de promisiunile cu care mă tot ameţesc.

— De ce aţi scris acele articole?

Lee Updike sorbi o gură din cafeaua infectă, apoi spuse pe un ton solemn.

— Trebuia să-mi iau o povară de pe inimă. Am realizat că eram pe punctul de a declanşa cel de Al Treilea Război Mondial. Ceva îngrozitor! Pentru că sovieticii nu pot îngădui ca USA să pună la punct planul Starwar. Ar fi un risc prea mare pentru ei.

Aşa că sunt obligaţi să lovească înainte, cât timp sunt încă la egalitate. Cred că Andrei Saharov a parcurs acelaşi drum ca şi mine, adăugă el cu amărăciune. Există un moment în care satisfacţia reuşitei unui lucru imposibil nu ne mai poate fi suficienţă. Apare teama de consecinţele acestei reuşite.

— V-aţi dat deci seama că reprezentaţi un mare interes pentru sovietici, nu?

— Evident, cum să nu? Nu vreau însă să-mi schimb un stăpân ca să trec la altul şi mai rău. Ingrid deja mi-a prezentat câţiva prieteni de-ai ei, care mi-au promis o groază de bani şi onoruri. Dar nu ştiu… Am refuzat orice avans de acest tip.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum? întrebă Malko. Doar nu puteţi sta în acest hotel la infinit.

— S-ar putea să mă mut la Ingrid, făcu timid tânărul american. Este o femeie foarte puternică şi foarte frumoasă. Dar…

Vocea şovăitoare se stinse.

— Dar ce?

— Nu ştiu de ce vă spun despre asta. Ingrid este foarte dură cu mine. De exemplu, noaptea trecută, am fost cu ea, dar nu a vrut cu niciun chip să… în sfârşit, mă înţelegeţi…

— De ce? făcu Malko sincer mirat.

— A fost furioasă din cauza Nataljei, micuţa estoniană… O detestă pe biata fată. Spune că este o prostituată. Eu unul nu cred asta. Mi se pare atât de, atât de nevinovată…

Malko simţi că-i vine apa la moară.

— Păi dacă nu merge cu Ingrid. Puteţi să mergeţi cu Natalja.

— Da. Bineînţeles, spuse Updike cu privirea în gol. Sunt însă destul de ataşat de Ingrid.

Era un punct în favoarea KGB-ului…

Malko rupse tăcerea ce urmă. El îi ceru lui Updike să-i povestească despre fuga sa din Statele Unite. Trebuia să se comporte ca un ziarist… O oră mai târziu, nu ştia cu nimic mai mult decât ce se publicase deja în presă.

Tânărul fizician căscă şi se uită la ceas.

— Cred că trebuie să mă apuc de lucru. Pregătesc un articol.

Malko se ridică în picioare.

— Vă invit să luăm masa mâine, la *Grand Hôtel.* Ca să putem continua interviul.

— Cum doriţi, făcu Updike fără entuziasm.

Malko îi zâmbi. Înţelegea perfect angoasa celor din CIA. Fizicianul american era în derivă. Dacă amanta lui fusese ucisă de sovietici, Updike se afla într-un mare pericol.

*
* *

Malko plecă pe jos pe străduţele liniştite din Gamla Stan, dominate de palatul regal de unde regele plecase din cauza poluării.

Frigul era pătrunzător, iar Malko se felicită pentru că luase haina dublată cu blană de vizon.

El se gândea la destinul capricios care împinsese atâta lume să vină în acest oraş sinistru şi rece, scufundat în întuneric o jumătate de an.

Juri Maran, activistul fără speranţe.

Natalja Kippar, prea frumoasă şi pierdută.

Lee Updike, visătorul strivit de povara cunoştinţelor sale, care nu-şi putea găsi pacea.

Şi toţi acei oameni care bâjbâiau în crepuscularul oraş ca nişte roboţi manipulaţi, vârâţi în maşinaţii care îi depăşeau.

Oare Ingrid Stor era cu adevărat îndrăgostită de american sau juca un rol cu mult mai complicat, aşa cum credea Kevin Hudson?

Malko ar fi dorit să ştie cine dirija această orchestră. Care era omul care avea aceeaşi misiune ca el?

*
* *

Malko se grăbea să dejuneze singur în restaurantul franţuzesc din *Grand Hôtel* pentru a profita de ultimele momente de lumină, când sună telefonul.

— Malko?

Era vocea catifelată a Nataljei Kippar ce-i produse o senzaţie plăcută în epigastru.

— Ce mai faci, Natalja? Ţi-ai reparat maşina?

Femeia râse.

— Din nefericire, nu ştiu când voi putea să o folosesc iar…

— Vrei să te duc undeva?

— Mulţumesc. Azi merg doar la piaţă, care este aproape de casă. Eu voiam să vă invit la o serată teatrală în care joc şi eu.

Asta va fi peste cincisprezece zile. Pe data de 17 decembrie. L-am căutat şi pe Juri, dar nu l-am găsit acasă.

— Dacă vrei, îi transmit eu, zise Malko. Mă întâlnesc cu el la *Café Repert.* Înainte de asta însă, am putea lua masa împreună… Vin să te iau.

Ezitarea din vocea fetei era doar de formă.

— Lasă-mi ceva timp ca să mă aranjez, spuse ea. Cobor din apartament peste un sfert de oră.

Malko puse receptorul în furcă. Era încântat. Avea să mute un alt pion pe tabla de şah. Întrevederea cu Lee Updike îl făcuse să pătrundă niţel în intimitatea acestuia. O manipulare era o muncă ce necesita multă răbdare.

Un vânt aspru îl izbi în obraz când ieşi din *Grand Hôtel.* Valuri mari izbeau în digul portului.

Când ajunse la Natalja acasă, aceasta îl aştepta afară înfofolită într-o haină de blană ce cunoscuse vremuri mai bune.

*

* *

Nimic nou nu află Malko în timpul prânzului. Se bucura însă de prezenţa senzuală a fetei, a cărei siluetă îi tulburase profund pe clienţii luxosului restaurant franţuzesc din *Grand Hôtel.*

Nu pomeniseră niciun cuvinţel despre Lee Updike. De fiecare dată când Malko încercase să aducă vorba despre el, Natalja deviase conversaţia.

Privirea ei, cândva tristă şi absentă, era acum minunată ori de câte ori se întâlnea cu privirea lui.

Terminaseră de servit crema de zahăr ars când Natalja se duse să dea un telefon. Ea reveni la masă şi spuse:

— Maşina mea este gata.

— Dacă vrei, pot să te duc la garaj, se grăbi Malko să-i propună.

— Ce drăguţ din partea ta. O să te rog să facem un mic ocol până la o băcănie estoniană de unde cumpăr produse din ţara mea.

Malko se lăsă ghidat în labirintul din oraşul vechi. Natalja îi spuse să oprească în mijlocul lui Klarabergsgatan şi apucară pe o scară ce ducea într-o galerie comercială aflată sub cerul liber. Malko se zgribuli în blana sa. Din fericire, curând intrară la un al alt nivel şi ajunseră într-un minimarket subteran de alimentaţie,

cu standuri pline cu marfă estoniană, libaneză, iraniană…

După ce Natalja termină de făcut cumpărăturile, Malko o conduse la garajul aflat pe Birger Jarhsgatan. Înainte să se dea jos din maşină, Natalja spuse:

— Nu uita, pe 17. O să las o invitaţie la intrare.

— Să sperăm că ne vom mai vedea până atunci, zise Malko.

Nu voia să o sperie. Trebuia să „o tamponeze” cu fineţe.

Fata surâse enigmatic.

— Atunci poţi să mă suni, spuse ea.

Cei doi se sărutară. Limbile lor se atinseră o fracţiune de secundă. Fata nu uitase încă ce se petrecuse cu două zile în urmă între ei…

— Te invit la cină mâine seară, spuse Malko.

*

* *

Juri Maran era aşezat la aceeaşi masă de la *Café Repert.* Era destul de morocănos. El îl întâmpină pe Malko cu un aer stânjenit.

— V-am chemat de pomană, spuse el. Nu am putut da de urma Nataljei. Prietenii mei finlandezi nu sunt acasă. Poate că mâine voi reuşi să aflu ceva.

— Nu renunţaţi la căutări, îl îndemnă Malko.

Nu dorea să o implice pe fată în operaţiunea de manipulare a fizicianului american, înainte de a-i cunoaşte trecutul.

Cafeaua gemea şi acum de lume. Juri începu să discute pe tema sa predilectă: activitatea nefastă a KGB-ului în Estonia… Când epuiză subiectul, noaptea se lăsase complet şi era doar ora trei şi jumătate după prânz.

— Aţi lăsat maşina în apropiere? îl întrebă Juri pe Malko.

— Nu. E parcată lângă hotel *Karelia.*

— Este aproape de staţia mea de metrou, spuse tânărul estonian. Vă însoţesc până acolo.

Cei doi ieşiră în Klarabergsgatan; cozi lungi de pietoni aşteptau în staţiile de autobuz.

Juri Maran mergea cu paşi mari balansând servieta plină cu arhiva sa nepreţuită. Ei traversară Sergels Torg, şi ajunseră în Hamngatan, o străduţă liniştită ce intersecta ceva mai departe o stradă care cobora spre port.

Mergeau tăcuţi pe strada pustie şi întunecată când Malko auzi

în urma lor nişte paşi. El se întoarse.

Era doar o femeie în hanorac şi cu o căciulă trasă până la ochi, un fular ce-i înfăşură capul acoperindu-i gura şi un pantalon de ski.

Era ţinuta ideală pentru acest sezon… Ceea ce nu era normal era uriaşul revolver pe care ea îl scoase din buzunar chiar în momentul în care Malko privi înapoi. Era un „357 Magnum”. Luată prin surprindere, femeia se imobiliză bine pe picioarele depărtate, cu arma îndreptată către ei ca la un stand de tir.

Capitolul VI

În clipa în care femeia apăsă pe trăgaciul armei, Malko se aruncă într-o parte, iar Juri Maran, cu un gest instinctiv, aruncă servieta în direcţia ei.

Servieta lovi extremitatea ţevii în clipa în care glonţul pornea cu o viteză de 600 metri pe secundă. Şocul impactului o azvârli la o distanţa de mai mulţi metri. Dezechilibrată, ucigaşa scăpă arma din mână şi se retrase. Timp de o fracţiune de secundă nu se întâmplă nimic, apoi femeia încercă să-şi recupereze revolverul, însă se răzgândi şi se răsuci ca să fugă în Tunnelgatan. Malko se repezi pe urmele ei. Juri Maran voia să facă la fel, dar alunecă pe o bucată de gheaţă şi căzu, pierzând astfel clipe preţioase.

Tunnelgatan se termina cu o scară ce ducea pe partea cealaltă. De pe trepte, se ivi o siluetă chiar în momentul când Malko era să o prindă pe femeie. Era un bărbat îmbrăcat cu canadiană, cu un pistol în mână şi cu o mustaţă neagră. Femeia îi strigă ceva, iar necunoscutul trase în direcţia lui Malko. Dezarmat, acesta nu avu altceva de făcut decât să se ascundă în spatele unei maşini ce staţiona acolo. O nouă împuşcătură se auzi şi un proiectil spulberă parbrizul vehiculului. El se întoarse. Juri sosea în fugă. Privi în jurul său. Nu mai era nimeni.

— Fii atent, Juri! strigă Malko. Este un bărbat cu ea!

Cei doi urcară împreună scările şi avură timp să vadă cele

două siluete stând într-un Mercedes ce staţiona la intrarea în tunelul ce trecea pe sub Tunnelgatan.

Vehiculul, cu toate luminile stinse, porni în viteză, iar Malko nu putu să-i vadă numărul de înmatriculare. Până să-şi recupereze propria maşină. Mercedesul avea să ajungă departe. Cu ochii ieşiţi din orbite şi cu răsuflarea tăiată, Juri exclamă:

— Era o femeie! O arăboaică!

— Am văzut, spuse Malko.

Era perplex. Oare cine fusese ţinta? El sau Juri?

Ei se întoarseră la locul atentatului. O maşină Saab, albastră cu alb, a poliţiei, staţiona deja la intrarea în strada pietonală. Doi poliţişti inspectau locul. Unul dintre ei găsise arma ucigaşei.

Juri alergă să-şi recupereze servieta care se deschisese în cădere răspândind conţinutul ei de jur-împrejur. Se vedea clar orificiul făcut de glonţ la intrare. Dar nu se vedea cel de la ieşire. Proiectilul fusese oprit de hârtiile lui Juri. Cei doi poliţişti se apropiară de ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă unul dintre ei.

— Cineva a tras asupra noastră, spuse Malko în engleză.

Juri Maran interveni în suedeză, iar poliţistul îl ascultă cu atenţie. Când Juri termină, îi spuse lui Malko.

— I-am spus să-l prevină pe Gustav Rehns, din Säpo. El mă cunoaşte foarte bine. Să mergem acolo cu ei.

Malko urcă în maşina poliţiei. Se întrebă dacă nu cumva intrarea sa în scenă nu deranjase în mod serios planurile KGB-ului...

*

* *

Hala Salameh, instalată pe o banchetă aflată lângă intrarea în cafeneaua *Bel Ami* de pe strada Sveavögen îşi contempla picioarele cu o privire absentă, strângând între degete paharul cu aquavit. Deja golise unul. Nu obişnuia să consume alcool, iar acest întăritor o ameţise deja, însă fără să-i calmeze bătăile inimii. Mâinile îi tremurau şi îşi simţea stomacul împietrit de furie. Ea, care făcuse un antrenament intensiv în tabăra Abu Nidal din Bekaa şi care înfăptuise mai multe execuţii la Beirut şi în Europa, se purtase mai rău ca o debutantă.

Eşecul misiunii sale de eliminare era extrem de grav, dar putea fi mai râu. În acest moment arma ei era în mâinile

poliţiei… Mai bău o gură de aquavit, neştiind ce să facă. Oricum urma să dea socoteală.

Numai acest gând o făcu să simtă necesitatea de a merge la toaletă. Ca în toate locurile publice din Stockholm, acolo era o lumină chioară produsă la ultraviolete pentru ca să-i împiedice pe drogaţi să-şi injecteze otrava cu precizie… Oglinda îi trimise imaginea unui chip livid, cu ochi negri înnebuniţi…

Când se întoarse la masă, hotărârea îi era luată.

— Plata, vă rog!

Ea lăsă banii pentru bacşiş şi ieşi pe Sveavögen. Mercedesul cu număr de înmatriculare diplomatic de care se folosise fusese returnat proprietarului, care era un reprezentant al OEP la Stockholm, un fost amant de-al ei.

Femeia făcu câţiva paşi cu inima strânsă. Acum era în pericol. Existau doi martori care o puteau identifica.

Dintr-odată, oraşul i se păru ostil şi periculos. Un taxi se apropie, iar ea îl strigă. Ceru să fie dusă la intersecţia străzii Kungstensgatan cu marele bulevard Norrtullsgatan.

Avea banii pregătiţi şi sări din maşină traversând în fugă intersecţia. Locul părea liniştit. Nu se vedea nimic suspect. Cu mâinile în buzunar, ea dispăru în penumbra marelui bulevard, mărginit de blocuri imense.

Hala Salameh se opri în faţa unei vitrine pline cu marfă amestecată, puţin atrăgătoare. Păpuşile ruseşti „babas” în culori vii erau puse printre cutii cu conserve de hering şi borcănele cu caviar. După ce se asigură că nu este nimeni pe stradă, palestiniana deschise uşa, declanşând o sonerie.

Un bărbat neglijent bărbierit, cu un pulover prea larg pentru el, apăru din spatele magazinului şi-i aruncă Halei o privire indiferentă.

— Doriţi ceva?

— Aş vrea să-l văd pe Oleg. Sunt o prietenă a unchiului lui.

Bărbatul deveni ceva mai interesat. După ce o cântări din ochi, spuse cu o voce egală.

— Mă duc să văd dacă este aici. Aşteptaţi, vă rog.

Ea rămase cu ochii aţintiţi la cutiile cu crabi, care, după stratul gros de praf ce le acoperea, nu păreau să se vândă ca pâinea caldă. Bărbatul cu pulover larg apăru şi-i făcu un semn din cap.

— Veniţi.

Ea dădu perdeaua la o parte. Spatele magazinului era plin cu cutii de carton inscripţionate cu caractere chirilice. Un bărbat în vârstă, cu chip cenuşiu şi neutru, îşi ridică privirea de pe calculator ca să o cerceteze pe Hala Salameh.

— Ce doriţi de la mine?

— Adnan mi-a spus să vin la dumneavoastră dacă am vreo problemă.

Bărbatul nu se clinti.

— Care este problema?

Hala Salameh încercă să vorbească calm:

— Exfiltrare urgentă.

„Oleg” o examină din cap până-n picioare, cu o privire plictisită.

— Trebuie să cer autorizare de la şefii mei. Veniţi înapoi mâine dimineaţă.

— Asta va lua mult timp. V-am spus că este un caz extrem de urgent.

O maşină a poliţiei trecu prin apropiere, asurzind cartierul cu sirena ei sinistră. Femeia simţi un fior rece pe şira spinării. Bărbatul numit Oleg observă reacţia ei. Se vedea clar că-i este frică. Ştia că trebuie să o ajute. Îi dăduse chiar cele trei nume de cod: „Oleg”, „unchiul” şi „Adnan”, ultimul fiind şeful reţelei subordonate Departamentului S.

— Bine, bine, făcu el. Ieşiţi din clădire şi parcurgeţi o distanţă de zece metri, la stânga. Veţi vedea o curte cu un garaj. Voi veni şi eu acolo peste cinci minute.

Femeia traversă încăperea pustie şi ieşi afară unde simţi vântul îngheţat biciuindu-i obrajii. Ce ţară infectă! Nici nu era încă ora patru şi se întunecase. Nu era de mirare numărul mare de sinucigaşi în rândul suedezilor... Ea pătrunse în curtea întunecată. Oleg nu întârzie să apară şi el. Deschise uşa garajului unde se afla o Lada cenuşie şi veche.

Oleg închise în urma lor uşa garajului şi deschise portbagajul maşinii.

— Poate că nu este un loc prea confortabil, dar va trebui să-l utilizaţi pentru mai puţin de o oră.

Hala Salameh se instală cum putu, iar bărbatul trânti capacul portbagajului. El se sui apoi la volan şi porni în direcţia şoselei de centură a oraşului. După ce ieşi din Stockholm, el apucă spre autostrada E3. Nu simţea niciun fel de emoţie. Foarte rar îi

cunoştea pe cei pe care îi ajuta să fugă. Niciodată nu fusese neliniştit din cauza poliţiei.

Cei două sute de dolari pe care-i primea de fiecare dată, erau expediaţi familiei sale ce rămăsese în Leningrad.

*

* *

Kevin Hudson clocotea de furie în timp ce cobora peronul impunător al prefecturii poliţiei, însoţit de Malko şi de Juri Maran.

— Sper că ticăloşii ăştia au să-şi ţină gura! răbufni şeful centralei CIA.

Reuşise să-i smulgă şefului Säpo o promisiune oficială ce asigura că nu va dezvălui presei nimic despre tentativele de asasinat. În caz contrar, Malko ar fi fost deconspirat.

Până acum secretul misiunii sale putuse fi păstrat timp de câteva săptămâni. Ministrul Apărării reuşise să păstreze secretul dispariţiei misterioase în Marea Baltică a unui savant vestit care experimenta un nou dispozitiv antisubmarin.

Vasul fusese găsit gol, iar ocupantul său se volatilizase.

O ploaie diluviană şi rece îi obligă să alerge până la automobilul americanului. Întâlnirea cu autorităţile suedeze fusese destul de tensionată… Era evident că acestea nu credeau că atât Malko, cât şi Juri ar fi putut ignora o secundă că fuseseră ţinta atacului. Numărul armei Smith Wesson fusese şters şi era dificil de stabilit proveniența ei. Din contră, proiectilul, descoperit aproape intact, fusese deja trimis la specialiştii în balistică. Întreg serviciul de contraspionaj lucra de zor la portretul robot al asasinei.

— Credeţi că o vor găsi pe acea femeie? întrebă Malko.

— Sunt convins că inspectorul Sven Hellsten va acţiona cu promptitudine, făcu Kevin Hudson.

— Mă întreb dacă e cazul să mai continuu jocul ăsta absurd în condiţiile date, zise Malko. Este evident că suntem extrem de nedoriţi. Altfel, ruşii nu ar fi reacţionat într-un mod atât de brutal. Sunt convins că operaţiunea lor se află deja într-o fază finală.

— Se pare că Ingrid Stor pleacă în vacanţă în Finlanda la sfârşitul acestui an, zise Juri.

— O, nu se poate! sări alarmant americanul. Nu cumva o însoţeşte Lee Updike?

— Asta nu ştiu, mărturisi Juri.

— Va trebui să aflăm cât mai repede!

Malko îşi spuse că operaţiunea „Natalja” devenea din ce în ce mai urgentă. Era timpul să-l smulgă pe Updike din ghearele lui Ingrid Stor. Prefera însă să nu discute cu Juri despre acest lucru. În plus, trebuia să afle motivul pentru care fusese atacat. Se vedea clar că adversarii săi îl voiau mort.

— Să mergem. Pe moment, nu putem rezolva nimic, sugeră el.

Ploua cu găleata şi avură nevoie de aproape o jumătate de oră ca să ajungă la *Grand Hôtel.*

Juri Maran se îndreptă către metroul său, iar Malko se grăbi să-şi recupereze maşina lăsată lângă hotelul *Karelia.*

*

* *

O imensă firmă luminoasă desemna imobilul în care se afla Matreco Hendels, principalul importator de maşini Lada pentru Suedia.

Oleg pătrunse în parching la ora şase şi patruzeci şi cinci minute. Autostrada E3 fusese extrem de aglomerată şi fusese obligat să conducă foarte încet sub ploaia nemiloasă. El se afla acum în partea de sud a oraşului, lângă Södertälje, într-un parc industrial nou-nouţ, aflat lângă autostradă.

Oleg se îndreptă spre o hală imensă în care se aflau vreo zece lucrători suedezi care reglau autoturismele nou sosite în Suedia din Uniunea Sovietică. Aici nu era permisă intrarea străinilor.

Oleg se apropie de un mecanic ce tocmai controla o bară de protecţie şi îl întrebă:

— Serghei este aici?

— Se află la vopsitorie.

El se îndreptă spre atelierul din fundul halei şi îl găsi pe omul căutat. Purta o salopetă albă impecabilă. Cei doi îşi strânseră mâinile cu căldură.

— Am trecut pe aici pentru că de multă vreme vreau să fac un reglaj al carburatorului. Dacă ai ceva timp… spuse Oleg.

— Se face dacă mă cinsteşti cu o votculiţă, spuse râzând Serghei. Du maşina în spate.

Oleg străbătu din nou hala şi curând Lada sa dispăru în al doilea subsol. Acolo nu erau admişi suedezii. Era locul unde se

revizuiau maşinile Ambasadei Sovietice.

Oleg deschise portbagajul fără să mai spună niciun cuvânt. El o ajută pe Hala Salameh ca să iasă din ascunzătoare. Femeia clipi din ochi în lumina puternică.

Serghei – un agent KGB – se îndreptă către o cabină telefonică, unde formă numărul Ambasadei Sovietice. Când obţinu legătura, el spuse:

— Anunţaţi-l pe tovarăşul Vladimir că maşina sa este gata. Să vină după ea imediat.

El o conduse pe Hala Salameh într-un salonaş rezervat posesorilor de maşini aduse la revizie.

Era nedumerit de faptul că nu fusese prevenit de sosirea ei. Şeful său „Vladimir”, în realitate, colonelul Indusk, trebuia să-l scape de această persoană nedorită.

În plus, mai era şi o străină…

Capitolul VII

Colonelul Viktor Indusk era atât de furios, încât ratămomentul în care trebuia să se înscrie pe şoseaua E 3. Astfel fu nevoit să facă un ocol pe mai multe străzi secundare, înjurând de mama focului la volanul automobilului său. Operaţiunea Znanie, care începuse atât de frumos, era pe cale să se ducă pe apa Sâmbetei…

La ora cinci după-amiază, aflase de la un informator din poliţia suedeză că operaţiunea ce trebuia îndeplinită de Departamentul S la cererea sa eşuase în mod lamentabil. Agentul american şi trădătorul estonian încă trăiau.

Încetul cu încetul, el se calmă şi începu să pună la cale un plan care să şteargă bănuielile adversarilor săi, puşi acum în gardă. Principalul lucru era ca acest plan să fie pus în acţiune foarte repede. Din fericire, era încredinţat de buna pregătire a mesagerilor săi.

Vestea că unul dintre agenţii săi ceruse o exfiltrare de urgenţă făcuse să-i crească brusc tensiunea. Era dovada de netăgăduit a eşecului operaţiunii precedente.

El pătrunse ca un nebun în parchingul de pe Matreco Hendels

şi se îndreptă val-vârtej spre liftul ce-l duse la al doilea subsol. Serghei îl aştepta fumând cu un aer flegmatic.

— Tipa se află în birou, tovarăşe colonel, spuse el întinzându-i o cheie.

Colonelul luă cheia şi spuse posomorât:

— Du-te şi aşteaptă-mă sus.

Hala Salameh se ridică dintr-un salt când dădu cu ochii de el. Avea cearcăne negre sub ochi şi pe chip i se citea o frică cumplită. Cu o asemenea înfăţişare, nu ar fi putut trece dincolo de primul control. Era încă una din nefericitele achiziţii ale imbecilului maior Orek...

Viktor Indusk închise uşa cu cheia şi se opri în faţa femeii încercând să-şi stăpânească furia. Până acum nu mai întâlnise niciodată vreun agent din Departamentul S. Dacă suedezii aflau că s-a întâlnit cu femeia asta, cariera sa ar fi fost total compromisă.

Partea proastă era că el era obligat să aprobe personal o exfiltrare urgentă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu glasul aspru.

— Păi, eu... A fost un moment... încercă femeia să se explice.

— De ce aţi ales această filieră? Şi de ce nu v-aţi îndeplinit misiunea?

Încercând să-şi stăpânească vocea, Hala Salameh îi povesti cele întâmplate.

— Aţi fost recunoscută? întrebă repede Viktor Indusk.

— Nu, nu cred. Era deja întuneric.

Uşurat, colonelul sovietic continuă să o apostrofeze cu brutalitate:

— Nu trebuia să veniţi aici! Trebuie să vă întoarceţi la Stockholm şi să nu mai faceţi nicio mişcare. Nimeni nu trebuie să ajungă până la dumneavoastră...

— Hm, aveţi dreptate, dar s-a mai întâmplat ceva. Am făcut o altă greşeală...

— Cee?

— Mi-am pierdut arma la locul ambuscadei.

Colonelul simţi că face infarct. Instinctiv, el făcu un pas către femeia care se lipi cu spatele de perete. Bărbatul din faţa ei avea ochii unui nebun.

— Arma!? repetă colonelul. Poate fi identificată?

— O, nu! Era o armă furată care nu poate da niciun fel de

indiciu.

— Atunci care e problema?

— Problema este că m-am folosit de ea… pentru Latif.

Colonelul avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze amploarea catastrofei. Suedezii puteau face uşor legătura între cele două afaceri şi să se întoarcă asupra morţii lui Leslie Manson. Or, aceştia nu erau nişte proşti. Ştiau bine că PKK lucra cu KGB, nu cu CIA…

— Târâtură nenorocită! urlă el ca scos din minţi în timp ce se apropie de palestiniană.

Mâinile lui mari o apucară pe Hala Salameh de gât şi începură să o sugrume.

— Nu! Opriţi-vă!

Cu ochii injectaţi de sânge, colonelul nu mai auzea. Uriaşele mâini de asasin strângeau gâtul femeii din ce în ce mai tare în timp ce el o izbea cu capul de perete, repetând ca un automat:

— Lepădătură! Ticăloaso!

Colonelul nu mai vedea nimic în faţa ochilor. Capul îi plesnea de durere şi zeci de gânduri îi străbăteau mintea. Din cauza acestei tâmpite, tot planul avea să se ducă naibii, iar toată truda sa era zadarnică… Şi asta din cauză că aceşti arabi nenorociţi nu catadicsiseră să folosească două arme diferite…

— *La… la… la…*[9]

*
* *

Hala Salameh horcăia şi, cu ochii scoşi din orbite, încerca să scape de mâinile acelea. Bărbatul însă continua să strângă implacabil. De parcă ar mai fi putut îndrepta lucrurile dacă frângea acel gât…

*
* *

Malko mai reflecta încă la tentativa de asasinat căreia ar fi trebuit să-i cadă victimă, cu o votcă în faţă, la barul restaurantului din *Grand Hôtel,* când un chelner veni şi-l chemă la telefon. El se deplasă imediat la telefonul aflat în hol.

Era Ingrid Stor, cu un glas numai miere.

— Mă gândeam la dumneavoastră pentru o emisiune radio, îi

9 *Nu, Nu, nu… (n.a.)*

spuse redactoarea culturală a postului P2. Nu aţi dori să bem ceva la Clubul presei de pe Vasagatan 50, pe la ora opt diseară?

— Cu plăcere, răspunse Malko.

El se întoarse gânditor la votca sa. Această invitaţie era încă o surpriză în această zi plină de evenimente. Oare avea vreo legătură cu cele întâmplate în Tunnelgatan cu trei ore mai devreme? Potrivit informaţiilor primite de la CIA, Ingrid era agentă KGB. Gestul ei nu putea fi gratuit... El îşi aminti brusc un vechi proverb arab: *Sărută mâna pe care nu o poţi tăia...*

Malko urcă în camera sa, scoase din valiză pistolul extraplat, puse un încărcător nou şi încărcă un glonţ pe ţeavă. Încălca astfel toate recomandările primite de la Kevin Hudson.

Din puşcărie, mai putea ieşi, dintr-un cimitir, niciodată.

*

* *

La uşa biroului în care se încuiase Viktor Indusk, bătu cineva. Vocea prietenoasă a lui Serghei întrebă din spatele ei:

— Totul este în ordine, tovarăşe colonel?

Cu chipul răvăşit, Viktor Indusk privi trupul de la picioarele sale. Poate că victima ţipase, dar el nu o auzise. Din nasul femeii curgea o şuviţă de sânge şi gâtul îi era vânăt, aproape negru. El o împinse cu piciorul. Era grea ca un sac cu cartofi. Cu un gest mecanic, scoase o tabacheră de argint pe care o primise în dar atunci când fusese promovat în funcţie, aprinse o ţigară şi, abia după ce trase un fum în piept, se duse să deschidă uşa.

În momentul în care dădu cu ochii de Serghei, era calm şi stăpân pe sine.

— Ai grijă şi debarasează-te de cadavrul ăsta, făcu el. Nu vreau să fie găsit mai devreme de câteva săptămâni. Aruncă tot ce ar putea duce la identificare. Să trimiţi un raport la Rezidentură.

Fără să mai aştepte răspunsul, el îl dădu la o parte pe subordonatul său şi se îndreptă către ascensor. Avea stomacul strâns de angoasă la gândul că trebuia să-l înştiinţeze pe generalul Boris Sakharov, creierul întregii operaţiuni. Cel puţin, era bucuros că imbecila aceea fusese recrutată de maiorul Orek, nu de el... Orek risca să cunoască bucuriile vieţii în tundră...

Până una alta, el trebuia să accelereze operaţiunea înainte ca omologii săi americani să poată face legătura fatală şi ca suedezii să-şi dea seama că fuseseră traşi pe sfoară.

*

* *

Vacarmul conversaţiilor din Clubul presei se opri brusc în clipa în care Ingrid Stor îşi puse haina din blană pe port-mantoul aflat lângă bar. Redactoarea de la P2 părea să nu bage de seamă efectul produs de ea în acel local cu ziduri cenuşii, plin cu bărbaţi bărboşi şi cu târfe de ultimă speţă, toţi consumatori de bere.

Cu un mers provocator, ea se îndreptă spre masa lui Malko. Acesta simţi un val fierbinte în pântece. Avea în faţa sa un personaj puşkinian... Părul blond, tuns scurt, era ascuns sub o toculiţă din blană neagră, aplecată pe o ureche, iar chipul era încadrat de doi cercei ce atârnau până la umeri. Sânii ei mari erau încorsetaţi într-o bluză ce plesnea pe trup iar fusta supermulată şi cizmele înalte o făceau să semene cu o vampă din benzile desenate pentru adulţi.

Malko se ridică de la masă intrigat. De ce Ingrid se transformase în aşa hal?

— Nu am întârziat prea mult?

Chiar şi vocea îi era schimbată... Lumea din jur reluă conversaţia iar femeile încercară să se facă mici de tot. Ingrid se strecură alături de Malko. Acesta remarcă o lucire tulbure în ochii de culoarea cobaltului.

— O, sunt epuizată, făcu ea. Aş vrea un coniac.

Când chelnerul veni cu un Gaston de Lagrange, ea scoase un oftat prelung.

— O, ce bucurie să mă pot destinde puţin.

— Aşadar, doriţi să faceţi o emisiune radio cu mine, nu?

Malko o observa cu atenţie. Zgomotul general le acoperea conversaţia. Ingrid făcu un semn afirmativ.

— Da. Aş vrea să mă ajutaţi să merg ceva mai departe cu Lee. Dacă încerc de una singură, s-ar putea să mă bănuiască de cine ştie ce...

— Lee este de acord?

— Încă nu i-am spus. Am vrut să vă întâlnesc mai întâi.

Malko încă nu ştia unde vrea ea să ajungă... Ingrid băuse

paharul cu coniac şi comandă încă unul.

— Poate că nu ar strica să luăm masa împreună cu el, sugeră Malko. De ce nu-l sunaţi?

Privirea ochilor albaştri îl fixă ironică.

— Aş prefera să luăm cina singuri. În ultima vreme l-am văzut cam mult pe Lee.

— Şi cred că o să-l mai vedeţi încă. Doar veţi pleca împreună în vacanţă…

Prin ochii albaştri trecu un fulger de mânie.

— Cine v-a spus asta?

— N-are importanţă, făcu Malko.

Ea ridică din umeri.

— Sunt sigură că este vorba de Juri… E drept că l-am rugat pe Lee să mă însoţească, dar imbecilul se teme să plece din Suedia. În plus, a început să mă calce pe nervi cu târfa lui estoniană. Nu mai ştie ce vrea. Hai să vorbim despre altceva. De exemplu, să vorbim despre dumneavoastră.

Ingrid Stor îl privea cu un zâmbet plin de subînţelesuri.

— Aveţi nişte ochi uimitori, remarcă Malko.

— La fel şi dumneavoastră. Parcă ar fi din aur lichid, făcu Ingrid.

Cei doi tăcură. Atmosfera era electrizantă. Malko se simţea cuprins de sentimente contradictorii. Era atras de Ingrid care i se oferea în mod vizibil şi, în acelaşi timp, era uluit şi bănuitor.

— Vreţi să cinaţi aici? întrebă Ingrid.

Malko privi la pereţii cenuşii, la grupurile gălăgioase ale clienţilor ce turnau pe gât tone de bere, la femeile urâte din jur. Coapsa cu carne tare a lui Ingrid era lipită de piciorul său. El îşi dori din suflet ca femeia să nu aibă ideea de a-l cuprinde de după mijloc. Ar fi putut descoperi revolverul său extraplat, strecurat la centură în dreptul coloanei vertebrale.

Nu-i pomenise lui Ingrid despre atentatele de asasinat la care fusese victimă cu câteva ore în urmă, deşi încă îi mai răsunau în urechi zgomotele împuşcăturilor. Simţea o uriaşă poftă de viaţă, ca întotdeauna după asemenea experienţe.

Discuţia aceasta cu tentă mondenă contrasta în mod straniu cu lupta feroce pentru recuperarea lui Lee Updike.

— Nu, nu cred, răspunse el în cele din urmă.

— Atunci, ce-ar fi dacă am merge la *Café Opéra*. Sugeră femeia. Pentru mine se găseşte întotdeauna o masă liberă.

Când Ingrid traversă marea sală a Clubului presei cu paşi siguri, se aşternu din nou tăcerea. Crupa pe care se mula fusta din imitaţie de panteră atrăgea privirile ca mierea, muştele. Lui Malko i se păru că femeia din faţa lui se mişcă aşa numai pentru el.

*
* *

Colonelul Viktor Indusk renunţase la serata oficială la care fusese invitat şi se încuiase în biroul lui din cadrul Rezidenturii. Era ceva mai calm acum, deşi mâinile încă îi mai tremurau niţel.

Ca un şcolar conştiincios el redacta cu grijă raportul pentru generalul Sakharov, care trebuia să fie expediat chiar în noaptea aceea.

El simţi brusc o durere ascuţită în piept, care îi tăie răsuflarea. Se resimţea în urma nervilor şi a încordării din ultimele zile. Se întrebă dacă nu cumva operaţiunea *Znanie* avea să fie ultima din cariera sa.

El rămase câteva secunde cu stiloul suspendat în aer, recapitulând în gând măsurile pe care le luase.

*
* *

Sub efectul alcoolului, ochii de un albastru de cobalt ai lui Ingrid erau încă şi mai frumoşi. Hărmălaia din *Café Opéra* limita posibilitatea de a face conversaţie. Malko încă nu-şi dădea seama de ce Ingrid îi sugerase să se întâlnească.

Ea se întinse scoţând în afară sânii bombaţi şi propuse:

— Plecăm?

Malko abia aştepta să plece… La ieşire, lumea stătea la coadă ca să între. Cei doi se grăbiră să ajungă la maşina Volvo. În ţinuta ei sumară, Ingrid trebuia să îngheţe, dar nu se plânse.

— Eu locuiesc cam departe. Pe lângă parcul Haga. Nu vă este frică să mă duceţi acolo?

Malko o încredinţă de contrariul. Revolverul extraplat era acum pus bine sub fotoliul său. Ingrid îl ghidă către nordul oraşului până ce ajunseră în faţa unui imobil modern.

— Urcaţi să bem un ultim păhărel, îi propuse ea. Îl meritaţi cu vârf şi-ndesat.

Interiorul locuinţei ei era un adevărat bordel, plin cu afişe comuniste, cu haine ce atârnau peste tot şi cu saltele aşezate direct pe podea. Şi era o căldură înăbuşitoare, ca într-o adevărată saună. Ingrid îşi lepădă haina de blană, alese o casetă cu muzică andină, o introduse într-un casetofon portabil Samsung şi îl privi pe Malko zâmbind ambiguu.

— Ce părere aveţi? Credeţi că sunt frumoasă îmbrăcată aşa? îl întrebă ea cu un ton batjocoritor.

Cum răspunsul întârzia, ea se apropie până ce atinse cu sânii pieptul lui Malko. La fiecare respiraţie, ei se măreau provocându-i acestuia o reacţie vie. Sângele îi clocotea în artere încălzindu-l.

Ingrid Stor părea să-i ofere pe tavă o fantasmă neaşteptată.

Părea prea frumos ca să fie adevărat.

— Credeam că sunteţi îndrăgostită de Lee Updike, spuse el.

Femeia se bosumflă.

— O, nu-mi mai vorbiţi despre nesuferitul acela! spuse ea cu un glas dispreţuitor.

Cu un gest brusc, ea îşi scoase toca, apoi puloverul, lăsând în libertate sânii grei şi albi, pe care se vedeau vinişoare albăstrui, veni apoi rândul fustiţei din imitaţie de panteră…

Pe dedesubt nu avea decât un portjartier nou-nouţ ale cărui elastice fine încadrau un triunghi de blăniţă aurie.

Când Ingrid se întoarse către pat, Malko putu să admire nişte fese bombate, ce ar fi înnebunit orice bărbat. Ingrid se culcă pe spate, cu un picior îndoit şi îi spuse:

— Oare nu vă plac?

În alte împrejurări, acum ar fi fost deja violată…

Cu toate simţurile la pândă, Malko se apropie de pat încercând să nu uite că Ingrid Stor lucra pentru KGB şi că nu putea să ignore cine este el cu adevărat.

Femeia nu părea să se ocupe de el. Stătea cu ochii aţintiţi în tavan. Apoi începu să-şi mângâie blăniţa blondă, cu ochii închişi.

Fără niciun pic de pudoare, Ingrid începu să se contorsioneze respirând din ce în ce mai sacadat. Acest spectacol erotic reuşi să-l tulbure pe Malko. El se dezbrăcă şi se urcă pe pat lângă femeia al cărei trup se mai agita încă.

Ingrid îi observă erecţia şi pe chip îi apăru un zâmbet gurmand. Degetele ei încetară sarabanda şi ea spuse cu vocea răguşită.

— Nu te mişca!

Ea se sculă şi se aşeză călare pe el lăsându-l să o străpungă. Malko avu impresia că pătrunde într-un cuptor cu pereţi catifelaţi şi puţin lipsi să explodeze.

El vru să-i mângâie sânii, dar Ingrid se feri, cu privirea fixă.

— Lasă-mă!

Vocea îi era autoritară, aproape ameninţătoare. Numărul ei de amazoană se acceleră din ce în ce mai mult până când un geamăt îi scăpă din gură.

— O, am crezut că nu mai reuşesc niciodată! oftă ea după ce se mai recuperă.

În momentul în care Malko tocmai voia să-i reproşeze egoismul şi nepăsarea faţă de faptul că el încă nu atinsese punctul culminant, observă o cravaşă neagră ascunsă jos lângă pat.

— Faci călărie?

— Nu.

— Atunci pentru ce-ţi trebuie cravaşa asta? Este pentru tine?

Ea zâmbi dispreţuitor.

— Până acum nimeni nu a îndrăznit să mă biciuiască.

Malko se ridică din pat, încă încordat. Luă cravaşa şi o biciui peste coapse.

Se auzi un şuier şi o dungă roşietică se lungi pe trupul alb. Ingrid tresări violent. El crezu că va sări la el înfuriată, dar ea rămase în aceeaşi poziţie ca pentru a-l îndemna să continue.

Malko aruncă cravaşa şi, de astă dată, luă comanda. Cu o singură mişcare, el o penetră până la rădăcină. Ingrid îl primea acum cu pasivitate. Un singur fior o străbătu, când îl simţi că explodează.

*

* *

Ingrid fuma o ţigară, lungită cu faţa în jos şi, sprijinindu-se în coate. Încălzea o cupă cu coniac Gaston de Lagrange.

— A fost minunat! spuse ea.

— Ai făcut-o vreodată cu Lee Updike?

Pe chipul femeii apăru un zâmbet dispreţuitor.

— O, nu cred că ar îndrăzni. Este prea efeminat.

— Dar totuşi, tu eşti îndrăgostită de el, insistă Malko.

Ingrid scutură din cap.

— Desigur, am făcut dragoste cu el, pentru că îmi place să am o aventură cu un nou amant. Nu este însă genul meu de bărbat. Acum nu mai scap de el.

— Nu voiai să pleci în vacanţă cu el?

— Este adevărat că am discutat despre asta, recunoscu ea. Acum însă am renunţat. De ce nu ai veni tu cu mine în Finlanda? Am face dragoste în saune săturându-ne de bere.

— Dar cu Lee cum ar rămâne?

— Îl lăsăm în grija târfei lui estoniene.

Ingrid căscă, iar Malko o mângâie distrat pe spate.

— Cred că acum am să trag un pui de somn, spuse ea. Te superi dacă te rog să pleci? Mă simt mai bine singură.

Iată o romantică incurabilă…

Malko îşi redobândi aspectul civilizat.

— Sună-mă la radio, spuse ea. Mi-ar plăcea mult să mai facem dragoste.

*

* *

— Veniţi imediat la ambasadă! Avem noutăţi!

Vocea lui Kevin Hudson era încărcată de emoţie. Malko care tocmai ieşise de sub duş, se întreba ce s-a întâmplat.

Zece minute mai târziu, sărea din maşina sa. Timpul nu se ameliorase. Ningea în continuare. Şeful agenţiei CIA îi ieşi în întâmpinare în hol.

— Tocmai am primit un telefon de la Säpo, spuse el. Au făcut examenul balistic al proiectilului tras în dumneavoastră. A fost tras cu aceeaşi armă cu care a fost asasinat kurdul despre care v-am vorbit.

— Acela despre care spuneaţi că ar fi fost amestecat în asasinarea lui Leslie Manson?

— Exact.

Malko cântări consecinţele acestei descoperiri. Se confirma existenţa unui plan bine pus la punct de către KGB.

— Suedezii ce spun?

— Aceştia refuză să creadă că Leslie Manson a fost asasinată.

— Despre agresoare ştiţi ceva?

— Cei din Säpo cred că este o palestiniană din gruparea Abu Nidal, pe nume Hala Salameh. Aceasta ar fi utilizat maşina unui reprezentant al OEP în Suedia care îi este amant. Acesta a fost

interogat şi a recunoscut că i-a împrumutat maşina.

— Unde se află această Hala Salameh?

— A dispărut fără urmă. S-a făcut percheziţia acasă la ea, dar nu s-a descoperit nimic. Poliţia suedeză o caută în continuare.

Malko îşi zise că nu o vor găsi prea curând. Întrebarea era de ce voiseră să-l elimine pe el? Era clar că deranja operaţiunea KGB-ului, dar nu în asemenea măsură încât ruşii să-şi asume un risc atât de mare.

Malko se gândi la întâlnirea înflăcărată cu Ingrid Stor. Jurnalista suedeză făcuse tot posibilul ca să-l convingă că se despărţise de Lee Updike, ajungând chiar să facă dragoste cu el...

În timp ce urcau cu ascensorul, Malko trecea în revistă elementele noi şi, în clipa în care pătrunseră în birou, îl întrebă pe american:

— Sunteţi absolut sigur că Ingrid Stor lucrează pentru sovietici?

Capitolul VIII

Kevin Hudson tresări.

— Bineînţeles că sunt sigur! De ce mă. Întrebaţi?

— Pentru că are o atitudine stranie, spuse Malko.

El îi povesti cele întâmplate în ajun, omiţând scenele fierbinţi. Americanul îl privi atent.

— Este clar că avem de-a face cu o femeie diabolică. La Säpo există un dosar foarte gros în legătură cu ea. Ascultări de telefoane, întâlniri fotografiate, mesaje ale KGB-ului decodate, şi chiar şi mărturisirile unui transfug. V-am spus deja. Este o agentă a sovieticilor cum există mii în această ţară. Pentru că nu se ocupă de spionajul propriu-zis, suedezii o lasă în pace.

— După părerea dumneavoastră, ea a încercat să mă convingă că nu o mai interesează Lee Updike, ca să ne îndepărteze de această pistă, nu-i aşa?

— Este de la sine înţeles acest lucru, făcu americanul.

— Mi se pare o manipulare prea simplistă, prea evidentă... Să rezumăm faptele: mai întâi încearcă să mă ucidă, deşi nu am

făcut încă nimic jenant pentru KGB. Desigur, prezenţa mea aici poate fi enervantă, dar se ştie că ruşii asasinează când nu mai au încotro, şi mai ales aici, în Suedia... Iar acum, o agentă de-a lor face pe naiba-n patru să mă convingă că idila ei cu Updike este terminată. Să reflectăm niţel la toate astea. Doar nu avem de-a face cu nişte handicapaţi.

— Din nefericire, nu, oftă Kevin Hudson.

— Aşadar, le este teamă că mi-au stârnit bănuieli şi mai mari şi presupun că vor pune la cale un nou plan.

— Mi se pare foarte rezonabil, consimţi Hudson.

— Da, dar sovieticii sunt mari jucători de şah, remarcă Malko. Conducându-mă pe o pistă falsă, i-ar da cale liberă lui Ingrid Stor. Fiind preocupaţi de voiajul acesta în Finlanda, am putea ignora altceva...

Cei doi rămaseră tăcuţi câteva momente, pierduţi în gânduri. Era abia ora nouă dimineaţa şi aveau impresia că se apropie înserarea. Câţiva fulgi de zăpadă se lipiseră de fereastră. Kevin Hudson se ridică, îşi aprinse o ţigară, apoi deschise televizorul. Era ora la care CNN difuza ştirile.

— Mai întâi voi încerca să obţin confirmarea celor spuse de Ingrid în legătură cu Lee Updike, spuse Malko. Sper ca acesta să nu mă trimită la plimbare.

— Şi eu sper acelaşi lucru, făcu americanul cu un ton plin de subînţelesuri şi cu ochii la calendarul de pe perete ce indica data: 4 decembrie. Cunoaşteţi ordinele primite în privinţa lui. Dacă până la sfârşitul lunii nu reuşim...

Malko se scutură înfiorat. Îi răsări în minte privirea nevinovată a lui Lee Updike şi dorinţa naivă a acestuia de a fi lăsat sa trăiască în pace.

— Îmi va veni foarte greu să nu-l avertizez, spuse el.

În acea clipă, crezu că Hudson o să-l strângă de gât.

— Aţi înnebunit? Este vorba de o informaţie supersecretă! Îmi pare rău că v-am dezvăluit-o. Dacă transpiră ceva, v-aţi dat foc la dosar şi vă luaţi adio de la CIA! Partea proastă e că pic şi eu o dată cu dumneavoastră...

Malko îi zâmbi ironic.

— Aşadar, suntem condamnaţi să reuşim... Să revenim însă la problema noastră. Să presupunem deci că ruşii coc ceva ce nu ştim încă... De unde ar putea veni pericolul?

— Habar n-am, mărturisi Kevin Hudson.

— Deoarece KGB încearcă să desfăşoare o operaţiune fără violenţă, presupun că vor să pună la cale o manipulare printr-o persoană intimă cu Lee Updike. Există mulţi oameni în anturajul său?

— După câte ştiu, nu există practic nimeni. Lee este un tip extrem de retras.

— Atunci rămân femeile: Ingrid şi Natalja.

Kevin Hudson tresări.

— Natalja! Dar pe aceasta voiaţi chiar dumneavoastră să o recrutaţi. Este o persoană extrem de „curată”. Am dosarul ei. În sfârşit, o parte din el. Agenţia din Cairo mi-a răspuns. Egiptenii deţin informaţii în legătură cu ea. Ca majoritatea dansatoarelor ce frecventează barurile de noapte, are dosar la poliţie. Nu pare a fi amestecată în ceva dubios, dimpotrivă, se pare că a colaborat cu câţiva „stringers”.

— Dar cei din Säpo?

— Am vorbit personal cu un poliţist vechi, specializat în estonieni. Are informatori peste tot. Mi-a spus că Natalja este O. K.

— Dar cei din Helsinki?

— Nu am primit încă niciun răspuns.

— Există vreun responsabil cu comunitatea estoniană din Stockholm? întrebă Malko.

— Mai mulţi chiar. De ce?

— Aş vrea să aflu ceva mai multe despre fata asta.

Americanul ezită.

— Cunoşteam pe cineva, dar nu mi se pare o persoană foarte de încredere. Se numeşte Lembit Fuchs. Este un vechi SS estonian, căutat pentru crime de război. El îmi furnizează din când în când informaţii lipsite de interes, în legătură cu KGB-ul estonian. Juri Maran ar putea să vă conducă la el. Fiţi atent însă. Îi urăşte atât de mult pe ruşi, încât poate să vă înşire multe aiureli. În Suedia trăiesc douăzeci şi cinci de mii de estonieni. Nu poate să-i cunoască pe toţi.

— Rămâne de văzut.

Cei doi erau deja la uşă când sună telefonul. Kevin Hudson se întoarse şi ridică receptorul.

— Este chiar Juri, zise el. V-a căutat la *Grand Hôtel.*

— Unde se află acum?

— Într-o cafenea de pe Vasagatan. La *Zig-zag.* Se află vizavi

de gară.

— Spuneţi-i că sosesc şi eu.

*

* *

În ochii albaştri ai lui Juri Maran strălucea o bucurie naivă în timp ce acesta îşi încălzea mâinile pe castronul cu supă.

— L-am găsit pe soţul Nataljei, spuse el victorios. Se numeşte Olli Karhula şi trăieşte aici, la Stockholm. Este operator de telex.

— Bravo, cum de aţi reuşit?

Juri se umfla în pene ca un păun.

— Întâi am întrebat-o pe Natalja. Mi-a spus cum îl cheamă, dar nu ştia unde se află. Ea credea că locuieşte în Germania.

— Şi?

— Ca toţi estonienii eu înţeleg finlandeza, spuse Juri Maran. Am căutat o carte de telefon din Helsinki şi am căutat la litera K... Astfel am dat peste un văr de-al acestui Olli Karhula. El mi-a spus că individul locuieşte în Stockholm. Era tot ce ştia despre el.

— Şi cum aţi reuşit să-l localizaţi?

— Am un văr care lucrează în Säpo. Acolo există lista tuturor străinilor care locuiesc în Suedia, cei care posedă un „*person-number*”[10], la fel ca suedezii. Asta m-a ajutat să-l găsesc.

— Şi aţi vorbit cu el?

— Da. L-am sunat la biroul lui. I-am dat întâlnire în oraş să luăm masa la restaurant. I-am explicat că sunteţi un ziarist care vrea să facă un reportaj despre căsătoriile de interes între finlandezi şi estonieni...

Juri era atât de emoţionat de descoperirea sa, încât vorbea extrem de sacadat, aproape neinteligibil. Malko se uita ţintă în ochii albaştri şi inocenţi şi dintr-odată îl fulgeră un gând neaşteptat. Era oare cu putinţă...

— Juri, zise el, femeia aceea care a tras în noi, ce credeţi despre ea? A tras în mine sau în dumneavoastră?

— Părerea mea a fost că eu am fost cel vizat, dar se poate să mă fi înşelat. S-a petrecut totul atât de repede. De ce mă întrebaţi?

— Nu, nu-i nimic important, răspunse Malko. Unde aţi aranjat să mâncăm?

---

10 *Cod numeric personal (n.a.)*

— La restaurantul *Kajplats,* aflat pe Norra Mäharstrand. Este aproape de biroul lui. Ne întâlnim cu el la ora unu.

Malko se gândi că trebuia să amâne întâlnirea cu Lee Updike.

— Voiam să vă mai întreb ceva. Îl cunoaşteţi pe Lembit Fuchs?

Chipul lui Juri se lumină.

— Cum să nu? Este un adevărat patriot estonian. Vreţi să îl întâlniţi?

— Da, dacă este posibil.

Juri se ridică şi se duse să telefoneze. După câteva minute se întoarse vesel.

— Poate să vă vadă chiar în dimineaţa asta. Eu însă am alte treburi de rezolvat.

— O, nu-i nimic. Daţi-mi adresa lui. Ne întâlnim la ora unu la *Kajplats.*

*

* *

Imensele blocuri cu douăzeci de etaje de pe bulevardul Fyrverkarbacken semănau cu nişte apariţii fantomatice sub ninsoarea abundentă. Malko se opri în faţa numărului 38. Prudent, el strecură revolverul extraplat în buzunarul interior al paltonului de blană, apoi îşi încuie maşina.

Liftul era unul vechi, lent şi murdar, şi mirosea a peşte. Malko sună la etajul opt şi uşa se deschise imediat.

Lembit Fuchs avea chipul aplatizat, părul lung îi era complet alb şi ochii săi erau la fel de albaştri ca cei ai lui Juri. Cearcăne grele se conturau însă sub ei ca nişte buzunare pline. Bărbatul se ţinea drept ghicindu-se formaţia sa militară.

— Intraţi, vă rog. Vă aşteptam. Prietenii lui Juri sunt şi prietenii mei.

Malko pătrunse într-un apartament micuţ în care domnea o ordine meticuloasă. Un drapel estonian cu culorile albastru şi negru, era arborat pe un perete. Lembit Fuchs se aşează sub el şi îi întinse lui Malko o ceaşcă cu ceai şi nişte biscuiţi. Era o primire emoţionantă.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? Juri mi-a spus că sunteţi un prieten şi un simpatizant al cauzei noastre…

— Aţi păstrat contactele cu Estonia? îl întrebă Malko.

Privirea bătrânului se întunecă.

— Sigur că da! Doar este ţara mea! Am plecat de acolo în 22 septembrie 1944 şi nu voi putea niciodată să mă mai întorc. Estonienii comunişti m-au declarat criminal de război.

— Cunoaşteţi o anume Natalja Kippar?

Bătrânul încruntă sprâncenele.

— Da. Am întâlnit-o o dată sau de două ori. De ce mă întrebaţi?

— Pentru că aş vrea să ştiu mai multe despre ea. Este posibil aşa ceva?

Lembit Fuchs ronţăi un biscuit şi aruncă o privire vicleană spre Malko.

— Cred că da. Vi se pare că nu este ceea ce vrea să pară?

— Nu, zise Malko. Vreau doar să fiu sigur că pot avea încredere în ea.

— De fapt, ce anume aţi vrea să ştiţi despre ea?

— Totul. Cum a plecat din Estonia, ce a făcut după aceea, ce crede lumea despre ea, simpatiile sale politice, dacă are aşa ceva.

Bătrânul estonian nota cu grijă indicaţiile lui Malko, apoi ridică privirea.

— Când mă gândesc că suntem numai la trei sute de kilometri depărtare de Tallin şi că aş putea telefona acolo numai în zece minute, mi se umple inima de jale ştiind că nu mă mai pot întoarce.

— Vă înţeleg. Trebuie să fie un sentiment teribil, spuse Malko.

El îl lăsă câteva clipe înainte de a-l întreba:

— Când veţi putea afla ceva?

— Întoarceţi-vă aici peste două zile, răspunse bătrânul estonian cu o voce ceva mai sigură.

*

* *

Ninsoarea se oprise. Când părăsi locuinţa lui Lembit Fuchs, Malko se uită la ceas. Era zece şi jumătate. Mai avea timp destul. Trei sute de metri mai departe, el găsi o cabină telefonică şi îl sună pe Lee Updike.

Americanul avea o voce somnoroasă şi părea că abia îl recunoaşte.

— Mă tem că nu mai pot lua masa cu dumneavoastră, dar mi-ar face plăcere să bem ceva împreună.

— Asta mi-ar pica foarte bine. Nici eu nu puteam veni, răspunse Updike. Când vreţi să ne vedem?

— Chiar acum. Sunt aproape de locuinţa dumneavoastră.

Lee Updike tuşi îndelung, apoi zise fără entuziasm:

— Bine… Ne întâlnim peste jumătate de oră la cafeneaua *Christina,* de pe Västerlanggatan.

*

* *

De astă dată, Lee Updike era bărbierit cu grijă şi părea şi mai neajutorat ca înainte. Părea stingherit şi total deplasat în mijlocul suedezelor rubiconde care se îndopau cu prăjituri sub portretele vechilor regi ai Suediei.

El aruncă o privire curioasă către Malko şi împături ziarul *Herald Tribune.*

— Ce aveaţi atât de important să-mi spuneţi?

— Ziarul meu ar dori ca să veniţi la Viena pentru a susţine o serie de conferinţe.

Lee Updike scutură din cap.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar nu mă interesează aşa ceva. Deja am vorbit, prea mult. Desigur, mi-ar face plăcere, să mă mai mişc puţin. Am început să mă cam plictisesc de moarte. Mereu, iar şi iar, acelaşi lucru. În plus, mai vine şi iarna. Mi se pare că viaţa este complet paralizată în acest anotimp.

— Dar o aveţi pe prietena dumneavoastră. Ingrid, spuse Malko. Mă îndoiesc că iarna ar putea să aibă un efect paralizant asupra ei.

— O, da, Ingrid, făcu visător Lee Updike.

— Nu trebuie să plecaţi cu ea?

— Este adevărat că mi-a propus acest lucru, dar am refuzat-o. Doar nu sunt idiot. Ştiu prea bine că sovieticii sunt interesaţi în privinţa mea. Dacă rămân aici nu pot să intenteze nimic. În altă parte însă…

— Înseamnă că nu aveţi încredere în Ingrid, nu?

— Ba da, am, dar nu este vorba aici numai de ea. Sunt convins că şi americanii şi ruşii sunt cu ochii pe mine.

— Dar Natalja Kippar? Vă întâlniţi cu ea?

Lee Updike netezea frişca de pe prăjitura din faţa lui.

— A, Natalja! Este destul de derutantă. Nu ştiu ce să cred despre ea. Balticii sunt oameni ciudaţi. Am de gând să o caut ca

să luăm masa la Filmhuset. În ceea ce priveşte propunerea dumneavoastră, vreau să ştiţi că i-am anunţat pe confraţii dumneavoastră că nu vreau să părăsesc Suedia în momentul de faţă.

— Încă nu aţi spus totul, remarcă Malko. Se pare că deţineţi încă nişte secrete înspăimântătoare.

Lee Updike îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Aţi vorbit cu americanii, nu-i aşa?

— Da, răspunse Malko. Am sau nu dreptate?

Lee Updike clătină încet din cap.

— Da, aveţi dreptate. Eu vreau însă să uit totul. Din nefericire acest lucru este imposibil.

Alături de ei, două grăsane se îndopau cu sandvişuri şi sorbeau ceaiul îndulcit cu zaharină. Ca şi cum asta ar fi putut compensa zahărul ingurgitat cu atâta lăcomie…

Prin ochii albaştri ai americanului trecu o umbră de teamă.

— Dumneavoastră nu-mi vorbiţi ca un ziarist, remarcă el. Cine sunteţi în realitate?

— Un ziarist.

Americanul nu mai insistă.

— În orice caz, îmi pare rău că nu pot merge la Viena. Vă las acum. Poate ne vom mai întâlni într-una din zilele acestea.

Cei doi se despărţiră pe trotuarul înzăpezit.

— Fiţi extrem de atent la toţi şi la toate, îl sfătui Malko.

Acesta simţi că i se strânge inima privind la silueta adusă niţel de spate a tânărului savant, care se îndepărta pe străduţa liniştită şi pustie. Apoi plecă şi el gânditor în direcţie opusă. Aşadar, până la un anumit punct, Ingrid Stor îi spusese adevărul: Lee nu voia să o întovărăşească în Finlanda.

După discuţia avută cu Juri, cu o oră mai devreme, o idee începuse să încolţească în capul său. Nu avea niciun fundament sigur, dar reuşea să explice destul de multe enigme, printre care şi tentativa de asasinat. El îşi zise că, înainte de a-l întâlni pe fostul soţ al Nataljei Kippar, ar fi interesant să o întâlnească pe ea. Datorită lui Juri, ştia unde o putea găsi.

*

* *

Natalja Kippar, care cobora rampa de la Filmhuset, cu capul aplecat şi cu un manuscris voluminos sub braţ. Aproape că se

ciocni de Malko, care urca. Cu cizmele ei roşii şi cu şepcuţa violetă, era greu să nu o recunoşti...

— Malko! Ce surpriză!

Ea îl sărută pe obraz, dar gura ei îi atinse şi comisura buzelor, în timp ce trupul i se sprijini o clipă de al său. Ochii ei întunecaţi îl priveau cu atenţie.

— Ce faceţi aici?

— Mă întorceam de la Ambasada Americană, explică Malko. Am vrut să văd dacă sunteţi aici, căci doream să vă invit să cinăm împreună diseară.

Ochii trişti ai fetei se luminară brusc.

— O, ce drăguţ din partea dumneavoastră! Aveam de gând să mă întâlnesc cu Lee Updike, dar acesta mai poate aştepta. Acum am întâlnire cu un producător străin. Trebuie să merg în centru.

— Aş putea să vă conduc, îi propuse Malko.

Fata se îndreptă veselă spre Volvo.

— Ce plăcut este să nu mai fiu obligată să iau autobuzul, în fiecare zi se face şi mai frig.

— Şi asta vă sperie?

— Nu, dar viaţa se desfăşoară cu mult mai lent. În unele locuri, stratul de zăpadă e mai mare de un metru înălţime. Lumea stă mai mult acasă, mulţumindu-se cu televizorul sau cu o lectură.

— Şi atunci nu simţiţi nevoia să plecaţi de aici?

Ea zâmbi tristă.

— Unde să mă duc? Nu am bani puşi de o parte şi, de bine de rău, aici am posibilitatea să-mi câştig existenţa.

Brusc, fata de lângă el păru vulnerabilă şi fragilă.

— Vă întâlniţi des cu Lee Updike?

Natalja râse.

— Am impresia că pantera de Ingrid îl ţine strâns în gheare. Păcat de el. Este aşa drăguţ. În sfârşit, asta-i viaţa.

Strandvägen era aproape pustie. Natalja îl rugă pe Malko să oprească maşina în faţa Teatrului de Artă dramatică. Ea coborî iute, apoi se aplecă şi îl sărută uşor pe gură.

— Pe diseară!

Malko o privi cum se îndepărtează. Calmă şi impenetrabilă. Făcea ea oare parte din pânza de păianjen invizibilă ce se ţesea în jurul tânărului fizician?

Aruncă o privire la ceasul Seiko-Quartz şi porni motorul. Peste douăzeci de minute, avea să-l întâlnească pe primul soţ al Nataljei Kippar. Era din ce în ce mai sigur că, pentru a împiedica această întâlnire, el şi Juri Maran erau să fie ucişi.

Capitolul IX

Bărbatul corpolent aşezat alături de Juri Maran avea un chip plin de coşuri, ca al unui adolescent. Nişte ochelari cu lentile groase îi acopereau ochii miopi. El se ridică repede de la masă şi-i întinse mâna lui Malko.

— Karhula…

Strânsoarea mâinii sale era lipicioasă şi umedă. Malko îl învălui cu o privire iute. Fostul soţ al Nataljei era un tip cam dubios, îmbrăcat cu un costum fără formă, cu unghiile murdare. Se pare că Natalja era prea înnebunită să părăsească Estonia dacă fusese obligată să accepte un asemenea exemplar în patul ei. Juri făcu prezentările iar Olli Karhula păru vădit impresionat.

— Să comandăm ceva.

Localul *Kajplats* ar fi putut face faţă la New York, cu stilul său pop. Pereţii erau decoraţi din belşug cu tot felul de postere şi cu mormane de peşti exotici şi fructe de mare.

— Eu aş mânca trei scoici, spuse solemn Olli Karhula.

— Numai trei? se miră Malko.

Olli Karhula îl privi grav.

— Sunt foarte scumpe.

— Vă rog să comandaţi şase, îl sfătui Malko.

Olli se lăsă ademenit, apoi se retrase cu o mică trusă în mână.

— Ce tip ciudat, făcu Malko.

— Este foarte bolnav. Are diabet şi trebuie să-şi facă câte o injecţie cu insulină la fiecare patru ore, altfel cade în comă diabetică.

— Este căsătorit?

— Nu. Mi-a spus că nu câştigă suficient ca să poată întreţine o familie. Trăieşte singur şi nu are decât o singură pasiune. Este

radioamator.

— V-a vorbit de Natalja?

— Da. Era îndrăgostit nebuneşte de ea.

Olli Karhula se întoarse vădit uşurat. El îl fixă pe Malko şi îl întrebă cu vocea sa monotonă:

— Ei, cu ce vă pot ajuta?

— Ca să fiu sincer, nici eu nu ştiu, răspunse Malko în timp ce finlandezul încerca cu grijă să scoată o scoică din cochilie. Trebuie să fac un reportaj despre disidenţii care fug în Vest. Ar fi interesant de ştiut cum aţi cunoscut-o pe soţia dumneavoastră, pe Natalja…

Olli Karhula, impasibil, opera o altă cochilie.

— O cunoaşteţi?

— Foarte puţin.

Olli Karhula clătină din cap, murmurând ceva printre dinţi. Malko îl lăsă să savureze trei scoici, apoi îl întrebă iar:

— Unde aţi întâlnit-o?

— În Tartu. În acea vreme, locuiam în Helsinki. Adesea îmi petreceam vacanţele în Estonia, unde era mai ieftin. Am remarcat-o într-un club de noapte. Cânta acolo şi era superbă cu părul ei lung şi negru şi rochia din dantelă. Era atât de frumoasă şi dulce! Am băut câte un pahar împreună, îmi aduc aminte că era sirop de mentă, pentru că ea nu bea alcool. De altfel, votca era extrem de scumpă.

Ne-a fost foarte greu să ne înţelegem, deşi limbile noastre sunt destul de apropiate. Am luat-o cu mine la Tallin, în capitală. Am luat autobuzul şi ne-am plimbat pe plajă. Era vară. Nu aveam costume de baie şi nu am putut să ne scăldăm, dar ne simţeam bine şi aşa. Pe atunci nu eram încă bolnav…

El îşi spunea povestea pe un ton monocord, cu privirea aţintită undeva în gol, în timp ce se juca cu paharul gol.

— Şi după aceea ce s-a mai întâmplat?

Olli Karhula nu răspunse imediat. Era ocupat cu ultima scoică.

— După aceea am revenit de mai multe ori în Estonia. Ea m-a prezentat mamei sale, care locuia în Tartu. Era o doamnă în vârstă care a refuzat să înveţe limba rusă, fapt care îi aducea multe neajunsuri. Natalja mi-a spus că se înţelege bine cu mine. Atunci am făcut demersurile necesare şi ne-am căsătorit…

Era destul de sumară relatarea…

— Nu a întâmpinat greutăţi când a vrut să părăsească

Estonia?

— Eu sunt finlandez. Ea a obţinut viza de ieşire şi nu s-a mai întors niciodată. Îmi amintesc că a plâns mult când s-a despărţit de mama ei. Am plâns şi eu.

În ciuda emfazei şi a vocii solemne, tipul nu era deloc ridicol.

— Şi mai târziu?

— Am locuit în Helsinki. Eram foarte fericiţi. Pentru prima oară în viaţa ei vedea atâtea lucruri în magazine. Nu mai pridideа cu cumpărăturile. De aici au început disputele dintre noi. Nu câştigam prea mult… Câteva luni mai târziu, am hotărât să ne despărţim… Ea a plâns şi atunci.

Bărbatul tăcu, cu vocea ştrangulată de emoţie. Juri îl privea fascinat abia muindu-şi buzele în paharul cu apă minerală.

— De ce aţi venit să vă stabiliţi în Suedia?

Olli Karhula îl privi surprins ca şi cum răspunsul era evident.

— Păi, ca să fiu mai aproape de ea, din cauza asta! Când a venit la Stockholm, mi-am lăsat serviciul ca să obţin o mică slujbă aici. Câştig nouă mii de coroane, din care fiscul îmi opreşte patru mii… Din fericire insulina este gratuită…

— Aţi revăzut-o des? îl întrebă Malko.

— Doar din când în când, făcu Olli. Este foarte ocupată.

Malko ascultă această relatare mai degrabă patetică cu un soi de perplexitate. Olli Karhula avea o viziune complet idealizată a Nataljei Kippar şi îi oferea o versiune denicotinizată a adevărului, dar nu îl putea brusca. De ce oare Natalja îi spusese că nu şi-a mai revăzut soţul de când a părăsit Finlanda? Karhula se uită la ceas şi spuse:

— Trebuie să mă duc acasă. După-amiaza aceasta nu lucrez. Este ora la care vorbesc cu un radioamator australian.

Trebuie să-i dau nişte informaţii legate de vreme. Nu a văzut niciodată zăpada. Dacă doriţi să-mi vedeţi instalaţiile…

Din glas i se ghicea mândria.

Cei trei părăsiră localul. Era ora două şi jumătate, iar soarele începea să asfinţească în frigul tăios. Finlandezul locuia într-o clădire masivă construită din cărămidă roşie, pe cealaltă parte a străzii.

Malko rămase destul de surprins când ajunse în micul apartament al lui Olli Karhula. În afară de un colţ în care se îngrămădeau toate instalaţiile sale de radioamator, toţi pereţii erau acoperiţi cu fotografii prinse în piuneze.

Toate erau portrete şi o reprezentau pe Natalja Kippar. În acea vreme, ea purta părul şi mai lung. Lângă pat era o fotografie în care Natalja şi Olli stăteau înlănţuiţi. Ea purta un costum de baie întreg, avea o talie de viespe, picioare lungi, bine formate, şi sânii îi erau provocatori.

— Este fainã, nu-i aşa? făcu Olli Karhula în timp ce meşterea la butoanele sale.

În toate fotografiile, fata avea aceeaşi privire de o întunecime stranie, pustiită şi tristă şi acelaşi surâs de madonă, imposibil de descifrat. Toată această puritate îţi lăsa o senzaţie de rău. Zâmbetul ei te urmărea implacabil.

Olli Karhula se întoarse spre el, cu căştile la urechi.

— Am venit mai devreme, corespondentul meu nu este încă pe linie.

— Atunci noi ne vom retrage, spuse Malko. Aveţi o instalaţie extraordinară.

Olli Karhula îi însoţi până la uşă.

În spatele lor se auzi radioul bâzâind.

— Trebuie să vă las, se scuză uriaşul înainte de a închide uşa.

Malko chemă ascensorul. Era tulburat. De ce oare îl minţise Natalja, pretinzând că nu ştie unde se află soţul ei? Putea fi din cauză că se ruşina cu aspectul acestuia... Juri Maran îl privi neliniştit.

— V-a fost de vreun folos întâlnirea asta?

— Oarecum, răspunse Malko. Nu vă miră faptul că Natalja s-a măritat cu un tip ca Olli Karhula?

Estonianul înălţă din umeri.

— O, dar ea voia să plece cu orice preţ din Estonia. Sunt multe fete care procedează astfel...

*
* *

Adnan Candenir îşi înlătură eşarfa de pe chip şi coborî micuţa scară ce ducea la piaţa subterană din Klarabergsgatan.

Ca pretutindeni în Suedia, tarabele erau de o curăţenie meticuloasă ce contrasta cu înfăţişarea proprietarilor lor. Erau libanezi, iranieni, estonieni, kurzi ca şi el şi chiar şi turci şi irakieni. Părea un adevărat festival oriental.

El trecu de două ori cu paşi rari prin faţa tarabei unui măcelar, un kurd irakian. A treia oară, de după ghereta tarabei, se ivi un

bărbat care se apropie de el şi îl îmbrăţişă.

— Adnan, te-ai întors!

— M-am întors ieri, Huseyon, spuse kurdul.

Adnan Candenir călătorea de ani de zile. Născut în Kurdistanul sovietic, el fusese recrutat foarte tânăr şi înrolat în PKK de către KGB. PKK era partidul independent al kurzilor, manevrat de către ruşi. Se antrenase în taberele din Asala, în Siria, şi participase la o mulţime de atentate pretutindeni în Orientul Mijlociu. Rolul său era simplu: trebuia să-i elimine pe disidenţii PKK şi pe trădători oriunde se aflau aceştia…

Imediat ce era văzut într-un anume loc, se ştia că acolo va curge sânge…

Huseyon îl privi pe interlocutorul său zâmbind.

— Se pare că eşti în mare formă.

Numai în mustaţa bine tunsă a lui Adnan se puteau zări câteva fire albe. El era tuns scurt, avea urechile destul de mari şi purta o cămaşă mare, o eşarfă şi blugi.

Viaţa lui particulară era destul de săracă, se mulţumea cu târfele din Odessa şi cu aventuri de scurtă durată. Toţi banii pe care-i câştiga se duceau la cei trei fraţi ai săi care studiau la Universitatea Lumumba din Moscova…

— Ai primit din Finlanda ceva pentru mine? întrebă el.

Coreligionarul său se lumină la faţă.

— Tocmai a sosit azi dimineaţă cu un vas din Helsinki. Vino.

Cei doi se retraseră în spatele prăvăliei, unde măcelarul deschise uşa unei combine frigorifice. De acolo scoase o carcasă de vită, acoperită cu o folie de plastic. Cu un cuţit uriaş, el spintecă plasticul şi scoase la iveală un pachet mare ce era aşezat în toracele animalului.

— Atenţie, este greu.

Adnan Candenir desfăcu pacheţelul. Conţinea două mitraliere Suomi, cu cinci încărcătoare fiecare şi o cutie cu douăsprezece grenade.

El scoase una şi o cercetă cu atenţie. Era o bombă cu fosfor a armatei finlandeze. Avea numărul de identificare şters… În Finlanda, se putea procura orice tip de armă la preţuri rezonabile. Chiar şi armele mai vechi erau în stare bună de funcţionare.

— Ţi le voi pune în sacul ăsta.

Huseyon despături un sac din pânză albastră şi vârî armele

înăuntru. Adnan Candenir îşi aprinse o ţigară. Nu-i plăcea mirosul de carne roşie şi se grăbea să se întoarcă în sudul Rusiei. El luă sacul, îl sărută pe Huseyon şi ieşi din prăvălie fără să se grăbească. Părea un cumpărător care îşi face piaţa. Prietenul său nu ştia unde locuieşte. Conta mult acest lucru. Principalul era să diminueze cât mai mult riscurile…

Zece minute mai târziu, el stătea în faţa unui morman de cârnaţi, când cineva îl bătu pe umăr şi i se adresă în limba rusă:

— Prietenul nostru Urmas îţi trimite multe salutări.

Adnan Candenir nu-l cunoştea pe acel bărbat, dar ştia că trebuia să fie contactat de un maior cu numele Urmas Orek. Responsabilul estonian al Departamentului S.

— Mulţumesc, răspunse el în mod mecanic.

— Doreşti un cârnăcior? îl întrebă necunoscutul.

Deşi lui Adnan nu-i plăceau cârnaţii, acceptă şi începu să muşte din cel oferit, aşteptând urmarea. Trimisul maiorului Orek atinse sacul albastru.

— Ai găsit în piaţă ce ai căutat?

— Da. Da, făcu Adnan.

— Unde ai de gând să locuieşti de data asta?

— Ca de obicei, la bătrâna Carsina, în Rinkeby, răspunse kurdul.

Celălalt scoase din buzunar un tichet roz şi îl strecură în mâna lui Adnan.

— Ia asta. Întâlnirea va avea loc la cinematograful *Kyrko, l*a ora cincisprezece. Contactul tău va sta pe locul W10. OK?

— OK, făcu Candenir.

În Suedia, locurile la cinematograf erau numerotate şi biletele trebuiau cumpărate din timp.

— Foarte bine. Te voi suna. Mă numesc Vitaly.

Cei doi nu-şi strânseră mâna. Adnan Candenir mai ocoli de două ori piaţa plină cu gospodine suedeze, apoi se îndreptă către cafeneaua *Repert.* Se aşeză la o masă aflată aproape de cabina telefonică, în faţa scării, şi comandă un J&B. În acel local nu se vedeau suedezi. Era locul predilect al traficanţilor din Stockholm. O jumătate de oră mai târziu, un bărbat urcă scara. Avea mustaţă şi era pleşuv, iar chipul îi era rotund şi prietenos.

El se apropie de Candenir şi se aşeză la masă lângă el.

— Ai vrut să mă vezi?

— Da.

— Ai nevoie de ceva?
— Da.
— De ce anume?
— Ai arme „357 Magnum”?
Era vorba de arma cea mai obişnuită în Suedia. În cluburile de tir, se găseau cu miile. Bărbatul străin nu clipi.
— Pot să fac rost de una. Dar costă scump.
— Cât?
— Cel puţin opt mii de coroane…
Adnan nu făcu nicio mişcare.
— Am nevoie de trei bucăţi, la şase mii de coroane fiecare… Nu trebuie să aibă număr. Vreau câte cincizeci de cartuşe pentru fiecare armă. Mâine la ora şase, ne întâlnim aici. Voi aduce banii.
Fără să-şi consume porţia de whisky, el se ridică de la masă şi coborî scara. Nu avea chef să stea prea mult acolo unde oamenii din Säpo făceau razii destul de des… Desigur, sticleţii suedezi ştiau prea bine ce hram poartă, dar avea cu ei o înţelegere. Adică PKK avea o înţelegere cu ei. Cât timp kurzii nu comiteau niciun atentat în Suedia, poliţia închidea ochii. Doi ani mai devreme, Adnan Candenir înjunghiase un trădător şi-i aruncase cadavrul în Marea Baltică, dar fapta sa nu putuse fi dovedită…
Cu sacul în mână, el se amestecă printre cei ce aşteptau un autobuz către Rinkeby. Înainte de a se întâlni cu următorul lui contact, trebuia să pună armele într-un loc sigur.

*
* *

Lee Updike sosi în fugă în faţa cinematografului *Kyrko:* unde rula filmul *Emmanuelle.* Gâfâia şi era roşu din cauza frigului.
Natalja Kippar era singură în faţa intrării, cu şapca violetă trasă până la sprâncene. Cumpărase deja biletele. Întâlnirea lor fusese aranjată din ajun şi la fel şi masa.
— Grăbeşte-te, făcu ea. Filmul este gata să înceapă.
Ea îl apucă pe Lee de braţ ascunzându-şi iritarea. Ţinea cu tot dinadinsul să între în sală cât mai era lumina aprinsă.
Plasatoarea îi conduse până la locurile lor. Natalja se uita la locul de lângă ea şi simţi un junghi în inimă. Locul era ocupat de un bărbat cu chip sever care nu putea fi în niciun caz persoana

aşteptată de ea. Privi de jur-împrejur şi, exact în momentul în care se stinse lumina, descoperi un bărbat de tip oriental, cu mustaţă neagră, aşezat pe o strapontină lipită de perete, chiar în spatele ei.

Cei doi avură timp să schimbe o scurtă privire înainte ca întunericul să cuprindă sala.

*

* *

Lee Updike nu văzuse niciodată *Emmanuelle.* La început fu încântat la culme de peisajele Thailandei, iar apoi fu tulburat de erotismul imaginilor. El simţi cum îi zvâcneşte sângele în artere la scena în care Emmanuelle făcea sex pe scaunul ei din avion cu un vecin necunoscut.

Chiar în acel moment, Natalja îi şopti la ureche:

— Îţi place?

Timid, el îi puse o mână pe coapsă, înghiţi în sec şi dădu afirmativ din cap. Tot sângele din corp părea că se adunase în sexul său. Începu să se foiască pe scaun, terorizat de gândul că femeia ar putea să observe pantalonul deformat. Degetele Nataljei atinseră locul sensibil şi se retraseră imediat. Ea îi şopti la ureche:

— Îţi este cumva ruşine?

Da, îi era îngrozitor de ruşinat. Mâna ei începu să-l atingă uşor şi să-l mângâie. Lee nu mai putu să reziste şi explodă. I se făcu negru înaintea ochilor. Natalja îşi retrase repede mâna şi spuse cu un glas nevinovat:

— O, pardon, nu am făcut-o dinadins.

Lee ar fi intrat în pământ de ruşine. Din fericire, toată lumea privea ţintă la ecran. Natalja adoptă o atitudine ceva mai distantă. Era inutil să provoace un scandal... Puţin după aceea simţi o prezenţă în spatele ei.

Ea se întoarse şi văzu o siluetă ce stătea în picioare în spatele scaunului ei şi strapontina mustăciosului neocupată.

O mână i se aşeză pe umăr şi cobora acum către sâni, apucând-o cu putere. Natalja simţi un val de furie. Şi ea care insistase pentru un contact discret... Bărbatul trebuia să o identifice după locul ocupat, să o urmărească şi să aştepte ca să se manifeste ea prima! Dacă Lee îi observa manejul, se ducea totul naibii. Ea îl privi cu coada ochiului. Cu răsuflarea tăiată,

Lee urmărea scenele de pe ecran…

Cu un gest nervos, ea duse mâna la spate ca să-l respingă pe neruşinatul intrus.

În acest timp, Lee începu din nou să o pipăie. Mâna lui pătrunse pe sub fusta Nataljei şi îi atinse pielea catifelată. Americanul era deja în al nouălea cer. Femeia îi respinse însă mâna. Se sculă de pe scaun şi-i spuse cu vocea răguşită:

— Aşteaptă-mă! Mă întorc imediat!

Cu paşi grăbiţi, se îndreptă către uşa, deasupra căreia, un panou luminos indica „Toalett”.

Bărbatul cu mustaţă se luă imediat după ea.

În lumina slabă a toaletei cei doi putură să se privească faţă în faţă. Bărbatul avea o mustaţă căruntă, dinţi foarte albi, ochi profunzi şi trăsături regulate. Ochii Nataljei coborâră şi văzură o protuberanţă enormă deformându-i pantalonul.

— Sunteţi nebun de legat! zise ea încet. Trebuia să aşteptaţi ca…

Fără să spună vreo vorbă, mustăciosul o luă de umeri şi o împinse către uşa pe care scria „Herrar”…

El se întoarse, trase în urmă zăvorul şi cu un gest lent îşi desfăcu fermoarul. Nu-şi premeditase fapta, dar imaginile de un erotism violent ale filmului îl aţâţaseră. La urma urmelor, combina utilul cu plăcutul…

Femeia din faţa lui nu opuse nicio rezistenţă. În clipa când o penetră, scoase un geamăt scurt. Nu putuse să se abţină. Bărbatul o penetra cu o violenţă nebănuită, irezistibilă, cum nimeni nu o făcuse până acum.

După ce explodă, bărbatul se retrase şi o întrebă în ruseşte cu un zâmbet ştrengăresc:

— Tu eşti Natalja?

Ea abia reuşi să articuleze un „da” anemic.

Bărbatul râse dezvelindu-şi dinţii albi şi continuă:

— Am primit de la Urmas Orek instrucţiuni să te contactez. Nu ştiam că va fi atât de plăcut.

— Cum voi putea să te întâlnesc? îl întrebă ea.

— La numărul acesta, spuse bărbatul. Îţi stau la dispoziţie. El scoase din buzunar o bucată de hârtie şi i-o dădu.

— Întreabă de Adnan. Şi sună de la un telefon public.

Natalja era încă ameţită. Niciodată nu mai încercase o asemenea senzaţie. Îşi simţea pântecele palpitând. Ea îşi aranjă

hainele, apoi părul, şi se întoarse în sală.

Lee Updike îi luă mâna în întuneric.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine. Îi şopti el.

Natalja se apropie de urechea lui:

— Şi eu, de tine.

Capitolul X

Venise iarna cu adevărat. Din spatele ferestrei biroului său, colonelul Viktor Indusk contempla înfiorat fulgii mari de zăpadă care veneau în vârtejuri, acoperind totul în jur. Clădirea enormă unde se afla *Svenska Dagbladet* părea irealĕ.

În această ţară nu era de glumit cu iarna!

El o sună pe Mariana, secretara sa, şi îi spuse:

— Începând de azi, vreau buletinul meteorologic de două ori pe zi.

Ca şi cum acest lucru ar fi putut împiedica venirea frigului...

Ca să-şi mai schimbe gândurile sumbre, el se hotărî să meargă şi să-şi comande la NK o mobilă lăcuită semnată de binecunoscutul arhitect Claude Dalle. Aceasta îi va servi ca bar şi va putea instala în ea atât televizorul cât şi aparatura electronică video şi audio.

*
* *

Malko îşi consuma omleta în „breakfast-room” din *Grand Hôtel,* cu ochii la ninsoarea de afară. Era frustrat şi nervos. Cu o seară înainte, Natalja decomandase dineul lor pretextând că este obosită. El nu reuşise să-i smulgă o promisiune pentru o nouă întâlnire şi rămăsese în cameră mulţumindu-se cu un sandvici... În încăpere îşi făcu apariţia un băiat ce flutura un carton cu numele lui. Era chemat la telefon.

Vocea lui Juri Maran se auzi înăbuşită, ca şi cum ar fi trecut printr-un strat gros de zăpadă.

— Prietenul nostru Lembit doreşte să vă vadă, îi spuse el.

— Plec imediat, răspunse Malko.

Zăpada abundentă îngreuna circulaţia. Avu nevoie de jumătate de oră ca să ajungă în cartierul cu blocuri în care locuia bătrânul estonian. Acesta îi deschise. Îl aştepta cu obişnuitul ceai şi cu biscuiţi.

— Aţi reuşit să aflaţi ceva despre Natalja Kippar?

Bătrânul criminal de război dădu din cap enigmatic.

— Poate că da.

El bău o gură de ceai şi spuse:

— Natalja Kippar s-a născut în Tartu într-o familie de funcţionari. A învăţat limba rusă la fel ca toată lumea şi a făcut chiar studii universitare la Moscova. Era normal. Ţara noastră este ocupată de ruşi.

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Şi-a întrerupt studiile pentru că visul ei era să devină cântăreaţă. La început a lucrat ca disc-jockey la Radio Tartu. Apoi a fost angajată cântăreaţă într-un cabaret pentru turişti. Acolo l-a întâlnit pe finlandezul cu care s-a căsătorit. Mama ei se află în continuare în Estonia, la Tallin.

Malko era decepţionat.

— Toate acestea sunt lucruri normale, remarcă el.

Ochii bătrânului estonian se îngustară într-un zâmbet viclean.

— Sigur, sigur! Am aflat însă şi altceva. Natalja avea un amant care a ajutat-o foarte mult să-şi găsească primul ei contract de muncă. Se numea Boris London. Era inginer de sunet şi era nepotul unui general estonian din KGB.

— Şi credeţi că…

Bătrânul făcu un gest evaziv.

— Experienţa mă face să fiu neîncrezător… Acest bărbat este bănuit că ar fi un agent KGB, dar nu există niciun fel de probă în acest sens.

Malko îşi spuse că paranoia emigranţilor putea juca feste uneori. Nu toate rubedeniile agenţilor KGB erau neapărat spioni.

— Asta-i tot ce aţi aflat?

— Nu. Mama ei a obţinut cu uşurinţă un apartament în Tallin, într-un cartier rezidenţial. Pentru o persoană obişnuită este ceva imposibil, deoarece acolo stă numai nomenclatura. Cu atât mai ciudat este că mama unei disidente să poată sta acolo…

În faţa scepticismului lui Malko, bătrânul adăugă:

— Ar mai fi ceva. Mi s-a spus că Natalja a vizitat-o pe mama ei în nenumărate rânduri. Dacă acest lucru este adevărat,

înseamnă că fata asta lucrează pentru KGB. Altfel nu ar fi obţinut viza…

— Cum de ştiţi asta?

Lembit Fuchs zâmbi la fel de misterios ca prima oară.

— Noi avem prieteni peste tot, care ne povestesc multe.

Părea o treabă serioasă, dar era greu de verificat. Natalja ar fi putut pleca din altă ţară decât Suedia…

— Credeţi aşadar că Natalja Kippar este o falsă disidentă?

Lembit Fuchs făcu un gest de protest.

— Nu am spus asta. Există indicii care pot fi înşelătoare. Oamenii povestesc uneori tot felul de istorii…

Malko avu o senzaţie de rău fizic. Revelaţiile bătrânului estonian confirmau dubiile sale în legătură cu Natalja. Era din ce în ce mai convins că la baza baletului executat de cele două femei stătea operaţiunea de recuperare a lui Updike de către KGB. Era stilul lui de a concepe o operaţiune. Sovieticilor le plăcea să controleze ambele aspecte ale unei situaţii. În acest caz, oare care dintre cele două femei avea să dea lovitura de graţie? Ingrid sau Natalja?

Adâncit în gânduri, mai perplex ca oricând, Malko se despărţi de Fuchs. Trebuia să mai sondeze în trecutul Nataljei.

O singură persoană l-ar fi putut ajuta acum: Olli Karhula, fostul ei bărbat.

*

* *

Olli Karhula închise staţia sa de radio. Brusc nu-l mai atrăgea. Cum nu avea prieteni în Stockholm, weekendurile i se păreau interminabile. Adesea lucra sâmbăta. Acolo stătea nemişcat câte cinci ore lângă staţia de telex.

Acum privea sticla de Bordeaux pe care o cumpărase pentru ca să-şi petreacă duminica şi se gândea dacă avea să o destupe imediat. Dar în Suedia, magazinele ce vindeau alcool erau închise până luni şi nu ar fi avut cu ce să o înlocuiască.

Atunci el începu să se gândească la Natalja. De altfel, la ea se gândea aproape tot timpul. Se uită la telefon. Niciodată nu ştia cum va reacţiona când îi auzea glasul. Uneori îi trântea telefonul în nas. Alteori accepta să converseze niţel cu el. O dată chiar consimţise să ia masa împreună şi îl făcuse să cheltuiască jumătate din salariu pe vin franţuzesc după care fosta lui

soţioară era înnebunită.

De data asta, întâlnirea din ajun cu ziaristul acela, îi oferea un pretext minunat ca să-i telefoneze.

Natalja ridică receptorul după al cincilea apel. Ca de fiecare dată, Olli simţi un şoc plăcut la auzul glasului ei. Era minunat de dulce.

— Alo?

— Sunt eu, făcu el cu o voce nesigură.

— Ce vrei?

Vocea nu era de bun augur. Îi va închide telefonul.

El se grăbi să vorbească.

— M-am întâlnit ieri cu cineva care te cunoaşte.

— Cu cine?

— Este un ziarist străin, austriac, mi se pare. Îl interesa povestea noastră. Face un reportaj despre disidenţi…

Ea îl întrerupse.

— Cum îl cheamă?

— Linge. Cred.

— Şi ce i-ai povestit?

— Nu cine ştie ce.

Urmă un moment de tăcere, apoi Natalja Kippar îi vorbi cu o voce dulce:

— Nu vrei să luăm masa împreună în seara asta? O să-mi povesteşti atunci.

Să cineze împreună! Karhula nu putea să-şi creadă urechilor! Aşa ceva nu se mai întâmplase de când se despărţiseră!

— Desigur, cum să nu… făcu el bâlbâindu-se din cauza emoţiei. Trec să te iau?

— Nu. Ne întâlnim la *Strömsborg,* la ora şapte.

Olli Karhula puse receptorul în furcă. Avea mâinile umede de emoţie. Avea timp să se ducă la frizer şi la saună. Apoi va ruga un coleg să-i ţină locul la birou de la ora patru la şase, iar el se va întâlni cu Natalja lui. Ce bucurie!

*

* *

Lungit pe patul său, Adnan Candenir se uita la o revistă cu benzi desenate care scăpase de rigorile cenzurii. Trecuse multă vreme de când comuniştii omorâseră erotismul în Suedia. Doar în centrul oraşului mai supravieţuiau câteva sex-shops, destul

de anemice. Ultimul eşalon de prostituate finlandeze făceau trotuarul pe Maximsgatan după ce mâncau şi ultimul bănuţ din alocaţia primită de la guvernul suedez.

Vocea portăresei sale îl făcu să tresară:

— Adnan, la telefon!

El sări din pat şi îşi puse cizmele. Telefonul se afla pe culoarul de la parter. El ridică receptorul şi auzi o voce cunoscută.

— Peste o oră ne întâlnim la restaurantul *Baikal.*

*

* *

Malko formă numărul lui Juri Maran. O voce necunoscută îi răspunse într-o engleză stâlcită şi-i spuse că Juri era plecat şi că avea să se întoarcă târziu. Malko îi lăsă totuşi un mesaj prin care îl ruga să-l caute de urgenţă la *Grand Hôtel.*

După întâlnirea cu Lembit Fuchs, fusese pe la Karhula acasă, dar găsise uşa încuiată. Nu se gândise să-i ceară lui Juri numărul lui de telefon şi Juri nu ştia unde lucra finlandezul. Or, acum murea de nerăbdare să-l întâlnească iar. Încetul cu încetul piesele jocului de puzzle se îmbinau, iar ceea ce rezulta nu era deloc încurajator... El privi la cerut întunecat şi la stratul gros de nea ce acoperea oraşul. Viaţa părea oprită. Lee Updike trebuia să se afle în colivia sa din hotelul *Lord Nelson,* inconştient de lupta ce se dădea în umbră pentru persoana sa. Era o ironie gândul că el venise aici ca să-şi găsească pacea...

Prietena lui, Leslie Manson, îşi găsise însă moartea aici iar tot ce îl aştepta pe el în viitor era o răpire, în cel mai fericit caz...

Malko coborî la barul în care clientela numeroasă sărbătorea sosirea iernii bând vârtos. Toţi clienţii erau bărbaţi.

Atunci, Malko se hotărî să se întoarcă la Olli Karhula. Maşina Volvo părea un morman de zăpadă. Când voi să-l pornească motorul, acesta scoase un hârâit şi apoi amuţi.

Încă o victimă a iernii... Ninsoarea se oprise brusc, iar temperatura scăzuse cu zece grade în numai câteva ore.

Întorcându-se în hotel, el comandă un taxi. Portarul îl anunţă atunci că, fiind sâmbătă seara, toate taxiurile erau reţinute de cei ce aveau de gând să se îmbete prin cârciumi.

Poliţia suedeză era extrem de severă cu şoferii aflaţi în stare de ebrietate...

Nu-i mai rămânea decât să se ducă pe jos... Olli Karhula

locuia dincolo de gară, în insula Kungsholmen, aflată la o distanţă de doi kilometri. Trotuarele erau periculos de alunecoase şi pustii. În faţă la *Café Opéra,* oamenii aşteptau la coadă ca să se elibereze câte o masă.

*

* *

În lumina discretă a lămpilor cu abajur din restaurantul *Strömsborg,* Natalja părea încă şi mai frumoasă. Tânăra femeie era îmbrăcată cu fustiţa din piele neagră, avea ciorapi negri şi cizmele roşii.

Situat pe micuţa insulă Riddarholmen, între Stockholm-ul de nord şi cartierele din sud, restaurantul *Strömsborg* era terenul de vânătoare ideal pentru bărbaţii însuraţi, aflaţi în căutarea unei aventuri amoroase.

Se dansa cu faţa la port într-o ambianţă discretă şi cochetă.

— S-ar spune că încă te mai plac, remarcă Natalja cu un surâs indulgent.

Olli Karhula se foi pe scaun, stânjenit. Trecuse mai mult de o oră de când ar fi trebuit să-şi facă injecţia cu insulină, dar nu îndrăznea să rupă vraja întâlnirii. Sticla de Moët medaliată era practic goală şi capul i se învârtea deja. Încurajat de remarca fostei sale soţii el hazardă o invitaţie:

— Nu ai vrea să dansăm?

— Ba da.

Ei se amestecară cu perechile care profitau de pista de dans ca să facă cunoştinţă. Brusc, Natalja se lipi de trupul stângaci al partenerului ei. Acesta se simţi în al şaptea cer… La atingerea Nataljei, el simţi o descărcare electrică prin vintre. În loc să se retragă, Natalja rămase lipită de el, ondulându-se în ritmul de slow.

Era prea mult pentru nefericitul finlandez. Corpul lui fu scuturat de un spasm de necontrolat. Olli simţi că moare de ruşine. Ea se aplecă şi-i şopti la ureche în ruseşte:

— Porc bătrân!

Cei doi se întoarseră la masă. Olli uitase complet de injecţia cu insulină. Geanta lui de piele, ce conţinea trusa medicală, era aşezată pe banchetă şi îi atrase atenţia.

Văzându-i reacţia, Natalja puse mâna peste mâna lui spunând:

— Mai aşteaptă puţin.

El se supuse ca şi cum ar fi fost hipnotizat. Douăzeci de minute mai târziu, Natalja spuse:

— Trebuie să mă întorc acasă. Sunt încântată că te-am văzut.

Olli plăti consumaţia cu mâinile tremurânde. Afară, Natalja îl îmbrăţişă şi-l sărută.

— Nu miros a acetonă? o întrebă el. Trebuie să-mi spui drept.

Când era pe punctul să facă o comă diabetică exhala un puternic miros de acetonă.

— Nicidecum. Mi se pare că eşti perfect, făcu ea. Vrei să te însoţesc?

*
* *

Malko sună la uşa finlandezului. Nici de astă dată nu răspunse nimeni. Cu siguranţa că Olli ieşise să ia masa pe undeva.

El vârî sub uşă un bilet prin care îi cerea să-l sune indiferent la ce oră. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la *Grand Hôtel.*

*
* *

Olli Karhula privea cum se îndepărtează Volkswagen-ul cu Natalja. Era încă tulburat. Apoi se repezi către intrarea în imobil. Trebuia să-şi facă injecţia imediat. Deja se simţea ciudat şi o ceaţă îi împăienjenea vederea. El traversă curtea cu un pas rapid, aproape în fugă. În momentul în care se îndreptă către ascensor auzi cum un bărbat pătrunde în hol în urma sa. Olli Karhula se întoarse şi, imediat, străinul se repezi la el şi-i smulse geanta.

Agresorul o luă la fugă cu insulină cu tot. Olli nici nu încercă să-l urmărească. Abia putea să se mai mişte şi să vadă.

El se întoarse către ascensor pe bâjbâite şi reuşi să între în cabină. Din fericire, cheile de la apartament erau în buzunar. Nu avea decât un singur gând: să pătrundă în apartament şi să sune de urgenţă la spital… Nu mai avea insulină.

În momentul în care trecu pragul casei, simţi un val de greaţă. Se transforma într-un chewing-gum, cum spuneau colegii săi de birou… Căzu. Se târî către telefon. Toate obiectele din jurul său păreau că-şi pierd consistenţa.

Vru să formeze numărul spitalului, dar nu reuşi. Brusc i se

făcu negru în faţa ochilor şi rămase pe burtă cu membrele dezarticulate ca o marionetă. Căzuse într-o comă diabetică ce avea să se termine o dată cu moartea.

Capitolul XI

Malko amesteca încet cuburile de gheaţă în paharul cu votcă, atent de fiecare dată când se apropia vreun chelner de masa sa. Ceruse să fie chemat imediat la telefon în caz că îl caută cineva. Se făcuse aproape miezul nopţii. Barul hotelului începea să se golească şi nu primise încă nicio veste de la Olli Karhula.

Iată că în cele din urmă un picolo apăru purtând pe un carton numele lui.

El se grăbi la cabina telefonică. Vocea lui Juri Maran se auzi voioasă.

— Am aflat că mă căutaţi!

— Acum este prea târziu, spuse Malko. Aveam nevoie de numărul de telefon al lui Olli Karhula. Am fost însă la el şi i-am lăsat un mesaj.

— Nu doriţi să veniţi la *Däckahästen?* Este singurul restaurant din Stockholm cu orar prelungit! Vă voi da numărul lui şi îl vom suna împreună.

— De acord, făcu Malko.

El le ceru celor de la bar să-i facă legătura la *Däckahästen* în cazul în care este căutat şi urcă în cameră ca să-şi ia haina de blană.

*
* *

Portarul de la *Grand Hôtel* îi chemă un taxi. În numai cinci minute, ajungea la *Däckahästen*, singura oază de căldură şi veselie din oraşul de acum amorţit. Juri Maran stătea la o masă din fundul restaurantului.

Acesta se grăbi să-l întâmpine şi îl conduse la masa sa unde mai erau câţiva tineri, băieţi şi fete. După numărul mare de sticle golite, de votcă şi whisky J&B, se vedea că fuseseră tare însetaţi.

I se făcu loc între Juri şi Lara, o frumuseţe blondă deghizată în căzăciţă, cu bluza de mătase închisă cu brandenburguri, cu pantalonul bufant şi cu cizme. Ea îi aruncă o privire de îndrăgostită.

Din păcate, nu ştia să vorbească decât în suedeză...

— Sărbătorim expulzarea unui agent KGB! îl anunţă Juri Maran. Până la urmă vom reuşi să ne recucerim ţara!

Tovarăşii lui ridicară paharele, urlând sloganuri de neînţeles. În învălmăşeala creată, Lara se întinse către Malko şi îl sărută pe gură. După ce se dezmetici din surpriză, Malko îl întrebă pe Juri:

— Aveţi numărul lui Olli Karhula?

— Desigur.

Acesta scoase din buzunar un carneţel şi zise:

— Iată-l: 608218.

Malko vru să se ridice de la masa, dar Juri îi strecură în mână un pahar plin.

— Aşteptaţi. Cred că a plecat deja în weekend.

Malko se resemnă. La urma urmelor, Olli Karhula avea mesajul lui.

*

* *

Se făcuse deja ora unu şi jumătate! Malko nici nu-şi dădea seama cum a trecut timpul. Ei erau ultimii clienţi de la *Däckahästen.*

— Trebuie să telefonez, făcu el.

Voia să fie cu sufletul împăcat. Nu era o vreme de plecat în weekend. El formă numărul lui Karhula. Acum suna ocupat. Era un semnal bun. Aşteptă un timp. Apoi formă din nou numărul. Acelaşi rezultat. El se răsuci simţind o prezenţă străină. Lara venise lângă uşa cabinei şi îl privea cu o lucire tulburată în ochi. Apoi se strecură lângă el şi se lipi de trupul lui ca o pisică în călduri, începând să-l pipăie cu neruşinare, fără să spună niciun cuvânt. Când obţinu rezultatul dorit, ea se retrase cu un surâs provocator, luă receptorul din furcă şi îl lăsă să cadă în gol, atârnat de fir, apoi se lăsă în genunchi în faţa lui Malko şi începu să-l dezbrace. În faţa acestei agresiuni sexuale, acesta uită timp de câteva minute de Olli Karhula şi de tonul sacadat ce se auzea din receptorul telefonului. Nu-i trebui mult ca să explodeze.

Femeia de la picioarele lui părea că stă pe gânduri cu capul

rezemat de cadrul uşii. Malko încercă să o ridice. Lara dormea buştean.

Malko făcu din nou numărul lui Karhula. Iar şi iar, acelaşi rezultat. Atunci sună la *Grand Hôtel.* Recepţionerul adormit îl anunţă că nu l-a sunat nimeni… El făcu un pas peste trupul Larei şi se întoarse la masă. Ceilalţi convivi se pregăteau să plece. Juri avea ochii injectaţi din cauza beţiei.

— Aţi reuşit să-l găsiţi? îl întrebă el.

— Nu. Aş vrea să trec pe la el, îi spuse Malko.

— La ora asta?

— Telefonul lui sună continuu ocupat. Mi se pare ciudat. Trebuia să mă sune şi nu a făcut-o.

— Atunci merg şi eu cu dumneavoastră, făcu Juri cu solemnitatea caracteristică a beţivilor.

*
* *

Fără lumina farurilor taxiului, Malko nu ar fi remarcat poate nimic. Acestea luminau un obiect întunecat aflat în faţa imobilului de cărămidă în care locuia Olli Karhula. El se apropie şi îl ridică de jos. Era o geantă din piele. O deschise şi găsi trusa cu seringi şi fiole. Era trusa de urgenţă a lui Karhula! Malko simţi cum îl inundă un val de adrenalină.

— Ce aţi găsit? întrebă Juri.

— Trusa medicală a lui Olli Karhula.

Cei doi se precipitară către apartamentul finlandezului. Uşa de la intrare era întredeschisă. Malko simţi un nod în stomac. Cu sufletul la gură, aprinse lumina.

Olli Karhula zăcea întins pe duşumea, cu trupul într-o poziţie stranie, având mâinile răsucite. Îngenunche lângă el, îi desfăcu haina şi cămaşa şi îi ascultă inima. Apoi îi controlă pulsul.

— Este încă în viaţă! îi strigă el lui Juri. Chemaţi o ambulanţă.

Juri Maran sări la telefon şi formă numărul de urgenţă al poliţiei. Apoi începu să vorbească cu glasul întretăiat de emoţie. Malko privea chipul livid al bărbatului din faţa lui. Ce se întâmplase oare? Avea oare să supravieţuiască?

*
* *

Ferestrele camerei de gardă a serviciului de reanimare din

spitalul St. Eriks dădeau către un parc cu copacii încărcaţi cu zăpadă. În interior era o căldură moleşitoare.

Olli Karhula era conectat la tot felul de instalaţii, dar chipul lui redobândise culoarea naturală. Trecuseră mai mult de zece ore de când fusese descoperit de Malko şi Juri. El îi zâmbi lui Malko şi spuse cu un glas tremurător:

— Bună ziua. Se pare că mi-aţi salvat viaţa! Vă mulţumesc din inimă.

Malko se aşezase pe un scaun lângă patul lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost atacat, spuse finlandezul. Era unul dintre străinii aceia nenorociţi care ne asediază încontinuu. A crezut că am bani în geantă şi mi-a smuls-o…

— L-aţi văzut?

— Da. Era un arab cu mustaţă.

— Şi apoi, ce s-a întâmplat?

— M-am urcat în cameră ca să sun la spital şi am căzut în comă diabetică. Dacă nu aţi fi venit, acum aş fi fost mort.

— Dar din ce cauză a survenit coma?

— Am întârziat să-mi fac injecţia. Am luat masa în oraş cu Natalja! nu se putu abţine el, mândru de isprava sa.

Malko simţi un duş rece. Aşadar, fusese cu Natalja!

Era clar că nu era vorba de o simplă coincidenţă. În profesia sa învăţase să nu mai creadă în aşa ceva. Agresiunea suferită de finlandez era mai mult decât bizară. La fel de bizară ca şi „accidentul” suferit de Leslie Manson.

— Cinaţi adesea cu ea?

— Nu. Acum a fost pentru prima dată de când m-am despărţit.

— Când am stat noi doi de vorbă şi mi-aţi povestit despre fosta soţie nu aţi uitat nimic? Nu a avut loc niciodată vreun incident neobişnuit?

Olli Karhula se posomorî brusc.

— Nu.

El îşi pipăi perfuzia şi spuse cu un glas apatic:

— Aş vrea să dorm puţin. Mâine aş vrea să mă duc la serviciu.

Malko se ridică în picioare. Se întreba dacă Olli îi spunea tot adevărul şi dacă nu încercaseră să se debaraseze de el tocmai ca să nu spună ceea ce ştia…

*

* *

Colonelul Viktor Indusk era singur la Rezidentura în acea zi de duminică în afară de ofiţerul de permanenţă. Vremea era atât de posomorâtă încât fu nevoit să aprindă lumina pentru a putea descifra mesajul primit de la Moscova.

Semnătura îi dădu un fior. Era a generalului Boris Sakharov. Acesta era numărul doi al KGB-ului şi în mâinile lui era cariera sa… Mesajul îi era destinat lui, maiorului Orek şi colonelului Ioivo Voit din Tallin. Ultimii doi se aflau în Estonia. Citi textul cu atenţie şi se ridică să ia calendarul agăţat deasupra biroului.

Mesajul generalului Sakharov conţinea ultimele instrucţiuni pentru faza finală a operaţiunii Znanie. Viktor Indusk se aşeză la birou şi îşi aprinse o ţigară.

Acum toată responsabilitatea trecea pe umerii săi.

Încrederea acordată de superiorul său ar fi trebuit să-l umple de bucurie şi, cu toate acestea, nu putea să înlăture angoasa surdă ce îl apăsa. Căci el, responsabilul operaţional, nu putea transmite ordinele direct. Totul trebuia să treacă prin circuite complicate şi lente. Asta constituia un handicap teribil pentru o operaţiune atât de complexă ca operaţiunea Znanie. Ultimul eşec din dimineaţa aceea era o dovadă a proastei organizări.

Trebuia să câştige timp. Scrise ceva, apoi renunţă, mototoli hârtia şi o aruncă în incinerator. Trebuia să transmită un ordin cu orice preţ, fără să lase vreo dovadă scrisă. Se decise să folosească o procedură utilizată pentru cazurile mai speciale.

Împăcat cu sine însuşi, el încuie Rezidentura şi se urcă în Volga parcată în curtea ambasadei.

O rafală îngheţată de vânt îl făcu să tremure. Temperatura cobora în continuare. El scoase o înjurătură printre dinţi. Dacă lucrurile continuau tot aşa, operaţiunea Znanie era compromisă! Din nefericire, nu avea nicio putere asupra stihiilor naturii.

În acea duminică dimineaţa, circulaţia era aproape zero. Străzile erau complet degajate de utilajele de deszăpezire. Ajunse în Klarabergsgatan şi intră într-o galerie comercială subterană. Undeva, în fundul ei, se aflau trei buticuri cu articole în consignaţie. Unul era specializat în icoane şi era condus de un bătrân evreu rus care obţinuse viza de ieşire din URSS în urmă cu patru ani. Prăvălia era deschisă şapte zile din şapte. Înainte să se instaleze în Stockholm, proprietarul ei, Samuel, trăise un

an în Israel. Acum era un excelent spion al KGB-ului. Familia sa rămăsese în Uniunea Sovietică şi garanta pentru el. Bătrânul îl privi surprins pe colonelul KGB. Venea foarte rar în buticul lui.

— Ai icoane noi, Samuel? îl întrebă Indusk în ruseşte.

— Da, am câteva, răspunse mormăind bătrânul evreu.

Asta însemna că şeful său putea vorbi liber.

Colonelul trecu de cealaltă parte a tejghelei şi-i transmise la ureche mesajul. Apoi părăsi consignaţia şi îşi continuă plimbarea.

Peste o jumătate de oră, Samuel atârna pe uşă o plăcuţă pe care scria ÎNCHIS. El luă un autobuz şi se duse în Norrtullsgatan. În buticul *Berjozka.* Oleg îşi întâmpină prietenul cu un zâmbet comercial. Acesta cumpără icre de somon. Din nou, mesajul fu transmis în şoaptă.

Cu puţin înainte de venirea după-amiezii, telefonul sună acasă la Natalja Kippar.

— Aici, buticul *Berjozka*, spuse o voce de bărbat. Vă anunţăm că am primit caviar.

— Vin imediat, răspunse tânăra. Puneţi-mi deoparte o sută de grame.

*

* *

Malko petrecuse restul duminicii reflectând la ciudatul accident suferit de Olli Karhula. Administratorul hotelului se ocupase de repararea maşinii Volvo, aşa că plecă la Ambasada Statelor Unite. Kevin Hudson îşi petrecea acolo toate duminicile. Malko era convins că-i va strica restul zilei când îi va dezvălui cele aflate despre Natalja Kippar şi despre atacul căruia îi căzuse victimă fostul ei soţ.

Americanul era singur în biroul său. Din cauza căldurii, era doar în cămaşă. Ascultă relatarea privitoare la Natalja cu o expresie sceptică pe chip.

— Nebunul ăla bătrân, Lembit Fuchs, vede peste tot numai spioni KGB. Este paranoic. Informaţiile noastre despre Natalja sunt foarte clare.

— Atunci cum consideraţi incidentul cu Olli Karhula?

— Este vorba de o simplă coincidenţă, spuse Kevin Hudson.

— Eu m-am gândit, insista Malko, şi am vorbit cu Juri. Crede că el a fost vizat în primul rând de femeia care a tras în noi.

Motivul: a vrut să ne împiedice să ajungem la Olli Karhula.

Hudson ridică din umeri.

— L-aţi văzut doar pe Karhula şi ce aţi aflat în plus? Teoria dumneavoastră nu stă în picioare.

— Ce sugeraţi? întrebă Malko.

— Eu zic că Lee Updike trebuie atacat frontal. Povestiţi-i tot ce am aflat în legătură cu moartea lui Leslie Manson, înfricoşaţi-l. În acelaşi timp, explicaţi-i că poate să se întoarcă la noi fără probleme…

Era o misiune sinucigaşă. Malko nu mai insistă: nu avea cu cine să discute.

Cei doi se despărţiră cu răceală. Malko se întoarse la *Grand Hôtel.* Acolo îl aştepta un mesaj. Trebuia să o sune pe Natalja Kippar la un număr pe care el îl formă imediat.

— Juri mi-a spus că Olli a avut un accident, îi spuse ea.

Malko o puse la curent cu cele întâmplate.

— Dumnezeule, aş fi vrut mult să-l văd, dar maşina mea este iar în pană. Nu aţi putea să mă conduceţi acolo?

— Cu multă plăcere, răspunse Malko.

— Atunci veniţi să mă luaţi de la Filmhuset, după masa de prânz.

Mai avea timp să-l vadă pe Lee Updike. Malko merse pe jos în Gamla Stan. Deşi soarele strălucea puternic, afară era un ger siberian. Recepţionista de la *Lord Nelson* arboră un aer dezolat când o întrebă despre savantul american.

— Îmi pare rău, dar a plecat acum douăzeci de minute.

*
* *

Natalja Kippar îl aştepta pe Lee Updike în restaurantul din Filmhuset. Când o văzu, tânărul american simţi că inima îi bate în piept ca a unui adolescent. De la episodul din cinematograf, nu se mai gândea decât la ea, îndepărtând-o din sufletul său pe sculpturala Ingrid.

Ochii lui albaştri priveau pierduţi la femeia din faţa sa. Natalja era mai frumoasă ca oricând. Instinctiv, el se apropie de ea şi o sărută îndelung. Lee Updike se simţea în al şaptelea cer. În afară de Leslie, nu mai întâlnise o fată la fel de minunată.

— Fii atent, suntem priviţi, oftă Natalja.

Era vorba doar de un chelner adormit… Tânărul american

avea o idee fixă: să o ducă pe Natalja în patul său.

— Nu vrei să petrecem seara împreună? o întrebă el între două sărutări.

— Imposibil, ţi-am mai spus, făcu ea.

— Pot să te văd după?

— Nu, ar fi prea târziu…

Ca pentru a-şi atenua refuzul ei, ea se aplecă şi îl sărută, făcând să curgă lavă prin venele lui. Lee şopti:

— Te doresc enorm demult…

Natalja îi răspunse:

— Săptămâna asta sunt ocupată până peste cap Dar duminica viitoare, pe 14, este aniversarea mea. Am de gând să-ţi fac o surpriză.

— Cum? Şi să nu pot să te văd până atunci?

— Ba da, cum să nu? Sună-mă mâine, acasă, după-amiază. Voi încerca să fiu liberă pentru ca să cinăm. Acum, trebuie să plec…

— Te conduc eu, îi propuse Lee Updike.

Cei doi coborâră împreună rampa exterioară a clădirii, iar americanul scoase o exclamaţie de enervare când îl văzu pe Malko.

— O, din nou, el! Mă urmăreşte pretutindeni.

— Acum mă aşteaptă pe mine, spuse Natalja. Trebuie să mă conducă la spitalul unde se află fostul meu soţ, care a avut un accident.

Lui Malko îi convenea de minune să-l întâlnească şi pe Updike.

— Ce surpriză plăcută, zise el. V-am lăsat un bilet la hotel.

— Ascultaţi, nu am nimic să vă spun, făcu Lee Updike cu un ton exasperat.

— Fii mai politicos, îi şopti Natalja. Omul îşi face meseria.

— O.K. După-amiază voi fi la hotelul meu.

După ce spuse asta, el se îndepărtă fără să-şi mai ia rămas bun. Natalja zâmbea indulgent.

— Este nervos pentru că nu mai are încredere în nimeni.

Ea se urcă în Volvo. În vreme ce coborau Strandvägen, Natalja îl întrebă intrigată:

— Ce căutaţi la Olli acasă la ora două dimineaţa?

— A fost ideea beţivanului de Juri, o minţi Malko. Îi spusesem că aş vrea să-l întâlnesc.

— Tot ce s-a întâmplat este un pic din vina mea, oftă Natalja.

Olli m-a sunat şi atunci am acceptat să iau cina cu el. A uitat să-şi facă injecţia la ora obişnuită şi a fost de ajuns acel incident ca să fie în primejdie de moarte.

— Eu credeam că aţi întrerupt orice contact cu el, spuse Malko.

— Aşa v-am spus, admise tânăra. Olli a suferit enorm când m-am despărţit. Nu voia ca să se creadă că este în acelaşi oraş cu mine ca să mă urmărească.

Oamenii se comportă uneori destul de ciudat... Lucrul nu era însă imposibil.

*

* *

— Ce soartă nenorocită! murmură Natalja când ieşi din spitalul St. Eriks. Olli Karhula încă nu se restabilise după coma diabetică.

Malko rămăsese afară pe culoar. Era perplex. Explicaţiile Nataljei păreau perfect coerente.

În maşină, femeia îşi aprinse o ţigară.

— Îmi este aşa de milă de Olli, spuse ea. Este atât de bun, sărăcuţul de el...

Când ajunseră în faţa casei ei, Natalja se întoarse spre Malko mai veselă.

— Nu vreţi să bem o votculiţă?

Scara scârţâia la fiecare pas şi era prost iluminată.

Natalja urca înaintea lui Malko. Tocmai ajungeau la palierul unde locuia, când el zări un fir întins la nivelul ultimei trepte. Cu un gest reflex, el o prinse pe Natalja.

— Fiţi atentă!

Ei se clătinară pe trepte. Natalja se uita la el nedumerită.

— Ce s-a întâmplat?

Malko îi arătă firul.

— Nu vă apropiaţi. Am impresia că e vorba de o capcană.

Capitolul XII

Natalja Kippar scoase un ţipăt îngrozit.

— Doamne, Dumnezeule, trebuie să chemăm poliţia!

— Aşteptaţi, nu vă mişcaţi! ordonă Malko.

El o lăsă să stea pe o treaptă şi urcă singur până la palier, fiind cu băgare de seamă unde pune piciorul. Apoi se aplecă şi cercetă capcana. Firul de nailon era fixat de un cui. Îl urmări cu privirea şi văzu că se termină într-un colţ întunecat. Era legat de un obiect negru şi rotund. Malko aprinse un chibrit.

Era o grenadă. Firul era înfăşurat în jurul inelului, iar mecanismul era fixat între barele balustradei. Dacă Natalja s-ar fi împiedicat de el cu piciorul, ar fi tras inelul, iar grenada ar fi explodat făcând-o praf... El se ridică ţinând grenada în mână.

— Să intrăm în apartament.

Natalja părea moartă de frică. Ochii ei mari şi negri nu se dezlipeau de grenada ucigaşă. În timp ce răsucea cheia în broască, şopti:

— Sunteţi sigur că n-o să explodeze?

— Da, foarte sigur. Chiar dacă ar fi fost o capcană dublă, până acum ar fi explodat.

Când se văzu în casă, tânăra se lăsă să cadă pe pat.

— Dumnezeule? Cine a putut face una ca asta?

— Sunteţi disidentă. KGB-ul nu s-a ocupat niciodată de dumneavoastră? o întrebă Malko.

— Dacă ar trebui, să ucidă toţi disidenţii, nici că ar mai putea face altceva... În plus, suedezii sunt destul de exigenţi. Nu ar permite sovieticilor să facă aşa ceva pe teritoriul lor. Säpo ne întreabă în mod regulat dacă suntem cumva ameninţaţi sau hărţuiţi...

Natalja tăcu.

— Fără dumneavoastră, aş fi fost deja moartă, făcu ea deodată şi se aruncă de gâtul lui.

Era ca o tornadă. Cât ai clipi din ochi, cei doi se treziră înlănţuiţi pe pat ca nişte şerpi. Părul negru al Nataljei se desfăcuse şi-i învăluia umerii ca o cascadă întunecată.

Ea începu să-şi smulgă de pe ea veşmintele, ca o posedată, spunând cuvinte de neînţeles, păstrând doar un pulover, apoi se ocupă de Malko. Când acesta începu să-i mângâie sânii pe sub pulover, ea ţipă de plăcere.

— Vino, făcu ea gâfâind, vino!

Purta nişte ciorapi roşii ridicoli pe care începu să şi-i ruleze. Fu nevoie de o îndemânare de gimnastă pentru ca să scape şi de

cizmele strâmte.

Goală, cu părul desfăcut, ce ajungea până la brâu, ea era cu mult mai frumoasă decât îmbrăcată. Cu genunchii îndoiţi, ea îl atrase la piept şi îl primi până la rădăcină cu un geamăt răguşit de plăcere.

O dată depăşit primul elan al plăcerii, Malko vru să profite de focoasa lui parteneră. Din când în când, privirea sa aluneca asupra grenadei de lângă pat, sinistră mostră a realităţii.

Malko se retrase şi o răsuci pe Natalja către el. Cu mâna stângă, aceasta îşi adună pletele negre şi le răsuci în jurul sexului lui. Apoi începu să-l mângâie cu gingăşie.

Senzaţia era nemaiîntâlnită! Era ceva atât de deosebit, încât Malko ajunse curând la climax.

Cei doi rămaseră timp îndelungat lungiţi pe pat fără vlagă. Apoi ea îl privi printre genele lungi şi şopti:

— A fost ceva senzaţional! De multă vreme nu am mai încercat o asemenea plăcere! Când mă gândesc că acum aş fi putut fi moartă dacă nu mă salvai tu!

Ea torcea de plăcere ca o pisică pe cuptor. Malko, calmat, începu să se gândească la situaţia nou creată. Natalja se făcu nevăzută în baie, iar el începu să examineze grenada. Nu avea niciun semn distinctiv şi seria fusese ştearsă prin pilire. Tânăra se întoarse în cameră învăluită într-un halat roşu.

— Ce trebuie să fac acum? îl întrebă ea.

Malko nu ştia ce să-i spună. La prima vedere, tânăra estoniană deranja planurile KGB-ului. Atentatul nu fusese dirijat împotriva lui, pentru că vizita la apartamentul Nataljei fusese improvizată în ultimul moment.

— Nu faci nimic. Cred că eşti amestecată într-o afacere care te depăşeşte.

Ea se aşează alături de el, iar Malko îi scrută chipul de madonă fără să vadă nimic ciudat. Acest atentat prea venise în momentul oportun ca să-i diminueze bănuielile. Cu toate astea, groaza fetei părea sinceră.

— Voi anunţa eu însumi poliţia, spuse el. De acum încolo, ai grijă unde calci când pleci de acasă.

— Crezi că vor să mă omoare din cauza lui Lee Updike?

— Tot ce se poate…

Ea îşi dădu părul pe spate şi zise cu glas hotărât:

— Renunţ să-l mai întâlnesc. Nu am chef să mor din cauza lui.

— Credeam că îţi place.

Ea scutură din cap.

— Da, e adevărat, îmi place mult, dar acum îmi este prea frică. Voi vedea eu cum aranjez lucrurile ca să-l evit.

Malko se îmbrăcă şi el. Puse grenada în buzunarul hainei de blană. Cei din Säpo aveau să afle provenienţa ei.. Natalja îl conduse până la uşă şi se lipi de el.

— Nu ştiu ce m-a apucat, murmură ea. Dar mi-a fost atât de frică... încearcă să mai vii să mă vezi, şopti ea, sunt acasă în fiecare seară.

O dată afară, el ridică gulerul de la haină. După apusul soarelui, temperatura coborâse la -20° şi pe străzi nu se vedea nici ţipenie de om.

În buzunar, atârna greu sinistra maşinărie. În spate se auziră nişte paşi. Întoarse capul, dar nu era decât un beţiv care se clătina pe trotuar. Părea fericit şi insensibil la gerul de afară, îmbibat de alcool ca un burete.

Nu ajunse bine la hotel, că telefonul sună. Era vocea monotonă a lui Olli Karhula.

— Ies din spital în seara asta, îl anunţă finlandezul. Vă invit să prânzim mâine împreună. Sunt dator faţă de dumneavoastră!

*

* *

Les Halles era un mic restaurant de pe Nybrogathan, cu o terasă de unde se putea vedea o piaţă acoperită, destul de curată. Olli Karhula, care era înnebunit după bucătăria franţuzească, mânca cu poftă mestecând lent şi bând bere din belşug.

— Olli, cine este la curent cu faptul că aveţi diabet? îl întrebă Malko.

— O, destul de multă lume, făcu finlandezul. Cei care lucrează cu mine, prietenii, puţinele femei cu care mă mai întâlnesc. De ce mă întrebaţi?

— Din cauza celor petrecute alaltăieri.

Cum Olli nu răspunse, Malko aruncă o privire în jurul său. Lângă tejghelele prăvăliilor de peste drum, văzu o siluetă cunoscută.

Natalja Kippar, înfofolită într-o blană de muton, se plimba prin faţa galantarelor. De acolo, de jos, nu-i putea vedea.

Olli Karhula o zări şi el.

— O, trebuie să o chemăm aici! strigă el. Mă duc după ea.

Din fericire, habar nu avea care erau relaţiile adevărate dintre Malko şi fosta sa soţie. Finlandezul se sculase deja de la masă, grăbit, dar brusc se opri ca paralizat. După expresia de pe chipul lui, Malko înţelese că s-a întâmplat ceva. Atunci, el întoarse capul în direcţia în care privea Olli.

Natalja se aşezase la o masă unde se serveau sandvişuri. Lângă ea se afla un bărbat care stătea din profil. Cei doi se sărutau. La început, Malko crezu că perplexitatea finlandezului era provocată de acest gest intim. Totuşi, cei doi erau divorţaţi de o bună bucată de vreme…

— Îl cunoaşteţi cumva pe acest tip?

Olli Karhula îl privi cu ochii ieşiţi din cap. În ei se citea stupoare, dar şi disperare.

— Da, zise el. Este chiar bărbatul care m-a atacat acum două zile…

Capitolul XIII

Malko simţi cum îi creşte tensiunea. Cu greu îşi putea dezlipi privirea de la necunoscut. Era un tânăr masiv, cu mustaţă deasă. Părea un arab din Orientul Mijlociu. Natalja şi arabul discutau aplecaţi peste masa micuţă. Olli Karhula scoase un geamăt înăbuşit şi schiţă gestul de a se ridica de la masă.

— Eu o să plec, făcu el.

Malko îi puse o mână pe braţ reţinându-l.

— Aşteptaţi!

De astă dată avea un fapt concret care spulbera legenda ţesută în jurul frumoasei estoniene şi care îi confirma bănuielile.

— Sunteţi sigur că este el? întrebă Malko.

— Sigur! făcu Olli Karhula. O să sun la poliţie ca să-l aresteze pe acest nenorocit.

— Nu. Mai bine să-i urmărim.

— De ce?

— Olli, dumneavoastră nu aţi fost victima unei agresiuni oarecare.

Finlandezul îl privi cu uimire.

— Ce vreţi să spuneţi?

Bietul de el nu bănuia absolut nimic. În ochii săi, Malko era doar un simplu ziarist.

Acesta se hotărî să ia taurul de coarne.

— Eu nu sunt ziarist, Olli, spuse el. Lucrez pentru un serviciu de informaţii. Natalja se află amestecată într-o afacere extrem de dubioasă. Vă voi explica mai bine.

Olli Karhula îl privea împietrit. Privirea sa se plimba de la Malko la perechea ce discuta liniştită. Ce căuta oare fosta lui soţie cu agresorul său?

Malko nu-şi mai făcea nicio iluzie în privinţa ei.

Finlandezul reuşi să vorbească în cele din urmă.

— Uitaţi-l că pleacă! Trebuie să…

— Rămâneţi aici, zise Malko. S-ar putea să vă recunoască. Îl voi urmări eu.

— Trebuie să o previn pe Natalja! făcu Olli.

— Tocmai acest lucru să nu-l faceţi…

Finlandezul ezita, traumatizat. Din fericire, tânăra se făcu nevăzută. Pericolul era îndepărtat. Cât despre arab, acesta se plimba prin faţa galantarelor cu marfă, îndreptându-se spre ieşirea din Nybrogatan. Malko scoase două bancnote a câte o sută de coroane şi le puse pe masă spunând:

— Întoarceţi-vă la dumneavoastră acasă, am să vă sun.

El se grăbi să-l ajungă din urmă pe arab. Curând, cei doi, urmăritul şi urmăritorul, ajunseră la o gură de metrou, semnalat printr-un uriaş „T”. Arabul intră imediat la metrou.

O garnitură de vagoane sosi în staţie după câteva minute, iar Malko se urcă în acelaşi vagon cu arabul, atent să nu fie observat de acesta. El se prefăcu că citeşte un număr din *Expressen.* Capul îi vuia şi înjura în gând neglijenţa de care dăduse dovadă lăsându-şi revolverul extraplat la hotel. Oare unde îl ducea agresorul lui Olli Karhula? Staţiile se succedau cu repeziciune, iar vagonul începuse să se golească. În cele din urmă, individul coborî la staţia Rinkeby. Malko coborî şi el şi nimeri într-un cartier cu blocuri moderne şi străzi triste, măturate de vântul îngheţat. Circula destul de puţină lume şi trebui să lase o oarecare distanţă între el şi cel urmărit… Arabul intră într-un imobil vechi, cu trei etaje. Casa arăta destul de amărâtă, cu o faţadă ponosită ce nu mai fusese de multă vreme

zugrăvită. Un panou anunţa: PENSIUNE-RESTAURANT. Acoperişul plin cu zăpadă părea gata să se prăbuşească…

În timp ce studia faţada aşa-zisei pensiuni, o fereastră de la etajul al doilea se lumină, chiar în dreptul firmei. Malko reţinu localizarea ferestrei. Era sigur că acolo intrase suspectul. Pe plăcuţa străzii, el citi: Trondheimsgatan. Imobilul cu pricina era la numărul 44.

Malko se hotărî să plece. Avea acum un fir conducător pentru a continua ancheta.

*

* *

Kevin Hudson răsucea între degete grenada găsită pe palierul estonienei.

— Este de fabricaţie finlandeză, spuse el. Toate armele din ţara asta vin din Finlanda… Ce păcat că nu l-aţi putut fotografia pe agresorul lui Olli Karhula!

— Vreau să aflu ceva mai mult despre el. Voi aranja cu Juri să-l urmărim, fără să-i alertăm pe suedezi. Sunteţi de acord?

— Dacă nu întreprindeţi nimic ilegal, da, spuse americanul. Fiţi însă foarte prudent. Aveţi de gând să-l întâlniţi din nou pe Olli Karhula?

— Da. Va trebui să-l sun eu.

— Nu-i spuneţi prea multe…

— Dacă vreau să aflu tot de la el, sunt obligat să-i dezvălui aproape tot adevărul. În plus, trebuie să mă asigur de tăcerea lui faţă de Natalja. Nu uitaţi că deocamdată ea nu ştie că o bănuim. Este condiţia esenţială ca să-i putem prinde cu mâţa-n sac, pe ea şi pe cei din KGB…

*

* *

Olli Karhula abia se atinsese de păstrăvul la grătar, specialitatea restaurantului *Karelia.* Se afla încă sub teribila impresie a celor auzite de la Malko.

— Chiar sunteţi un agent CIA? întrebă el în şoaptă, privindu-l ca pe un extraterestru.

Bietul grăsan era total depăşit de situaţie.

— Da, acesta este adevărul, zise Malko.

Cazul Lee Updike nu mai avea niciun fel de secrete pentru Olli

Karhula. El înţelegea prea bine ce reprezenta tânărul savant american şi de ce KGB avea interesul să-l atragă. Cu toate acestea, îşi astupa urechile imediat ce Malko încerca să-i explice rolul jucat de Natalja…

— Dar au încercat să o omoare şi pe ea cu o grenadă, mi-aţi spus chiar dumneavoastră.

Malko îl privi cu milă.

— Olli, trebuie să priviţi lucrurile în faţă. Şi eu am crezut la început că era vorba de un adevărat atentat. Acum însă, sunt convins că a fost o lucrătură destinată să-mi abată orice bănuială. Au vrut să cred că doresc să o lichideze pe Natalja.

— Este doar o ipoteză.

— Aţi constatat singur că Natalja îl cunoaşte pe agresorul dumneavoastră…

— Sunt sigur că nu ştie cine este.

Urmă un moment de tăcere.

— Dar *de ce* ar face aşa ceva? reluă finlandezul.

Malko îi căută privirea ascunsă după lentilele groase ale ochelarilor.

— Ştiu că este foarte greu de acceptat asta, Olli. Dar eu cred că femeia asta ne-a minţit de la bun început. Ea lucrează pentru sovietici şi joacă un rol important în afacerea Updike. Când a simţit că o bănuiesc, lucrurile au luat o altă întorsătură. Cât despre dumneavoastră, sunt convins că a încercat să vă elimine ca să nu vorbiţi.

— Dar *de ce?*

— Pentru că ştiţi ceva despre ea. Ceva ce nu aţi spus niciodată.

Finlandezul era consternat.

— Eu nu ştiu nimic. Natalja a fost întotdeauna foarte cinstită cu mine.

Malko nu ştia cum să-l mai convingă. Încă mai simţea unghiile Nataljei înfipte în spate. Tânăra estoniană era deosebit de puternică. Nu era de mirare că putuse să manipuleze un tip atât de naiv ca Olli… Acesta părea a fi cuprins de o tulburare patetică. Ochii lui erau acum plini de lacrimi.

— Natalja nu este o fată rea, făcu el.

— Eu nu judec pe nimeni, zise Malko. Trebuie să mă ajutaţi. Ce anume ştiţi despre ea care o înfricoşează atât de tare?

Finlandezul răspunse cu o voce atât de slabă, încât Malko fu

nevoit să se aplece spre el ca să-l audă:

— Unul din verii ei a fost dintotdeauna comunist. A fost arestat şi torturat de către nemţi în timpul războiului. După aceea, el a devenit unul dintre şefii KGB din Tartu.

— Cine va spus asta? îl întrebă Malko.

— Poliţia finlandeză, când m-am căsătorit cu Natalja. Au vrut să mă pună în gardă.

— Şi i-aţi spus şi ei?

— Da. Dar mi-a spus că-l detestă pe vărul ei şi că nu era responsabilă de ce face restul familiei. Mi-a mai spus că dacă ar fi rămas în Estonia ar fi putut avea o situaţie foarte bună datorită lui. Dar ea a preferat libertatea.

Din nou se aflau pe un teren alunecos. Era adevărat că în unele familii existau dezbinări de ordin politic.

— Mai ştiţi şi altceva? întrebă Malko.

Olli rămase mut o vreme. Apoi spuse:

— Într-o zi, i-am scris mamei ei ca să-i cer veşti despre Natalja. O pierdusem din ochi. Ea mi-a răspuns că fiica ei o vizitase în vara aceea…

— I-aţi menţionat Nataljei acea scrisoare?

— Nu.

Aşadar, mama a putut vorbi cu fiica ei. Iar această informaţie confirma cele spuse de Lembit Fuchs, bătrânul estonian. Luate în mod izolat, datele ce o priveau pe Natalja nu păreau de o mare însemnătate. Adunate însă, ele formau un buchet redutabil de probe indirecte. Elementul hotărâtor ar putea fi necunoscutul care îl atacase pe Olli.

Malko se gândi la chipul feciorelnic, de madonă, al Nataljei Kippar. Ceea ce descoperise el putea fi cauza tristeţii imense din ochii ei. Fusese transformată într-un robot, un golem, cum spuneau bătrânii evrei din Europa Centrală.

Olli Karhula îl privea neliniştit.

— Va trebui să fiţi foarte atent, îi spuse Malko. Nimeni nu poate spune că nu va urma un al doilea „accident”.

Finlandezul clătină din cap.

— Dar de ce tocmai acum? Sunt trei ani de când ştiu toate astea.

— Nu aveau încă un motiv atât de puternic. KGB, ca oricare din marile servicii de securitate, recurge la asasinat doar în caz de forţă majoră. Până acum, Natalja nu a fost atât de

importantă ca ei să-şi asume un risc atât de mare. Acum însă, este prinsă într-o operaţiune prea importantă pentru KGB, ca lucrurile să poată fi lăsate la voia întâmplării. Trebuie să înlăture orice pericol potenţial. Iar dumneavoastră reprezentaţi pericolul principal.

Olli Karhula începuse să-şi mănânce păstrăvul în mod automat, fără poftă. Ridică privirea spre Malko.

— Ce vreţi să faceţi acum?

— Nimic, pentru moment. Doar să o supraveghez pe Natalja şi să mă prefac că cred toată istoria asta. Şi voi încerca să descopăr ce pun la cale sovieticii ca să pot să mă opun. Noi avem mâinile legate din cauza suedezilor. Deci suntem obligaţi să folosim şiretenia. Vă cer însă un singur lucru: nu-i spuneţi nimic din toate acestea fostei soţii.

— Vă promit că n-o să-i spun absolut nimic, zise Olli Karhula, după o lungă ezitare. Tot ce vreau e să mă ţineţi la curent cu tot ce se întâmplă.

— De acord, zise Malko.

*
* *

Malko căscă. Fusese nevoit să se trezească la ora şase dimineaţa ca să înceapă pânda, iar vinul alb băut în ajun la *Karelia* îl cam arsese la stomac o parte din noapte. Alături de el, Juri Maran era complet treaz, în eterna lui geacă albastră. Părea insensibil la frig. În lumina palidă a dimineţii, locul era mai mult decât sinistru. Puţinii trecători de pe Trondheimsgatan se grăbeau încotoşmănaţi în haine groase. Sistemul de încălzire al maşinii Volvo era dat la maximum şi abia reuşea să facă faţă!

— Lee Updike m-a sunat ieri seară, spuse Juri Maran. Mi s-a părut cam speriat.

— De ce?

— Natalja i-a povestit despre atentatul cu grenadă şi se teme pentru viaţa ei. Vrea să ceară protecţia poliţiei, dar ea l-a convins să nu facă acest lucru.

— Cum merge relaţia lor?

— Updike pare că este topit după ea, zise Juri. M-a întrebat unde poate găsi o haină de blană nu prea scumpă ca să i-o dăruiască duminica viitoare. Este ziua ei de naştere.

— Cum? Dă cumva o petrecere? V-a invitat cumva?

— Nu, după câte am înţeles, cei doi porumbei vor să fie singuri.

Dacă Malko nu se înşela, Lee era pe cale să sară din lac în puţ… El se întoarse către estonian.

— Juri, dumneavoastră tot mai credeţi că Natalja este *„clean*”?

Maran lăsă capul în jos.

— Ca să fiu sincer, nici eu nu ştiu ce să mai cred. Nu mai înţeleg nimic.

Ca şi cum ar fi dorit să evite discuţia, el se dădu jos din Volvo ca să-şi mai dezmorţească picioarele.

Malko rămase la pândă cu binoclul la ochi.

Trecuseră două ore de când aşteptau la capătul străzii la adăpostul unei benzinării. Văzuseră cum pensiunea de la numărul 44 se goleşte şi cum se instaurează apoi liniştea. Numai cel pe care-l pândeau ei nu se arăta la faţă.

Ceaţa începea să se ridice uşor. O siluetă îşi făcu apariţia din imobilul cu numărul 44 şi se îndreptă în direcţia opusă lor.

— El este! spuse Malko lăsând binoclul în jos. Tipul nu ne cunoaşte. Asiguraţi-vă că se îndepărtează suficient.

Juri Maran plecă pe jos, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetei albastre. Malko îl aşteptă mai mult de jumătate de oră. Tânărul estonian reveni cu un aer destul de decepţionat.

— Am luat metroul cu el. A coborât la a treia staţie deşi a cumpărat bilet până în centru. Apoi a strigat un taxi şi a plecat cu el.

— Haideţi să inspectăm niţel bârlogul lui, sugeră Malko.

Ei pătrunseră pe culoarul murdar, fără să fie văzuţi de cineva. Scara scârţâia la fiecare pas şi fură fericiţi când se văzură la etajul al doilea. Pensiunea părea pustie. Clienţii plecaseră la treburile lor, iar proprietăreasa nu părea să dea în brânci cu menajul. Trei uşi dădeau pe palier şi doar una avea fereastra spre faţadă. Malko îi examină broasca. Era una simplă. El se întoarse spre tânărul estonian.

— Credeţi că o puteţi deschide? îl întrebă el.

Juri se căută prin buzunare.

— Să sperăm.

El scoase o legătură groasă de chei şi începu să le încerce în broască.

În mai puţin de două minute, uşa se deschise.

Camera era extrem de simplu mobilată. Pe pat se afla o valiză încuiată cu cheia. Din fericire era un model rusesc foarte simplu de desfăcut.

Chiar deasupra se aflau două pistoale mitralieră marca Suomi, unse bine şi cu încărcătoarele ataşate cu ajutorul unor benzi adezive. Malko le luă cu atenţie şi dedesubtul lor descoperi nişte grenade bine aranjate, trei revolvere Smith Wesson „357 Magnum” şi cutii cu cartuşe.

— Luăm valiza cu noi? întrebă Juri.

Malko ezită. Era simplu să ia totul sau să alerteze poliţia. Asta ar fi dezorganizat cu siguranţă planurile KGB-ului. Dar sovieticii ar fi putut să pună la punct un dispozitiv care să nu mai poată fi demascat... Marele joc de puzzle începea să se reconstituie. Dulcea Natalja era în mod sigur omul de acţiune al ruşilor. Însă Malko nu înţelegea încă modus operandi. Doar nu aveau de gând să-l ucidă pe tânărul savant. Atunci la ce bun tot acest arsenal...?

— Cred că nu trebuie să ne atingem de nimic, zise el.

Era un risc enorm, dar era singurul mod de a demonta operaţiunea ruşilor.

Dacă ar fi avut un tehnician la îndemână ar fi aranjat niţel grenadele, aşa cum procedare Chris la Madrid[11].

Juri luase un PM şi îl examina.

— Cunosc bine acest tip de armă, remarcă el. În Finlanda există o mulţime şi chiar şi în Estonia. Le folosesc partizanii.

Lui Malko îi veni o idee.

— Demontaţi-le şi scoateţi-le resortul de percutare.

În acest mod, arma era inutilizabilă şi proprietarul nu putea să observe decât târziu.

Cu fruntea încruntată. Juri începu să demonteze armele, în câteva minute, el le scoase resorturile şi aranjă la loc armele, acum inofensive. Din nefericire, nu se pricepea şi la grenade...

— Să mergem, spuse Malko.

Printre hârtii, el găsise paşaportul kurdului, un paşaport irakian. Îşi notase toate datele trecute acolo. CIA avea de ce să se bucure...

*

11 *Vezi „SAS” – Afacerea Kirsanov (n.a.)*

* *

Malko ieşise de sub duşul fierbinte, când o frază de-a lui Juri Maran îi reveni brusc în minte. De ce? Nici el nu ştia. Fu un soi de intuiţie fulgurantă. Formă repede numărul lui Olli Karhula.

— Aveţi ceva noutăţi? îl întrebă finlandezul cu o voce densă şi neliniştită.

— Nu, zise Malko. Vreau doar o mică informaţie. Cunoaşteţi data de naştere a Nataljei?

— Este pe 23 septembrie 1956, răspunse Olli fără să ezite. De ce vă interesează acest lucru?

— Eram pur şi simplu curios, făcu Malko.

Ultima piesă a marelui puzzle tocmai fusese pusă la locul ei.

Capitolul XIV

Olli Karhula ţipă în receptor. Glasul său îşi pierduse obişnuita placiditate:

— Vreau să ştiu de ce vă interesează aniversarea ei!

— Nu pot să vă spun.

— În acest caz, o voi întreba chiar pe ea şi voi afla.

Asta era tot ce mai lipsea!

— Olli, asta ar putea avea consecinţe incalculabile.

— Puţin îmi pasă! strigă nervos finlandezul. Eu unul nu înţeleg absolut nimic din toate poveştile astea! Toată lumea mă minte. Eu vreau să ştiu adevărul. Mi-aţi promis că-mi veţi spune tot adevărul!

Mieluşelul cel blând devenise lup. Era capabil să se ducă să o întrebe pe Natalja… Nu mai avea rost să tacă.

— Natalja a pretins că aniversarea ei este duminica viitoare, pe 14 decembrie, spuse el. După spusele dumneavoastră, ea minte. Această minciună are o semnificaţie.

— Ce are de gând să facă?

— Va petrece toată ziua cu Lee Updike.

— Şi ce-i cu asta?

— Trebuie să aibă un sens. Încă nu-mi dau seama ce poate fi.

Vă rog, vă conjur să nu-i spuneţi nimic.

— Bine, bine, o să tac, promise finlandezul. Tot ce vreau este să fiu cu dumneavoastră. Altfel, îi spun totul.

— Poate fi periculos, remarcă Malko. Au încercat deja să mă asasineze, la fel şi pe dumneavoastră, ca să nu mai vorbesc de Leslie Manson…

— Nu ar fi nicio pierdere, făcu Olli Karhula cu vocea lui monotonă dintotdeauna. De altfel eu nici nu ţin prea mult la viaţă.

Malko înţelese că nu va putea să-i schimbe părerea…

*

* *

— L-am identificat pe omul dumneavoastră. Se numeşte Adnan Candenir, spuse Kevin Hudson. Este un kurd irakian, membru al PKK şi a crescut în Uniunea Sovietică. De ani de zile este un agent al KGB. Este un personaj foarte periculos. Se pare că este un „executor” care are la activul său nenumărate asasinate.

— De unde ştiţi acest lucru?

— De la omologii noştri din Säpo… Candenir a venit de mai multe ori în Suedia până acum.

— Şi nu este singurul, remarcă Malko. Sunt sigur că nu el a introdus toate armele găsite la pensiune.

— Suedezii trebuie să cunoască aceste reţele, recunoscu Hudson, dar închid ochii ca să menajeze pe toată lumea. Dacă ar declanşa o operaţiune împotriva lui, l-ar expulza, iar ruşii şi-ar da seama că l-am reperat. Aţi reuşit să aflaţi ce pun la cale?

— Aşa cred. Zise Malko. Ingrid Stor, care lucrează şi ea pentru KGB, este un înger faţă de madona noastră. Cea care trebuie să îndeplinească sarcina este Natalja. Ea e obligată să-l cucerească pe Updike şi apoi să-l scoată din ţară. Peste patru zile ar trebui să se întâmple ceva important. Duminică, de ziua presupusei aniversări. Doar este un motiv bine întemeiat pentru un bărbat îndrăgostit ca să stea cu aleasa inimii, nu?

Pe lângă Natalja, Dalila nu era decât o bonă!

— Atunci îl vor răpi! spuse întunecat americanul. Altfel nu l-ar fi adus aici pe Candenir… Ar trebui să-l avertizăm pe Updike.

— Nu uitaţi că suntem în Suedia, zise Malko. Sunt convins că acest Candenir se află aici doar în calitate de *baby-sitter…* În

acest stadiu al operaţiunii, ar fi o prostie să-l punem în gardă pe Lee Updike.

Kevin Hudson îi aruncă o privire întunecată.

— Vă daţi seama de riscul pe care mă siliţi să-l asum? Toate nu sunt decât nişte ipoteze. Dacă ruşii reuşesc să-l răpească, nu vom mai putea să punem niciodată mâna pe el…

— Ştiu asta, zise Malko, dar nici eu nu am mâinile libere. Oare Säpo a încetat deja să-l supravegheze pe american?

— Nu, dar sunt mai neatenţi acum…

Telefonul de pe birou sună. Hudson conversă îndelung în suedeză şi după ce închise telefonul, spuse:

— A fost găsită Hala Salameh, femeia care a încercat să vă ucidă. Este moartă. Cadavrul ei era ascuns într-o casă abandonată. Casa a luat foc şi pompierii l-au descoperit printre ruine. A fost strangulată.

— Ce părere au cei din Säpo?

— Cred că este vorba de o reglare de conturi între palestinieni. Hala Salameh era foarte apropiată de sirieni. Poate a fost lichidată din această cauză.

— Sau pentru a o împiedica să vorbească, completă Malko.

Aşadar, moartea continua să bântuie prin oraş. Pentru un oraş liniştit ca Stockholm-ul era deja prea mult. Totul se petrecea fără vacarm, camuflat, ca într-un teatru de umbre însângerate.

Americanul se uită la un calendar.

— Până pe 14 decembrie mai sunt patru zile, remarcă el. Vă autorizez ca începând de azi să purtaţi armă. Îmi asum eu responsabilitatea dacă se întâmplă ceva, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsaţi pe Updike să ne scape.

— Voi face tot ce se poate.

— Sunteţi sigur de acest Olli Karhula?

— Am de gând să-l ţin sub control. Ar fi însă mult mai bine dacă de asta s-ar ocupa nişte *baby-sitters.*

— Este greu să-i convingem pe suedezi de asta într-un timp atât de scurt, zise Hudson. Iar eu nu sunt adeptul unei operaţiuni în forţă. Juri Maran ar trebui să ne fie de ajuns. În cazul unei întorsături violente, îl vom pasa pe finlandez în mâinile suedezilor.

— Chiar acum am întâlnire cu Juri, spuse Malko. Îi voi vorbi despre Natalja.

*

* *

Juri Maran părea şi mai sfrijit ca înainte. Era cocoşat şi cu privirea stinsă. Îl asculta pe Malko copleşit parcă de o emoţie sinceră. El îşi trecu mâna mare prin părul blond şi înălţă capul.

— Sunteţi sigur de toate acestea? făcu el neliniştit. Oamenii KGB-ului sunt atât de vicleni! Oare nu este vorba de o manipulare pentru a o compromite?

— Nu, nu cred aşa ceva, zise Malko. Şansele ca Natalja să fie de bună credinţă sunt minime.

Juri nu putu răspunde. Frământă între degete o bucăţică de pâine, iar Malko crezu că vede lacrimi în ochii lui. Juri spuse în cele din urmă, cu o voce nesigură şi alterată:

— Atunci ce am putea face cu această ticăloasă?

Era mai mult decât jalnic…

— Trebuie să o împiedicăm să-şi ducă planul până la capăt. Dacă ea nu recurge la violenţă, Adnan Candenir ar putea să o facă. Aveţi cumva o armă?

— Da, zise estonianul, lăsând ochii în jos, dar domnul Hudson nu ştie. Am un Nagant şi muniţia aferentă.

— De acum să le aveţi la dumneavoastră în permanenţă. Şi, mai ales, să nu vă schimbaţi atitudinea faţă de Natalja.

— Va trebui să-l supraveghez pe Candenir?

— Nu. Eu cred că el este doar un *„baby-sitter”.* Până duminică, se va ţine la distanţă. Din contră, staţi cât mai mult în preajma lui Lee Updike. Telefonaţi-i, întâlniţi-l, ajutaţi-l să cumpere acel palton pentru Natalja.

Juri aprobă din cap. Părea absent. Trădarea fetei îl lovise crunt şi nu-şi revenise încă din şoc. Cei doi îşi strânseră mâna şi estonianul se îndepărtă fără să mai spună nimic.

Rămas singur, Malko trecu în revistă toate datele de care dispunea. Avea de făcut o mişcare de bază. Trebuia să-i asigure pe ruşi că este total inofensiv.

*

* *

Un vânt glacial mătura străzile. Malko intră în tristul imobil în care era Societatea de Radio. Mai erau doar trei zile până la data fatidică, dar reuşise să doamnă ca un prunc. Acum ştia ce are de făcut. Afară erau – 27 C şi se aştepta să fie şi mai frig…

Ajunse la etajul al treilea.

Ingrid Stor se afla într-un studio şi îşi vedea de treabă. Ea îl zări pe Malko şi se ridică să-l întâmpine. În ciuda puloverelor suprapuse, trupul ei se vedea la fel de sculptural. Blugii uzaţi peste care trăsese nişte cizme înalte, se mulau perfect pe coapsele ei superbe. Ea îl sărută.

— Ceva noutăţi?

— Mă pregătesc să plec acasă, spuse Malko. Am venit să-mi iau rămas bun. Mai pleci în Finlanda?

— Da.

— Şi îl iei şi pe Lee?

— Nu vrea să vină. Sper să se răzgândească. Dacă doreşti, poţi să-l întrebi chiar pe el. Îl aştept dintr-o clipă în alta.

Malko reuşi să se arate surprins.

Ingrid ridică privirea. Înfofolit ca un explorator, pătrunse în studio Lee Updike. Când dădu cu ochii de Malko, el se posomorî brusc.

— O, iar dumneavoastră! mormăi el scoţându-şi căciula de pe capul pleşuv.

— Nu vreţi să mergem la cafenea? întrebă Ingrid. Aşteptaţi-mă acolo. Eu am ceva de pus la punct... Comandaţi şi pentru mine un coniac Gaston de Lagrange.

Cafeneaua din Radiohuset era goală şi supraîncălzită. Lee Updike nu prea era în apele lui.

— Ce doriţi să ştiţi? îl întrebă el pe Malko.

— O veţi însoţi pe Ingrid Stor în Finlanda?

Americanul îl privi furios:

— Ce importanţă ar avea?

— Domnule Updike, vreau să vă pun în gardă. O călătorie în Finlanda ar putea fi un foarte mare pericol.

— Ce fel de pericol?

— Nu v-aţi gândit niciodată la faptul că sovieticii ar vrea să vă răpească? Finlanda ar fi locul ideal...

Un zâmbet sardonic se lăţi pe chipul emaciat al tânărului fizician american.

— Iar Ingrid este o agentă a KGB-ului, nu-i aşa? Dar dumneavoastră domnule Linge, cine sunteţi? De ce mi-aţi propus să merg la Viena? Ca să mă răpiţi pe banii CIA-ei?

— *Mr.* Updike, este ridicol să credeţi că CIA ar putea să vă răpească. Este normal ca americanii să dorească să vă

întoarceţi în Statele Unite, dar este cu mult mai important pentru ruşi să pună mâna pe secretele muncii dumneavoastră.

Lee Updike ridică din umeri cu dispreţ.

— *Mr.* Linge, eu cred că sunteţi un agent CIA, după felul în care îmi vorbiţi. Nimeni nu mă va forţa să dezvălui secretul muncii mele.

— O, chiar credeţi că ruşii nu au mijloacele necesare ca să scoată de la dumneavoastră acest secret?

Lee Updike se ridică şi puse pe masă câteva coroane, pentru cafea.

— Ajunge, *Mr.* Linge! Această conversaţie este ridicolă. KGB-ul nu riscă să facă aşa ceva.

El părăsi cafeneaua cu paşi mari. Malko îl ajunse din urmă şi îi spuse cu un ton hotărât:

— Nu vă duceţi în Finlanda! Nu vă veţi mai întoarce aici.

Americanul se îndreptă spre ascensor ridicând din umeri.

Malko văzu cum dispare în cabină. Era satisfăcut. KGB-ul avea să audă de această conversaţie prin intermediul lui Ingrid, firește. Ruşii vor crede în disperarea afişată de el şi vor încerca să-şi pună planul în aplicare.

*

* *

Colonelul Viktor Indusk crezu că a citit greşit. Reciti cuvânt cu cuvânt telexul decodat ce-i fusese adus, strângând pumnii uriaşi cu care o ştrangulase pe Hala Salameh. Telexul ordona amânarea operaţiunii Znanie. Viktor Indusk presimţise asta când văzuse că mercurul scăzuse în termometru până la – 20°.

Îi venea să urle de furie că toată munca sa se ducea pe apa sâmbetei. Ridică interfonul şi îşi chemă secretara:

— Mariana! Fă-mi imediat legătura cu Moscova!

Secretara îşi vârî capul pe uşă, mirată. Nu sunau în piaţa Dzerjinski decât în situaţii extraordinare. Era un mare risc pentru securitatea lor. Toate conversaţiile telefonice, chiar şi cele codate, erau înregistrate de către NSA americană. Şi nu puteau şti dacă adversarii lor nu sparg câte un cod…

— Cu cine să vă fac legătura de acolo, tovarăşe colonel?

— Cu *tovarişci* general Boris Ivanovici Sakharov…

Era şeful Primului Departament… Secretara se retrase îngrozită în cămăruţa ei. Ordinele interziceau acest tip de apel.

Era permis doar în cazuri de forţă majoră.

Viktor Indusk îşi aprinse o ţigară şi aşteptă cu inima strânsă de furie şi nelinişte. Generalul Sakharov va fi turbat, dar dacă nu forţa greoaia maşinărie a KGB-ului, aveau să dea de dracul!

După şapte minute interminabile, auzi soneria telefonului în biroul secretarei sale şi se ridică cu inima bătând să-i spargă pieptul. Imediat sună şi telefonul de pe biroul său.

— La telefon este tovarăşul general Sakharov, anunţă Mariana cu o voce plină de respect înfricoşat.

— *Tovarişci* General, vă salut cu respect, făcu Viktor Indusk cu o voce răsunătoare.

— De ce m-ai sunat, Viktor Stefanovici? îl întrebă ofiţerul cu o voce uscată şi tăioasă ca briciul.

Viktor Indusk înghiţi în sec.

— Dintr-un motiv foarte grav, *tovarişci* General. Am primit mesajul dumneavoastră ce indică amânarea operaţiunii. Acest lucru este total imposibil, *tovarişci* General...

La celălalt capăt al firului, momentul de tăcere ce urmă era cauza stuporii ce-l cuprinse pe general. Cu o voce cavernoasă, el articulă în cele din urmă:

— Viktor Stefanovici, vrei să spui că m-ai sunat ca să-mi spui asta? Telexul ţi-a rămas în pană?

— Nu, *tovarişci* General, se bâlbâi colonelul Indusk, voiam doar să vă atrag atenţia asupra faptului că este imposibil să schimbăm data din motive operaţionale despre care nu pot vorbi acum.

Generalul Sakharov răcni în aparat:

— Viktor Stefanovici, eşti mai tâmpit decât un c... de porc negru! Crezi că am luat decizia asta doar aşa ca să mă distrez? Motivele mele sunt la fel de operaţionale ca şi ale tale... Dacă vremea nu se ameliorează, peste două zile, marea Baltică va fi bună de patinoar. Asta nu era prevăzut înainte de câteva săptămâni. Acum, te rog, lasă-mă că am destul de lucru.

— *Tovarişci* General, imploră colonelul KGB, vă rog să mă credeţi. Dacă schimbaţi data, nu numai că operaţiunea nu se va mai putea face, dar agentul nostru poate fi depistat şi tot planul nostru, descoperit.

De astă dată, generalul nu mai răcni. Îl cunoştea bine pe Indusk. Era un bun comunist şi un patriot. Nu era nici beţiv şi nici prost, iar disperarea din glasul lui era sinceră.

— Şi ce vrei tu, Viktor Stefanovici? Doar nu pot să transform vremea după placul meu…

— Aş zice să aşteptăm până în ultimul minut ca să lansăm contraordinul. Asta se poate aranja.

— Bine, o să mă mai gândesc, mormăi generalul. Trimite-mi un telex cu toate argumentele tale.

După ce puse receptorul în furcă, Viktor Indusk se ridică şi începu să străbată biroul în lung şi în lat, încercând să se calmeze. Cel puţin protestul său nu avea să se rătăcească în nisipurile mişcătoare a birocraţiei KGB-ului. Slabă consolare, căci dacă operaţiunea nu reuşea, totul avea să se spargă în capul lui… Merse la fereastră şi privi la cerut albastru care părea şi el la fel de îngheţat.

*

* *

Era pentru prima oară când Natalja accepta să vină în camera lui Lee Updike. Băuseră un ceai la *Christina,* apoi se întorseseră pe jos la hotelul lui. Ea privi la dezordinea din cameră cu indulgenţă.

— Ai nevoie de o femeie aici, remarcă ea.

Singurul loc confortabil era patul. Ea se aşeză pe el picior peste picior. Avea ciorapi negri şi cizme ajustate pe gambele fine. Imediat, Lee Updike se îndreptă către ea. După scena de la cinematograf nu o mai atinsese. La început, Natalja se lăsă în voia lui flirtând amuzată.

Protestă numai atunci când el se lungi alături şi îi puse o mână în jurul taliei. El nu mai făcuse dragoste de o săptămână şi nu mai rezista…

Natalja avusese mult de lucru şi îşi petrecea serile acasă repetând textele.

Lee se lipi de ea, oftând uşor şi începu să o strângă în braţe plin de dorinţă.

— Natalja, te iubesc, şopti el.

— Eu credem că o iubeşti pe Ingrid, spuse ea batjocoritoare.

— Nu, nu, ea doar mă excită. Doar atât. Tu eşti atât de dulce, atât de frumoasă…

Natalja spuse cu o voce răguşită.

— Nici eu nu am mai făcut dragoste de multă vreme. Aş vrea ca între noi să fie ceva ca o sărbătoare… Peste trei zile, o să

facem cu adevărat dragoste în cinstea aniversării mele. Poţi să mai aştepţi până atunci?

Lee fu nevoit să accepte, deloc convins, iar estoniana se ridică de pe pat satisfăcută.

Momeala fusese înghiţită. Lee Updike era prins fără speranţă de scăpare.

Capitolul XV

Fulgi mari de zăpadă se striveau de ferestre, transformându-se în lungi dâre strălucitoare. Malko lăsă perdeaua să cadă şi căscă. Dormise destul de prost şi se trezise de la ora şase dimineaţa.

Zăpada cădea din belşug filtrând lumina şi aşa firavă a zorilor. Potrivit calendarului, în acea duminică din 14 decembrie, soarele răsărea la şapte şi jumătate dimineaţa şi apunea la orele cincisprezece.

Era ora opt şi nu se vedea încă nimic... Malko intră sub duş, încercând să-şi liniştească nodul pe care-l simţea în stomac. Sosise ziua „X”, a falsei „aniversări”.

Îşi petrecuse seara din ajun împreună cu ea. Natalja îl sunase la hotel. După o cină de îndrăgostiţi servită la *Operakälaren,* stropită cu o sticlă de Moët medaliat, cei doi s-au întors acasă la tânăra femeie. În vreme ce făceau dragoste, sunase telefonul. Malko recunoscu vocea lui Lee Updike, susurând înflăcărată. Natalja îi răspundea cu o voce prefăcut somnoroasă, asigurându-l de sentimentele ei, apoi se întoarse să facă dragoste cu Malko.

Toată săptămâna, îl chemase la telefon, iar ochii ei, care de obicei erau stinşi, străluceau plini de iubire în timp ce-l fixa. Părea a fi o frumoasă poveste de amor.

Malko ieşi de sub duş ceva mai înviorat. Ninsoarea anunţa o creştere a temperaturii. De joi, termometrul începuse să urce în mod constant.

Orice activitate în jurul lui Lee Updike se liniştise ca şi cum ar fi fost îngheţată de frigul de afară. Adnan Candenir nu îşi mai făcuse apariţia, Ingrid Stor nu se mai manifestase, iar Malko era

la curent cu orice mişcare făcută de Lee Updike, cu ajutorul lui Juri care îl vedea zilnic, sub diverse pretexte.

Americanul simţea o deosebită simpatie pentru disidentul estonian, datorită candorii lor comune.

În fiecare zi, Olli Karhula îl suna pe Malko fix la ora nouă.

Malko îi ceruse lui Juri ca să-l pândească pe kurdul Adnan în acea dimineaţă, începând cu ivirea zorilor. Dacă trebuia să se întâmple ceva, *baby-sitter-ul* putea să îi conducă la locul evenimentului. Tot ce ştia Malko, era că Natalja avea să-l întâlnească pe Lee Updike la o anumită oră a zilei. Nu ştia nici când, nici unde. Ca să poată acţiona, trebuia să aştepte raportul lui Juri care urma să-l sune imediat ce kurdul îşi făcea apariţia. Ulterior avea să se instituie urmărirea, cu atenţie însă. Din fericire, lumina zilei nu dura mai mult de cinci ore...

Malko era îmbrăcat şi îşi verifica revolverul extraplat. Nu ştia cum va acţiona KGB-ul în caz de intervenţie. Rolul Nataljei era să-l ducă pe Updike într-un loc discret de unde acesta avea să dispară pentru totdeauna.

Malko se gândi la camioanele ruseşti care străbăteau întreaga Suedie, deşi acest modus operandi comporta ceva riscuri.

Avionul, pe o asemenea vreme, era mai puţin probabil.

Mai rămânea vaporul. Trebuia ca Natalja să se descurce singură ca să-l poată duce pe Updike într-un loc pustiu de pe coastă. Nu prea vedea cum ar fi putut pătrunde un submarin sovietic în portul din Stockholm. Suedezii puteau fi destul de neatenţi, dar nu în asemenea hal...

Planul ruşilor avea în mod obligatoriu şi un parcurs terestru, iar asta favoriza o eventuală intervenţie. Ideal era să-i prindă pe ruşi în flagrant delict, chiar în momentul în care încercau să-l răpească pe Lee Updike.

Bineînţeles. Kevin Hudson hotărâse să-şi petreacă ziua de duminică în ambasadă, gata să-şi alerteze omologii suedezi.

*

* *

Juri Maran îşi demontase vechiul său revolver şi curăţase şi unsese cu grijă piesele aliniate pe patul strâmt. Părea că nu-i pasă de frigul ce domnea în cămăruţa sa. Se străduia din greu să nu se gândească la Natalja.

El montă la loc revolverul, îi introduse un încărcător şi îl

strecură la brâu. Cu gesturi automate, el îşi îmbrăcă scurta albastră, îşi înfăşură un fular în jurul gâtului şi coborî în stradă. Era încă noapte. Se grăbi până la staţia de metrou. Până în Rinkeby făcu o jumătate de oră. Găsi un scaun liber, închise ochii şi încercă să-şi golească creierul de orice gând.

*
* *

Colonelul Viktor Indusk, aplecat deasupra radioului său, asculta atent buletinul meteorologic transmis de la Tallin. Fruntea îi era încreţită de nelinişte. Acolo, frigul continua. Răspunsul generalului Sakharov la telexul trimis de el sosise vineri. Operaţiunea rămânea în picioare, dar marinarii din Paldiski[12] nu ştiau încă dacă vor putea onora partea lor conform contractului.

El închise radioul şi începu să-şi prepare un ceai fierbinte. Era încă noapte, dar se puteau vedea fulgii ce cădeau din abundenţă la lumina lampadarelor. Asta îl mai liniştea niţel. Îşi spuse că această zi avea să fie cea mai lungă din întreaga sa carieră. Soţia lui încă mai dormea. El îşi puse paltonul şi chemă liftul. Şoferul său, un membru al liniei KR[13], trebuia să-l aştepte deja în stradă ca să-l ducă la Rezidentură.

*
* *

Lee Updike nu mai dormea de la cinci dimineaţa. Din cinci în cinci minute, el se uita la ceasul cu cadran luminos. Ajunsese la capătul răbdării. Fantasme, care de care mai nebuneşti, îi bântuiau creierul. O revăzuse zilnic pe Natalja Kippar care i se refuzase cu abilitate, aţâţându-i astfel focul ce-l mistuia fără milă.

El se sculă şi-şi privi sexul excitat, apoi intră în baie ca să se calmeze sub duş. După ce se mai linişti niţel, se înfăşură cu un prosop în jurul şalelor şi se apropie de fereastră.

Strada era pustie şi întunecată. Ninsoarea înăbuşea orice zgomot. Domnea o linişte absolută.

Fosta sa viaţă i se părea la o depărtare de ani-lumină. Desigur, nu uitase ce ştia, dar se gândea la totul cât mai puţin

12 *Port militar lângă Tallin (n.a.)*
13 *Serviciu de Securitate interioară în KGB (n.a.)*

cu putinţă. Era de ajuns să evoce trecutul şi moartea subită a iubitei sale ca să se simtă copleşit de tristeţe. Îşi aminti de avertismentul primit de la bărbatul pe care îl considera agent CIA.

Nu cumva americanii voiau să-l asasineze? El îşi promise să se ducă la Säpo chiar a doua zi şi să le povestească despre ciudatul ziarist austriac.

Updike mai era bântuit şi de un alt gând teribil. Se temea acum pentru viaţa Nataljei. Privi cu tandreţe la cutia mare aşezată pe podea, ce conţinea mantoul de vulpe pe care i-l cumpărase ca dar pentru ziua ei de naştere. O imagine abominabilă îi trecu prin faţa ochilor: Natalja violată şi ucisă cu sălbăticie. Imaginea era atât de puternică, încât nu se mai putu stăpâni.

Formă numărul ei de telefon. Spre marea lui surpriză, acesta sună în gol. Repetă apelul, crezând că a greşit, dar nu răspunse nimeni. Când puse receptorul în furcă, inima îi bătea cu putere. De ce Natalja nu era acasă la o oră atât de matinală? El se îmbrăcă în grabă ca un nebun, trăgându-şi un pulover direct pe piele. Îşi puse paltonul de blană şi căciula şi ieşi din hotel ca purtat de vijelie.

Soldatul ce făcea de gardă în faţa imobilului din Lise Palme îl privi surprins cum aleargă prin zăpadă. Fulgii de zăpadă îi mângâiau obrajii.

Oare ce se întâmplase cu Natalja?

*

* *

Natalja Kippar era complet îngheţată când pătrunse în staţia de metrou din Kungsträdgardsgatan. Mersese pe jos mai mult de doi kilometri pe străzile îngheţate din centru. Din prudenţă, nu voise să folosească un taxi. Ştia că avea să ducă la bun sfârşit această ultimă întâlnire, dar era absolut indispensabil să pună la punct fuga aliaţilor ei şi să cronometreze timpul necesar pentru operaţiunea ale cărei detalii le aflase doar în ajun. Din motive de securitate, participanţii erau puşi la curent cu totul abia în ultimul moment. Acum abia aştepta ca să se termine totul. Nu mai suporta să locuiască în Suedia. Era sigură că după aceea va fi trimisă în altă parte a lumii. Poate chiar la Moscova, ca să se ocupe de vizitatorii străini. Adora Moscova şi spera să

pună mâna pe vreun ştab din nomenclatură, care să-i asigure o viaţă confortabilă… Acum însă, era complet congelată.

În cafeneaua *Kebab* aflată la intrarea în metrou nu era niciun client. Se aşează la o masă şi comandă o cafea dublă.

După douăzeci de minute, apăru şi Adnan care i se alătură. Era îngheţat şi el. Cei doi se priviră în linişte câteva momente. El zâmbea, iar ea îşi aminti de prima lor întâlnire. Atunci făcuseră sex în toaleta unui cinematograf. Şi acum simţea frisoane.

— Totul merge bine? o întrebă Adnan.

— Da. Tu vei pleca împreună cu noi.

— Şi tovarăşii mei?

— Şi ei. Nu lăsăm pe nimeni în urmă.

Adnan aprobă încântat. Nu avea decât un singur gând. Să plece cât mai repede din acest climat. Munca lui era limitată. Trebuia să fie la ordinele Nataljei, delegată de maiorul Orek. El îşi desfăcu canadiana. Sub puloverul gros se desluşea forma unei arme.

— Care este programul? întrebă el.

Ea îi explică ce voia de la el. Era ceva relativ simplu.

Natalja încheie spunând:

— Nu trebuie să permitem nicio interferenţă. Chiar dacă pentru asta se va face şi un pic de zgomot. Înţelegi?

Adnan Candenir dădu afirmativ din cap. În momentul în care voia să comande o a doua cafea, văzu privirea fixă a Nataljei.

— Nu te mişca, şopti ea. Uită-te doar în oglindă la tipul în bluzon albastru.

Kurdul se supuse şi observă un bărbat ce stătea în picioare într-o nişă din galerie. Era tânăr şi blond şi avea mâinile în buzunare.

Adnan se întoarse spre Natalja. Estoniana era albă ca ceara. Nu-l slăbea din ochi pe tânărul blond.

— Cine este? întrebă el.

— Un adversar… făcu ea.

În tăcere, cei doi îl priviră pe bărbatul care se îndepărta acum, rămânând totuşi în raza lor vizuală fără să-şi dea seama că fusese reperat. Natalja era copleşită. Nu avea niciun fel de instrucţiuni pentru acest tip de evenimente.

Încercă să evalueze riscul. Juri nu se afla acolo din întâmplare. Pentru cine venise? Pentru ea, sau pentru Adnan?

Ea era sigură că nu fusese urmărită. Aşadar Juri şi americanii

îl identificaseră pe Adnan. Nu conta cum anume. Existau doar două soluţii. Ori anula întreaga operaţiune, ori îl elimina pe adversar.

— Adnan, va trebui să faci curăţenie…

În timp ce cafeneaua începea să se umple, ea îi dădu instrucţiuni în şoaptă. Îşi dădea seama că ceva era împotriva regulilor, dar nu avea de ales. Avea timp să se justifice mai târziu…

Kurdul asculta impasibil, răsucindu-şi mustaţa deasă. Era un contract ca multe altele… Natalja înălţă din nou capul. Juri nu se mai vedea, dar cu siguranţă îi supraveghea.

— Poţi să pleci, spuse ea.

Adnan se ridică şi se îndreptă agale către casa de bilete a metroului, de unde îşi cumpără un tichet. Apoi pătrunse pe peron. Peste câteva secunde, Juri apăru şi el urmărindu-l.

Natalja aşteptă ca ei să dispară cu totul, apoi se ridică de la masă şi plecă şi ea.

Ieşi curând la suprafaţă. Era încă noapte. Ajunse în cartierul ei mergând cât putea de repede. Pe culoar avu un şoc. În penumbră se afla un bărbat. Ea scoase din buzunar micul revolver şi îl îndreptă către necunoscut, cu degetul pe trăgaci.

— Natalja!

Stupefacţia o paralizează. Era Lee Updike! Ce naiba făcea el acolo? Încă o fracţiune de secundă şi i-ar fi zburat creierii. Braţul îi căzu şi ea simţi că ameţeşte. Fusese la un pas de catastrofă.

*

* *

Juri părea aproape adormit de sunetul monoton al metroului. Din când în când deschidea ochii ca să-l observe pe kurd. Era încă foarte tulburat să ştie că Natalja este amestecată. Acum era pe deplin convins…

Kurdul coborî la Rinkeby şi se întoarse la pensiune.

Juri Maran găsi o cafenea deschisă şi comandă o supă. Până să mănânce, el îl sună pe Malko.

— Am văzut-o pe Natalja, spuse el.

Cuvintele îi ardeau buzele. Malko ascultă raportul filaturii, cu sufletul la gură. Întâlnirea fetei cu kurdul confirma ipoteza sa. Urma să se întâmple ceva.

— Nu v-au văzut cumva? întrebă el îngrijorat.

— Nu, nu, am fost foarte atent, spuse Juri. Acum kurdul se află iar la el

— Altceva?

— L-am însoţit ieri pe Lee să cumpere un palton de blană de vulpe. A costat cincisprezece mii de coroane. Trebuie să se întâlnească cu ea la ora două.

— Unde?

— Va veni ea să-l caute în Gamla Stan.

— Bravo! Rămâneţi acolo şi nu-l pierdeţi din ochi pe kurd. Sunaţi-mă îndată ce aveţi noutăţi. Dacă nu reuşiţi să mă găsiţi, *Mr.* Hudson se află la ambasadă.

Mândru de el, Juri Maran începu să-şi savureze porţia de supă. În local intrară doi bărbaţi care se aşezară într-un colţ. Erau arabi. În acest cartier ai fi crezut că te afli în Orientul Mijlociu.

Juri ieşi din local şi se întoarse la locul lui de pândă, în holul unui imobil din apropierea pensiunii, unde era ferit de gerul de afară.

Simţea greutatea revolverului vârât în centură. El se întrebă cum se va termina această zi.

Se scurse astfel o oră şi începu să se lumineze de ziuă. Cerul era cenuşiu şi trist. Juri simţea că încep să-l doară ochii de la atâta pândă. În cele din urmă, Adnan îşi făcu din nou apariţia şi se îndreptă spre metrou.

Juri se luă iar după el. De astă-dată, cei doi coborâră la Observatorul astronomic aflat în nordul oraşului.

Adnan Candenir urcă până la Tulegatan, apoi se angajă pe o cărare în pantă ce urca pe o colină acoperită de arbori. În timp de vară, locul ar fi fost superb, dar în acest sezon nici copiii nu veneau să se joace. Juri ezită. Nu avea unde să se ascundă şi putea fi observat cu uşurinţă. Iar dacă îi pierdea urma kurdului, însemna că toată veghea lui de până atunci era zadarnică.

Aşa că începu să urce şi el povârnişul şi îl văzu pe kurd cum se îndepărtează şi ocoleşte un chioşc de muzică. Juri grăbi pasul ajungând în faţa chioşcului. Adnan îşi încetinise cursa. Estonianul auzi brusc cum zăpada scârţâie în spatele lui. El se întoarse. Doi bărbaţi de tip oriental apăruseră ca din senin şi se îndreptau spre el. Erau tipii din cafenea. În acelaşi moment, Adnan se întoarse cu mâinile în buzunare.

Juri simţi un nod în gât. Căzuse în capcană.

Cu mişcări febrile, pipăi patul revolverului ascuns sub scurta

albastră.

Adnan Candenir se apropie amenințător.

— *Va'fan vill du*[14]*?*

Juri deschise gura ca să răspundă, când două brațe îl cuprinseră și îl imobilizară cu mâinile ia spate. Privirea lui Candenir era ațintită la pântecele său. Kurdul scoase un pumnal ascuțit cu lama triunghiulară.

*

* *

Natalja Kippar își aranjă arma la loc în buzunar și aprinse lumina pe culoar. Lee Updike avea aspectul unui spectru. Era pierdut, cu o privire de nebun. Natalja își redobândi iute sângele rece. Era sigură că el nu-i văzuse arma.

— Ce cauți tu aici?

Vizita asta neașteptată nu aducea a nimic bun.

Lee Updike făcu o mutră de puști supărat.

— Am avut un coșmar îngrozitor, reuși el să articuleze. Am visat că te-au răpit americanii. Atunci am sunat la tine și, cum nu ai răspuns, am venit aici.

Într-o fracțiune de secundă, Natalja se aruncă de gâtul lui, îmbrățișându-l cu înfocare.

— O, ești încântător, iubitule. Abia aștept să vină seara.

— Dar unde ai fost până acum? o întrebă Lee încăpățânat.

— Am avut o întâlnire la gară foarte devreme cu o prietenă care pleca la Uppsala și voia să mă felicite pentru ziua mea. Am băut o cafea împreună și m-am întors cât am putut de repede. Nu ai vrea să luăm micul dejun împreună?

Ea îl atrase în apartament. Inima ei era rece ca un bloc de gheață. Dacă Lee ar fi venit ceva mai devreme și ar fi urmărit-o, ar fi fost o catastrofă.

*

* *

Juri Maran se contorsionă, dar nu reuși să evite lama pumnalului care, în loc să-i sfâșie pântecele, se izbi în patul revolverului Nagant și fu deviată în piept.

El simți o arsură puternică ce se propagă cu repeziciune în toată cavitatea toracică.

---

14 *Ce vrei de la mine: gunoiule? (n.a.)*

Adnan Candenir retrase pumnalul şi se pregăti să lovească iar. Nebun de durere, Juri se zbătu atât de violent, încât scăpă din strânsoare. Tânărul estonian, îndoit de şale, cu un fier roşu în pântece, şi cu ochii plini de lacrimi, smulse revolverul din centură.

Cu o mişcare demenţială, el îl lovi pe unul din agresori în tâmplă cu ţeava revolverului, apoi se clătină pe picioare gata să leşine. Cei trei agresori erau ca o haită de câini, în jurul unui cerb rănit...

El văzu cum unul dintre ei scoate cuţitul şi apăsă pe trăgaci în mod instinctiv. Se auzi o detunătură şi o pată roşie se lăţi pe chipul unuia dintre kurzi. Acesta căzu pe spate. Adnan Candenir îl mai lovi cu pumnalul în coaste. Juri trase iar, dar nu nimeri pe nimeni.

Candenir era deja cuprins de panică. Cineva, din blocul turn din apropiere telefonase cu siguranţă la poliţie.

El dădu un ordin scurt. Complicele lui scoase o eşarfă şi reuşi să o arunce peste capul lui Juri, orbindu-l complet. Estonianul simţi o lovitură puternică în rinichi şi căzu. Candenir era deja peste el. Cu o mişcare transversală de la stânga la dreapta, el secţionă gâtul lui Juri.

Ţipătul estonianului fu sufocat de valul de sânge ce ţâşni cu putere. Atenţia lui Adnan fu atrasă de un ţipăt îndepărtat. De la o fereastră, o femeie ţipa şi gesticula către ei.

Juri Maran zăcea pe o parte... Trupul îi era scuturat de spasmele agoniei. Adnan ştia din experienţă că omul era deja mort.

Femeia de la fereastră urla încontinuu ca o sirenă.

Cei doi kurzi alergau deja spre Frejgatan. În goana sa, Adnan se ciocni de un copil ce urca panta alături de mama sa. Copilul fu proiectat pe spate în urletele de groază ale mamei sale şi căzu de la douăzeci de metri înălţime.

Cu greu, Adnan şi tovarăşul său reuşiră să ajungă la metrou. O garnitură de vagoane tocmai intra în staţie şi cei doi se urcară. Adnan se prăbuşi pe o banchetă. Ziua începuse rău... Dacă nu ar fi intervenit el, totul se putea duce naibii.

Suedezii i-ar fi iertat poate moartea lui Juri, dar nu şi a puştiului... Brusc observă că haina îi era pătată de sânge şi se lipi de tovarăşul lui ca să o ascundă. Inima îi zvâcnea cu putere în piept. Avea foarte puţin timp la dispoziţie ca să se pună la

adăpost.

O capitolul XVI

Ştergătoarele de parbriz îndepărtau ritmic fulgii ce se aşezau pe parbrizul maşinii Volvo. Malko urca bulevardul Tulegatan într-o goană nebună. Drumul era pustiu la acea oră matinală.

El fu nevoit să frâneze în faţa unui şir lung de fete cu lumânări aprinse pe capete şi serioase ca nişte preotese. Era obiceiul suedez de o celebra pe Sfânta Lucia.

Malko avea gâtul uscat. Remuşcări cumplite îi măcinau sufletul. Cu o jumătate de oră mai devreme, Kevin Hudson îl sunase ca să-l anunţe că Juri Maran era mort. Americanul era deja la locul omorului.

Un Volvo în alb şi albastru al poliţiei, cu girofar, bara ultima secţiune a bulevardului, acolo de unde începea cărarea. Toată zona era încercuită de poliţie şi ambulanţe. Câţiva curioşi se adunaseră acolo, tropăind să-şi dezgheţe picioarele. La ferestrele blocului turn din vecinătate se iviseră o mulţime de locatari.

Malko lăsă maşina şi îşi continuă drumul pe jos. Tot ce ştia era că Juri este mort…

În mod involuntar, el fusese cel care îl trimisese la moarte. Blestema prudenţa ridicolă a CIA-ei, care nu voise să-i trimită nişte „baby-sitters” ca Milton Brabeck sau Chris Jones. Ei nu s-ar fi lăsat asasinaţi. Un poliţist îi bară trecerea în faţa potecii ce escalada colina. Din fericire, Kevin Hudson îl zări şi veni să-l ia de acolo. Americanul avea chipul grav.

— Ticăloşii l-au masacrat, zise el.

Malko îl urmă până în vârful dealului, unde erau întinse cele două cadavre, ascunse sub prelate de plastic.

Kevin ridică o prelată şi Malko simţi nevoia să vomite.

El întoarse capul ca să nu mai vadă gâtlejul sfârtecat. Apoi zări arma Nagant pe pământ, înconjurată de un cerc de sânge.

— S-a apărat, nu?

— Da! L-au văzut vecinii. A reuşit să tragă două focuri. Au fost trei agresori. Unul din ei a azvârlit un copil în Tulegatan. Acum

acesta se află la reanimare, cu o fractură de craniu. Nu se ştie dacă va mai putea fi salvat.

Malko încercă să-i întâlnească privirea lui Hudson, dar acesta se feri. Ce poveste murdară... Poliţistul suedez îi observa cu chipul întunecat.

— Aţi vorbit cu suedezii? întrebă Malko.

— Cei din Säpo ştiau că Juri lucra pentru mine, spuse Kevin. De aceea m-au anunţat imediat.

— Nu v-au întrebat de ce Juri se afla aici?

— Ba da, dar nu le-am spus.

Poliţistul suedez se apropie, îl salută pe Malko cu un semn al capului şi i se adresă lui Hudson în engleză.

— Tocmai l-am identificat pe celălalt mort. Este vorba de un irakian, partizan din Nouri Okalan. A intrat în Suedia acum trei luni. Este un membru al PKK. Nu are nicio condamnare şi nu avea armă.

— Ştiţi unde locuia?

— Da. În Rinkeby, Trondheimsgatan 44.

Aceeaşi adresă la care locuia Adnan Candenir. Nici Malko şi nici şeful centralei CIA nu clipiră... Poliţistul suedez se uită lung la ei şi zise rar:

— Vă jur că-i vom găsi pe acei netrebnici!

Kevin Hudson aruncă o ultimă privire la cadavrul lui Juri, apoi spuse:

— Să mergem în Rinkeby.

*
* *

Cartierul în care se afla pensiunea arabilor era plin de maşini ale poliţiei şi în jurul imobilului de la numărul 44 se puseseră baraje. Cu greu îşi croiră drum Malko şi Kevin Hudson. Un poliţist îi strânse mâna americanului.

— Mă aşteptam să vă întâlnesc, făcu el.

Americanul se întoarse spre Malko şi făcu prezentările.

— Domnule Linge, vă prezint pe comisarul Husler din Säpo. Aţi mai aflat ceva? îl întrebă el pe acesta din urmă.

— Nimic din păcate, mărturisi suedezul. Am ajuns prea târziu. Cinci kurzi au părăsit pensiunea acum o oră. Semnalmentele a doi dintre ei corespund cu cele ale asasinilor din Tulegatan. Am dat ordinul de urmărire. O să-i prindem...

— Îi cunoaşteţi?

— Aceşti bărbaţi erau supravegheaţi. Din cauza apartenenţei lor la PKK. Dar nu aveam nimic a le reproşa…

Malko şi americanul se urcară în maşina lor, obosiţi şi dezamăgiţi.

— Credeţi că e bine să nu-i puneţi la curent cu operaţiunea?

Kevin Hudson îl privi cu răceală.

— Evident. Tot ce aş putea să le spun ar fi că acei kurzi au sarcina să o apere pe Natalja Kippar. Dar dacă aceasta vede că oamenii ei sunt arestaţi de Säpo, va anula operaţiunea. Asta nu l-ar aduce în viaţă pe Juri şi ar însemna să fi muncit degeaba.

Şeful Centralei CIA conducea încet către centrul oraşului. Era extrem de nervos.

— Regret că nu v-am ascultat în problema aducerii unor „baby-sitters” profesionişti, făcu el cu o voce alterată, însă ambasadorul îmi cere încontinuu să nu creez probleme cu suedezii. Sunt atât de susceptibili în legătură cu noi…

Lui Malko îi veni să urle de furie la gândul că Juri era mort pentru a menaja liniştea unui diplomat.

— Cu atât mai rău. Va trebui ca noi să asigurăm filatura Nataljei, zise el.

— Cum adică „noi”?

— Olli Karhula şi cu mine. Am vorbit azi dimineaţă cu el la telefon. Ţine morţiş să rămână cu mine astăzi. Îi este frică să nu-i fac vreun rău iubitei sale Natalja…

— Dar dacă veţi fi interceptaţi de acei kurzi?

— Fiţi convins că nu voi sfârşi ca Juri. Întoarceţi-vă la biroul dumneavoastră. Îndată ce situaţia îmi va scăpa de sub control, vă voi contacta. Suedezii nu se vor lăsa prea mult rugaţi ca să-i prindă pe asasinii din Tulegatan.

— Dar ar fi foarte imprudent, obiectă americanul. Vă voi da un walkie-talkie, este mai uşor decât un telefon. Aşa vom putea comunica mai uşor.

— A, bine. În acest caz, încă nu voi fi rece atunci când veţi sosi…

Amărăciunea îl sufoca. Îl obseda o singură idee: să îl răzbune pe candidul Juri Maran.

*

* *

Olli Maran, în ţinută de casă, se juca la staţia sa de radioamator. El îl salută surprins pe Malko.

— Tocmai mă gândeam să vin la *Grand Hôtel* să vă văd.

— Juri Maran este mort, îl anunţă Malko.

Mătăhălosul finlandez ascultă relatarea lui ştergându-şi ochelarii de miop, când Malko menţionă numele Nataljei.

— Vreţi să spuneţi că l-au ucis pe Juri pentru că astăzi se va întâmpla ceva grav? întrebă el.

— Exact, zise Malko.

— Vor încerca aşadar să-l răpească pe Lee Updike?

— Probabil. Cu ajutorul Nataljei.

— Nu cred, spuse Olli scuturând din cap.

— Vă veţi convinge singur, făcu Malko.

El se uită la ceasul Seiko-Quartz. Era ora unsprezece. Mai avea doar trei ore ca să se poată organiza…

— Olli, chiar doriţi să veniţi cu mine? Ar putea fi foarte periculos. Doar aţi văzut ce a păţit Juri.

Olli înălţă din umeri ca şi cum nu îi păsa.

— Credeţi că ţin atât de mult la viaţa asta dependentă de o fiolă cu insulină?

*

* *

Olli Karhula discuta cu un soldat ce păzea casa lui Olaf Palme, când Lee Updike coborî din hotelul *Lord Nelson* cu o enormă cutie de carton în braţe şi se îndepărtă pe jos. Finlandezul mai aşteptă niţel, apoi plecă pe urmele lui, pe strada pietonală cu magazine elegante. Lee Updike mergea repede. El pătrunse pe esplanada din faţa palatului regal şi o luă la stânga în Riddahustorget, pe strada ce ducea la mica insulă Riddarholmen. Acolo se opri într-o staţie de autobuz şi începu să se uite cu atenţie la toate maşinile ce veneau dinspre Vasabron, podul care lega vechiul oraş de Stockholm. Olli Karhula se întoarse, urmărindu-i imaginea reflectată de o vitrină cu jucării.

După cinci minute văzu Volkswagen-ul Nataljei apărând pe pod. Ea vira la dreapta şi opri în dreptul lui Lee Updike. Acesta se urcă imediat la bord cu imensul său pachet. Karhula simţi cum îl sugrumă gelozia.

În loc să demareze imediat, tânăra femeie se aruncase în braţele lui Lee Updike şi îl săruta cu pasiune.

Olli vorbi în microfonul aparatului Motorola.

— Tocmai a sosit ea.

Malko se afla în Stora Gramunkegränd, o străduţă transversală din apropiere.

Natalja şi Lee se detaşară unul de celălalt şi Volkswagen-ul porni drept spre Riddarholmen, trecând pe sub şoseaua rapidă ce ducea spre partea sudică a oraşului.

Olli Karhula părăsi postul său de observaţie. În câteva secunde, maşina lui Malko opri lângă el şi îl luă.

Volkswagen-ul deja dispăruse.

— Repede! făcu finlandezul. Drept înainte!

*
* *

Lee Updike se credea în al şaptelea cer. Degetele lui mângâiau coapsa fuzelată, caldă şi dură a tinerei femei. Când aceasta simţi mâna urcând, se scuturã.

— Aşteaptă, te rog. Avem înainte toată noaptea!

Ea înconjura acum Riddarholmen vrând să între pe Centralbron, o şosea ce ducea spre sud.

— Încotro mergem? întrebă Lee.

Natalja arboră un aer misterios.

— Este o surpriză.

Tânărului american puţin îi păsa. Putea să-l ducă şi în infern.

Natalja aşteptă puţin la un stop şi apoi intră pe Centralbron, artera care trecea peste braţul mării ce-i separa de sudul Stockholm-ului.

*
* *

— Faceţi dreapta! strigă Olli Karhula.

Tocmai intraseră şi ei pe pasarela ce trecea peste Centralbron şi cobora în insula Riddarholmen. Olli reuşi să-l ghideze pe Malko până la intrarea în Centralbron.

Volkswagen-ul Nataljei se făcuse nevăzut de multă vreme.

— Unde mergem acum? întrebă Malko.

— Ea este în faţa noastră. Altă cale nu există.

Malko accelerã, depăşind zeci de vehicule. La ieşirea din tunel reuşi să repereze maşina veche a estonienei, aflată între două camioane.

— Iat-o!

Malko încetini. Circulaţia era intensă şi Natalja nu avea cum să-i repereze. Nu părea urmărită de vreo maşină de protecţie.

Ei continuară să înainteze în periferia din sud-estul oraşului, trecând pe lângă uriaşele spărgătoare de gheaţă ancorate la chei... Începea să se întunece. Şi era doar ora două şi jumătate după-amiaza... Olli privi în jur.

— S-ar zice că se îndreaptă către Skärgarden[15], remarcă el.

Arhipelagul era format dintr-o mulţime de insuliţe aflate în partea de est a oraşului, unele legate prin poduri, altele accesibile numai cu vaporul. Era locul unde dădeau năvală locuitorii oraşului în timpul verii.

Pe timp de iarnă, ele erau aproape pustii. Doar pescarii şi pescăruşii erau văzuţi pe acolo.

Malko ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie.

Circulaţia devenise prea densă şi acum nu mai exista riscul de a o pierde pe Natalja Kippar. Peste încă o jumătate de oră avea să fie noapte. Apăru un lac, apoi, un golf acoperit cu gheaţă.

Malko privi în oglinda retrovizoare. Nu văzu pe nimeni, lucru ce-i dădu puţină linişte.

— Ne îndreptăm spre Gustavberg, făcu Olli Karhula impasibil.

Dubiile lui Malko se transformau în certitudini.

KGB pregătise pentru Lee Updike o exfiltrare pe Marea Baltică.

Capitolul XVII

Soarele dispărea după brazii firavi, acoperiţi cu zăpadă, de pe insula Ormingelandet, aruncând o lumină palidă ce se estompa treptat făcând loc întunericului. Lee Updike se uită la ceas: era ora trei fără cinci minute.

Aproape imediat, maşina Nataljei se angajă pe un imens pod de metal ce lega insula de Värmdolanded. Un cargou înainta pe valuri la treizeci de metri sub ei. Şoseaua continua sinuoasă printre brazii pirpirii.

Lee Updike avea senzaţia că se află la capătul lumii. El se

15 *Arhipelag (n.a.)*

întreba de ce Natalja alesese acest loc mai degrabă sinistru pentru a-şi sărbători aniversarea.

— Unde mergem? o mai întrebă el.

— La o casă pe care mi-au împrumutat-o nişte prieteni, îi explică tânăra. Este un loc superb pe ţărmul Mării Baltice.

— Şi unde sunt prietenii tăi?

— Vom fi numai noi doi. Vreau ca să-ţi aminteşti toată viaţa de această seară.

— Nu puteam sărbători în Stockholm?

— Unde? În camera ta de hotel? La mine, unde este atât de trist şi neîncăpător? Aici, avem un bungalou confortabil, cu şemineu în care vom face un foc adevărat, şi vom avea marea la picioare. Toată viaţa mi-am dorit să petrec într-un astfel de loc cu bărbatul iubit…

Convins, Lee Updike nu mai insistă. Femeile erau nişte fiinţe ciudate ale căror capricii nu puteau fi discutate. Natalja conducea lent, orientându-se cu uşurinţă prin nenumăratele ramificaţii ale şoselei, ca şi cum acolo şi-ar fi petrecut toată viaţa. Străbătură mai multe aşezări, trecură de o staţie de benzină. Din loc în loc, copiii se jucau în zăpadă. Curând ajunseră la ţărm, unde erau ancorate vapoare urcate pe eşafodaje, în faţa micuţelor bungalouri de lemn nelocuite pe timp de iarnă.

— Va trebui să oprim puţin ca să luăm ceva de mâncare, spuse Natalja. Am făcut comanda prin telefon.

Străbătură încă vreo patru kilometri printre brazi şi Lee observă un panou cu inscripţia Lillströmsudd şi un rând de buticuri. Ultima clădire era o pizzerie. Natalja staţionă în parching, fără să oprească motorul.

— Aşteaptă-mă.

Lee Updike îşi omorî timpul urmărind pe un bătrân suedez, care, aplecat deasupra unei bariere din lemn, privea fulgii de zăpadă ce cădeau rar, în timp ce mai trăgea la măsea dintr-o sticlă. Din nou, temperatura era în scădere.

Natalja apăru cu o mulţime de pachete în braţe şi le puse pe bancheta din spate a maşinii. Ea trecu la volan şi maşina intră în marşarier.

— Aproape că am ajuns. Încă o jumătate de oră şi suntem acolo.

*

* *

Urmărirea devenea din ce în ce mai dificilă. Malko era nevoit să micşoreze viteza ca să lase o distanţă suficientă între cele două vehicule, având în vedere că circulaţia era ca şi inexistentă. Temerea lui cea mai mare era că Natalja putea să se facă nevăzută într-unul din numeroasele drumuri transversale, ce se înfundau în pădurea de brazi, ducând la bungalouri sau la vreun golf.

Putea să le piardă urma şi să fie nevoie de ore întregi de căutare. Era aproape noapte, dar încă se mai puteau distinge formele obiectelor... El puse o frână puternică.

Volkswagen-ul oprise. Volvo era ascuns în spatele unui camion plin cu cherestea şi aşteptă. Natalja intrase într-o pizzerie.

— Unde suntem? îl întrebă Malko pe Olli.

— Chiar în inima arhipelagului. Mă întreb ce caută Natalja aici. Iarna este complet pustiu...

Deja Natalja îşi relua cursa. Nu parcurse nici treizeci de metri, când din pizzerie apărură trei bărbaţi care se urcară într-un micuţ Saab cenuşiu, ce demară în aceeaşi direcţie. Pulsul lui Malko crescu la 130! Aşadar, iată-i şi pe „baby-sitters”! Drumul era din ce în ce mai îngust şi sinuos, urcând şi coborând în mijlocul pădurii de brazi, traversând sate acoperite de zăpadă, pe lângă canalele făcute de mare, în care apa era aproape îngheţată.

— Dumnezeule sfinte, unde ne duce nebuna asta? făcu enervat Malko.

Olli Karhula părea să cunoască la perfecţie zona.

— Tocmai am traversat insula Djurö, explică el. Una dintre ultimele insule accesibile pe şosea. În curând vom trece pe un pod ca să ajungem pe insula Vindö. De acolo pleacă vaporaşele ce deservesc insulele din estul arhipelagului, aflate în plină mare.

— Şi acest drum unde duce mai departe?

— Mai departe este Marea Baltică, făcu Olli.

Semnalizatoarele roşii ale Volkswagen-ului erau mai tot timpul ascunse de maşina ce plecase de la pizzerie... Curând ajunseră la podul anunţat de Olli.

— Şi mai circulă vreun vaporaş în anotimpul acesta?

— Doar câteva.

— Şi unde se duc?

— Spre insulele Harö şi Runmarö care sunt un pic populate. Se trăieşte foarte greu acolo. La mai puţin de două sute de metri distanţă se află coasta Estoniei, o colonie sovietică.

Se ştia că suedezii lăsau cu regularitate ca submarinele sovietice să se apropie de coasta lor. Existând atâtea insuliţe, era practic imposibil să asigure o supraveghere eficace.

Volvo pătrunse în insula Vindö. De o parte şi de alta a şoselei erau numai brazi! Brusc Natalja viră la dreapta şi dispăru pe un drum ce se pierdea în pădure.

După câteva secunde, şi a doua maşină făcu la fel.

Malko trecu prin faţa drumului unde dispăruseră cele două maşini. Văzu farurile Saab-ului cum dispar la o curbă.

El scoase o înjurătură şi opri maşina. Era imposibil să-i urmărească pe acel drum forestier fără a fi reperat!

El se răsuci către Olli.

— Oare încotro se îndreaptă acum?

— Cred că se duc la vreun bungalou construit pe aici. Dar cu siguranţă îi vom găsi. Singurul loc pe unde pot ieşi din insulă este acest pod.

— Dar vaporaşul?

— Pentru vaporaş ar fi trebuit să meargă drept înainte…

Malko privea la pădurea din jur. Natalja îl adusese pe Lee Updike în acest loc pierdut de lume cu un scop precis. Nu era imposibil ca un submarin să se fi apropiat de coasta pustie ca să-l îmbarce pe american.

El singur nu avea cum să împiedice asemenea tentativă. Venise momentul să-l alerteze pe Kevin Hudson.

Redemară şi ajunse la extremitatea insulei. Debarcaderul era pustiu. Pe un panou scria că ultimul vaporaş pentru Harö pleacă la ora 12 şi 30 de minute. Malko luă staţia de radio Motorola şi începu să-l cheme pe Hudson.

— K, mă auziţi? K, mă auziţi?

Nu se auzi niciun răspuns. Doar un sunet de fond. El coborî din maşină dar nu obţinu un rezultat mai bun. Aparatul nu făcea faţă la distanţa aceea. Era prima breşă în planul lui Kevin Hudson. El se întoarse la maşină şi-i spuse lui Olli:

— Trebuie să găsim imediat un telefon.

Străbătură în sens invers drumul pe care veniseră şi văzură

cum maşina Saab ţâşneşte prin faţa capotei lor îndreptându-se către vest. Malko reuşi să distingă în ea trei bărbaţi. Văzură cum intră pe pod şi dispare. Malko simţi un val de adrenalină în artere. Portbagajul maşinii Saab era prea mic ca să poată încăpea un bărbat în el. Existau două posibilităţi: ori Lee Updike fusese deja răpit, ori operaţiunea era amânată dintr-un motiv necunoscut. În primul caz, era o catastrofă şi nu ar mai fi avut cum să intervină.

— Să-i urmărim, îi spuse el lui Olli.

În acest sens, urmărirea era mult mai uşoară, dacă menţinea distanţa.

Douăzeci de minute mai târziu, Saab-ul se opri în faţa pizzeriei. Malko staţionă. Curând îi văzu pe cei trei bărbaţi coborând din maşină şi pătrunzând în pizzerie. Malko îl recunoscu pe Adnan Candenir.

Olli Karhula nu se putu abţine:

— E ticălosul acela de kurd! Ce naiba caută aici?

Pentru Malko, răspunsul era clar ca lumina zilei. Erau prinşi într-o cursă contracronometru al cărei scop era Lee Updike. Văzu în apropiere o cabină telefonică.

— Olli, daţi o raită prin magazine ca să vă interesaţi ce hram poartă pizzeria aceea. Între timp, eu o să dau un telefon.

Kevin Hudson răspunse imediat. Parcă ar fi stat lipit de aparat.

— Unde sunteţi? De ce nu utilizaţi staţia de radio?

— Pentru că suntem prea departe şi nu funcţionează, făcu Malko enervat. Ar fi trebuit să verificaţi afurisitul ăsta de material. Suntem în arhipelag, la dracu-n praznic…

— Iar Lee Updike?

— Sper că nu a fost încă răpit de sovietici, făcu Malko.

— Ce?

Strigătul lui Hudson era disperat. Malko îi relată rapid evenimentele petrecute de la plecarea din Stockholm şi încheie:

— Dacă răpirea nu a fost încă executată, operaţiunea se va desfăşura cu ajutorul unui submarin sau al unei ambarcaţiuni rapide. Sau cu ajutorul ambelor.

— Dar ce mai aşteptaţi ca să mergeţi să vedeţi dacă mai este sau nu acolo? izbucni americanul. Grăbiţi-vă, pentru Dumnezeu!

— Voi face asta îndată ce mă veţi debarasa de cei trei kurzi, spuse Malko. Anunţaţi poliţia Säpo că asasinul din Tulegatan se

află aici, la pizzeria din Lillströmsudd. Vor veni ca fulgerul. La revedere!

Olli Karhula venea gâfâind. Avea ochelarii acoperiţi cu gheaţă. Malko demară imediat după ce finlandezul se urcă în maşină.

— Pizzeria este a unui kurd instalat aici de doi ani. Duminica se adună acolo mulţi kurzi.

Într-adevăr, KGB-ul găsise o acoperire ideală.

Un sfert de oră mai târziu, ajunseră la drumul forestier pe care dispăruse Natalja. Volvo fu parcat în parchingul gol al unui supermarket închis. Apoi cei doi o luară pe jos pe drumul îngheţat, acoperit cu un strat gros de zăpadă. Graţie luminii slabe a zilei spre noapte, se puteau desluşi urmele lăsate de maşină.

Pentru ei era imposibil să recurgă la maşină. Zgomotul făcut de motor s-ar fi auzit până departe. De jur-împrejur, se înălţau brazi încărcaţi cu zăpadă.

Malko zări în stânga sa o masă întunecată. Era un bungalou închis, în faţa căruia era o barcă pusă pe un cadru de lemn.

— Or fi multe bungalouri ca acesta pe aici?

Olli strănută cu zgomot.

— O, da, cu zecile, făcu el.

În faţa lor, poteca se îndrepta către est, pierzându-se în întuneric, ramificându-se în zeci de cărări, fiecare ducând către o altă cabană. Malko strânse în mână patul revolverului său extraplat. În gând se ruga ca sovieticii să nu fi intervenit deja.

*

* *

Malko nu-şi mai simţea picioarele, nici mâinile şi nici urechile. În spatele lui, Olli Karhula pufăia ca un urs trezit din plină hibernare.

Obosit, Malko se opri puţin, sprijinindu-se de o barcă urcată pe un eşafodaj, alături de un bungalou zăvorât cu lanţuri. Trecuseră în revistă deja vreo treizeci!

Din când în când se trezeau la marginea câte unui golf îngheţat, sau a unui lăculeţ. Aveau senzaţia frustrantă că se învârtesc în cerc în mijlocul acelei păduri neospitaliere.

Era imposibil să se mai orienteze după urmele lăsate de pneuri. Îngheţat, solul era ca oglinda. Nici măcar un tanc nu ar fi lăsat urme în asemenea condiţii…

Malko nu îndrăznea să aprindă lanterna de teamă să nu fie reperat de adversari.

Avea impresia că traversase Siberia. Mai avea încă două poteci de explorat. Una înconjura un mic lac, cealaltă se pierdea într-o adâncitură a terenului.

— Eu voi alege poteca asta, făcu Malko în timp ce Olli pornea să ocrotească lacul.

Ceasul indica ora cinci şi un sfert, iar ultimul său contact cu Kevin Hudson avusese loc cu o oră şi un sfert în urmă! Cu siguranţă că acesta se dădea de ceasul morţii, urcându-se pe pereţi de nelinişte…

Malko scoase un strigăt de bucurie. Printre trunchiurile întunecate ale copacilor se distingea o lumină.

Se afla pe ţărmul unui golfuleţ unde se înălţa un bungalou din lemn, cu o fereastră imensă iluminată. În plus, nu departe de bungalou, staţiona Volkswagen-ul Nataljei!

Apa golfului era ca moartă, strivită de plăcile groase de gheaţă.

Malko se sprijini de un copac. Nu-i venea să creadă. Nu putea fi zărit de cei din casă, din cauza întunericului. El examină cu atenţie locul. Golful era unit cu marea de un canal. Un ponton intra în golf, lung de vreo douăzeci de metri. Dincolo, se afla Marea Baltică. Locul ideal pentru o răpire discretă, pe mare.

Ţinându-şi răsuflarea, Malko se strecură printre arbori până la bungalou. Nu mai simţea aerul îngheţat care îi ardea plămânii.

Marea fereastră a bungaloului îl atrăgea ca un magnet. Oare Lee Updike se mai afla acolo?

*

* *

Întins pe o cuvertură de blană, în faţa şemineului, Lee Updike îşi spunea că viaţa este frumoasă. Acest loc era prin excelenţă romantic, şampania Dom Perignon scânteia blând în pahar, iar Natalja urma să i se dăruiască… La început, fusese neliniştit văzând acest loc izolat de restul lumii. Apoi Natalja aprinsese focul în şemineu, pusese în funcţiune sistemul de încălzire şi alesese muzică potrivită ambianţei.

Lee era acum nespus de încântat de ideea ei. Era un loc cu

mult mai romantic decât camera sa de hotel. Avea impresia că acolo erau doar ei doi, singuri în lume… Ea îşi făcu apariţia şi se lungi lângă el. Atingerea trupului ei îl aprinse pe loc. Natalja însă se retrase brusc.

— Aşteaptă puţin! Mai întâi vom lua cina şi vom sufla în tort. Vom face fotografii. Am un aparat cu autodeclanşare.

Ea îi arătă un aparat Konika nou nouţ. Lee ar fi renunţat bucuros la tort şi la fotografii, dar se resemnă. La urma urmelor, aveau timp destul la dispoziţie. Închise ochii şi îşi imagină cum ar fi viaţa lui în Suedia, cu Natalja alături. Era hotărât să nu se ducă în Finlanda cu Ingrid.

*

* *

Malko ajunse gâfâind la capătul drumului şi distinse în întuneric silueta masivă a lui Olli Karhula.

— L-am găsit! spuse el în şoaptă.

Făcuse de trei ori ocolul casei ca să fie sigur că Natalja şi Lee se aflau înăuntru. Nici un alt vehicul nu se mai afla acolo.

— Ce vom face acum? întrebă Olli.

— Îl vom anunţa pe Kevin Hudson, zise Malko.

Nu ştia în ce moment vor acţiona ruşii. Ar fi fost absurd să creadă că ar putea face faţă singuri unui comando înarmat.

De astă dată găsiră şoseaua principală în numai zece minute. Olli privi în jur.

— Cred că ştiu unde se află o cabină telefonică, zise el. Să mergem pe drumul din stânga, care coboară.

Imediat ajunseră într-un port mic şi pustiu, unde se aflau trei cabine.

— L-aţi găsit? făcu vocea alarmată a lui Kevin Hudson.

Malko îi oferi zece secunde de coşmar înainte de a rosti „da”…

Suspinul de uşurare al americanului ieşi din străfundul plămânilor săi.

— *Holly cow!* făcu el. Încă puţin şi făceam un infarct.

Malko îi spuse cum credea el că vor acţiona ruşii şi încheie:

— Eu voi rămâne aici de gardă în timp ce dumneavoastră îi anunţaţi pe suedezi.

— În privinţa kurzilor nu există nicio problemă. Am semnalat prezenţa lui Adnan Candenir la pizzeria din insulă şi toată poliţia

din Stockholm este pe cale să acţioneze. Cealaltă parte este mai delicată. Ar trebui să-i convingem că există pericolul ca Updike să fie răpit de sovietici.

— Nu trebuie decât să-l păzească şi vor afla singuri, sugeră Malko.

— Dumneavoastră nu-i cunoaşteţi pe suedezi! Numai la gândul că ar putea să se izbească de un comando sovietic le produce alergie. Ştiu cum vor reacţiona.

Vor sosi cu mare tărăboi şi astfel ruşii nu se vor mai arăta. Vor spune despre noi că suntem nişte alarmişti obsedaţi, iar Natalja Kippar va aştepta până se vor linişti apele ca să-şi ducă isprava la bun sfârşit.

— Atunci, îl vom lăsa pe Updike să ne scape, făcu Malko.

— Încetaţi cu glumele astea, făcu Hudson. Această afacere trebuie să se termine în următoarele ore. Cred că există o posibilitate de a rezolva singuri. Lee Updike trebuie să se convingă de faptul că sovieticii au încercat să-l răpească. Trebuie ca să-i vadă! Dar mai trebuie ca aceştia să plece cu mâinile goale…

— Asta-mi aminteşte de cuadratura cercului, remarcă ironic Malko.

— Poate că nu-i chiar aşa. Dacă veţi controla bungaloul ar fi de ajuns o reacţie de ultim moment din partea dumneavoastră ca să-i descurajeze. Ei nu au de unde să ştie că nu-i şi Säpo în zonă. Nici ei nu vor să dea cu nasul de suedezi…

— Oricum, mi se pare riscant, zise Malko. Dacă ruşii nu ţin cont de asta, eu voi fi mort iar Updike va fi în mâinile lor.

— O, îi cunosc eu foarte bine, făcu încăpăţânat Hudson. Nu vor risca. La primul foc de armă, vor bate în retragere, dar Lee Updike va fi convins… În plus, cred că în bungalou este un telefon. Îndată ce îi reperaţi pe ruşi, mă sunaţi. Eu voi anunţa atunci patrula navală a gărzii de coastă ca să-i intercepteze. Cu un pic de noroc, vor reuşi.

— Oare nu aţi vrea ca să pun tot eu mâna şi pe submarinul lor? făcu Malko.

Kevin Hudson nu răspunse, vexat de sarcasmul lui Malko. După o scurtă tăcere, continuă:

— Vă asigur că se poate rezolva totul.

Era clar că din biroul ambasadei lucrurile se vedeau în cu totul altă lumină. Pentru Hudson, mult mai important era să

menajeze nervii fragili ai suedezilor. Genul acesta de plan pacifist elaborat de birocraţii din CIA se termina de obicei într-o baie de sânge.

— Sunaţi-mă imediat ce veţi intra în bungalou, mai spuse Kevin Hudson.

Nemaigăsind argumente, Malko închise telefonul şi se întoarse la Volvo.

— Olli, avem sarcina de a opri singuri singurei un comando sovietic…

Capitolul XVIII

Olli Karhula îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu o batistă enormă. Nu părea câtuşi de puţin speriat.

— Cum vom proceda?

Malko îl privi cu stupoare. Olli se comporta ca un vechi agent din Service Action.

— Olli, aici nu turnăm un film. Ne riscăm viaţa. Eu unul cu asta îmi câştig existenţa, este meseria mea, dar tu…

Finlandezul îşi puse ochelarii şi zise cu vocea sa monotonă:

— Viaţa mea este un chin. Câştig nouă mii de coroane şi nu am atins o femeie de când m-a părăsit Natalja. Aşa că pot să mă distrez şi eu un pic… În primul rând, nimic nu-mi spune că se va întâmpla ceva… Asta este doar părerea dumneavoastră. Poate că cei doi vor petrece noaptea împreună pur şi simplu.

Era clar că Olli încă se mai agăţa de o iluzie. Dacă nu ar fi fost în schemă şi comandoul kurd, poate că Malko ar fi acceptat şi ar fi adoptat strategia lui Kevin Hudson. Dacă sovieticii ar fi întâlnit o minimă rezistenţă, nu ar mai fi insistat, de frică să nu işte un incident diplomatic de primă mărime.

Oare l-ar fi convins pe Lee Updike? Dar asta era altă poveste…

— Să ne întoarcem la bungalou, zise el. Ar fi prea stupid ca să o şteargă sub nasul nostru.

Cei doi făcură cale-ntoarsă şi pătrunseră pe drumul nins şi pustiu. Curând ajunseră la locul unde Malko lăsase maşina la început. Vântul bătea acum în rafale ce păreau a veni de la Polul

Nord. Olli Karhula întrebă:

— Ce vom face dacă vin ruşii aceia?

— Uite planul meu, zise Malko. Noi doi vom intra prin surprindere în bungalou şi o vom neutraliza pe Natalja Apoi îi voi explica lui Updike ce se întâmplă.

— Dar el nu vă va crede...

— Când va apărea comandoul sovietic, va crede.

— Dar ne vor masacra! obiectă el.

— Un mic pericol există, admise Malko, dar extrem de limitat. Această operaţiune comportă un enorm risc politic pentru ruşi. Intenţionez să acţionez cât mai târziu posibil, abia după ce vor pune picioarele pe pământ. Ideal ar fi să-l ating pe unul...

— Vor riposta...

— Nu cred, zise Malko. Doar nu vin să invadeze Suedia... Nu au de unde să ştie cine trage în ei. Ar putea fi poliţia suedeză. Imaginaţi-vă ce efect ar crea doborârea unui poliţist suedez de către un sovietic pe sol suedez... Dacă eu aş fi şeful unui asemenea comando, într-un asemenea caz aş da ordin de retragere. M-aş gândi că este vorba de o trădare... În plus, dacă nu se grăbesc să fugă, submarinul sau nava cu care vin ar putea fi reperat...

— Poate că aveţi dreptate, admise Olli, dar oricum riscul este al naibii de mare...

— Din cauza asta aş fi vrut să mi-l asum singur.

Bărbatul cu suflet de băieţel luă un aer îmbufnat.

— Nu. Vreau să văd cum reacţionează Natalja. Întotdeauna m-a considerat un imbecil... Niciodată nu am crezut că ar fi capabilă să mă ucidă.

Ei ajunseră în faţa bungaloului. Înăuntru nu se mai vedea lumină. Perdelele groase fuseseră trase la fereastră. Nu se zărea niciun semn de viaţă, iar în golf, nu se vedea nicio ambarcaţiune.

Malko îşi scoase pistolul extraplat. Verifică încărcătorul şi introduse un cartuş pe ţeavă. Culasa făcu un clic înăbuşit de stratul de unsoare îngroşată de ger.

— Să mergem, făcu el.

În acel moment, kurzii din pizzerie ar fi trebuit să fie deja în mâinile poliţiei.

*

* *

Lee Updike aştepta cu emoţie, sprijinit într-un cot, lungit pe cuvertura din blană.

Înainte de a ieşi din cameră, Natalja stinsese lumina. Camera era luminată acum doar de focul din şemineu. Ea îi promisese o mare surpriză.

— Eşti pregătit?

Vocea ei venea din camera alăturată.

— Vino! făcu Lee.

Uşa se deschise. Era ca într-un basm cu zâne. La început, Lee văzu lumina tremurătoare a lumânărilor fixate pe o coroană aşezată pe pletele negre ale Nataljei. Gura ei era pictată cu un ruj fosforescent. Privirea americanului coborî şi el simţi cum îl învăluie dorinţa. În locul rochiei albe şi lungi potrivită acestei Santa Lucia, Natalja purta noul ei mantou de vulpe, sub care nu avea decât un slip alb din dantelă, asortat cu ciorapii strălucitori, ca nişte colanţi de balerină. Pantofii din satin alb erau ornaţi cu strasuri ce sclipeau ca diamantele.

Natalja deschise larg braţele.

— Sunt zeiţa amorului, făcu ea veselă. Vino şi omagiază-mă. Azi sunt a ta.

Lee Updike sări de pe cuvertura de guanaco. Era peste orice aşteptări. Nici în cele mai fantastice visuri ale sale nu îşi imaginase aşa ceva.

El se apropie, cuprinse cu o mână talia nudă şi o atrase spre el. Un jet de foc îi mistuia trupul. Natalja, mlădiindu-se ca o şerpoaică, se freca de el ca şi cum ar fi vrut să-i pătrundă în piele, cu capul drept din cauza lumânărilor. Lee Updike scoase un geamăt plin de încântare. Degetele femeii îi mângâiau pântecele. El începu să o atingă peste tot: pe sâni, pe coapse, pe fesele cambrate. Ar fi vrut să o cunoască pe toată deodată.

Natalja şopti:

— Poţi face orice vrei cu mine… Vino.

El îi scoase coroana luminoasă şi se prăvăli peste ea. Cei doi căzură pe cuvertura de blană. Cu gesturi febrile, Updike îşi smulse veşmintele, descoperind o erecţie ce ar fi ruşinat un etalon.

Natalja aştepta culcată pe spate, cu genunchii uşor îndoiţi. El îi trase slipul de dantelă. Ea îi uşură munca ridicând uşor bazinul. Pubisul ei era epilat cu grijă într-un triunghi negru şi

strălucitor. Lee Updike îşi ţinu răsuflarea. Niciodată nu mai întâlnise o femeie atât de atrăgătoare.

— Vrei să-mi păstrez ciorapii şi pantofii? îl întrebă Natalja cu o voce dulce.

— Da.

Vocea lui Lee era răguşită, de nerecunoscut. Brusc, ea se sui peste el, continuând să se balanseze. El o cuprinse de şolduri încercând să o imobilizeze pentru a o penetra. De fiecare dată când încerca asta, Natalja se ferea. În cele din urmă, ea îi prinse sexul dur cu mâna stângă şi îl ghidă.

Lee Updike se mobiliză imediat şi o penetră până la rădăcină. Natalja se lăsă cu toată greutatea pe el ca să-i uşureze manevra.

Timp de o fracţiune de secundă, Lee încercă o plăcere fantastică, de neimaginat, care imediat fu înlocuită de o durere arzătoare, ca şi cum sexul său ar fi fost străpuns de un milion de ace. El tresări şi, instinctiv, încercă să se elibereze.

Natalja se lăsă acum cu toată greutatea pe el.

— Nu pleca, iubitule! şopti ea.

Lee încercă să continue jocul plăcerii. Avea însă senzaţia că face dragoste cu un arici de mare... Se imobiliză, contractat, neînţelegând ce se întâmplă. Simţea că i se face rău. Ochii negri ai Nataljei îl fixau cu o expresie de nepătruns. Strângând din dinţi, el vru să continue, dar sexul nu îl mai ajuta. Simţi un val mare de căldură inundându-i stomacul şi urcând la cap. Avea senzaţia că inima îi bate aiurea, aproape să explodeze.

Înainte să-şi piardă cunoştinţa, el avu timp să simtă degetele Nataljei apăsându-i carotidele ca să-l facă să leşine şi mai repede.

Natalja rămase în continuare în aceeaşi poziţie, observând cu atenţie pe bărbatul de sub ea. Îi ridică apoi o pleoapă şi se asigură că este inconştient. Apoi se ridică într-un salt. Bietul Lee nici nu avusese timp să juiseze.

Ea se duse în baie ca să extragă din vagin mica unealtă, o invenţie a Serviciului Tehnic din KGB. Era vorba de o membrană ce avea pe una din feţe o mulţime de ace microscopice conţinând un puternic somnifer. Sexul puternic vascularizat al unui bărbat plin de dorinţă îl răspândea imediat în restul organismului. În mai puţin de trei minute, acesta rămânea inconştient pentru o jumătate de oră...

Natalja se îmbrăcă, îşi puse cizmele şi se duse să aducă o husă de plastic cu găurele. Ea legă bine gleznele şi mâinile americanului. Niciun regiment de şoareci nu ar fi reuşit să roadă legăturile făcute de ea. Apoi îl vârî în husă. În zece minute, treaba era terminată. Închise fermoarul şi se ridică.

Transpirată din cauza efortului depus, ea îşi îmbrăcă mantoul de blană, luă o lanternă puternică echipată cu halogen şi se îndreptă spre ieşire. Deodată se întoarse. Uita principalul lucru! Scoase din geantă un mic radioemiţător, îi deplie antena şi apăsă un buton. Aparatul emitea un bip continuu – semnalizând momentul cheie submarinului sovietic ce trebuia să aştepte la est de insula Runmarö. Apoi ea ridică receptorul şi formă un număr. Pronunţă doar câteva cuvinte, apoi închise.

Abia atunci părăsi încăperea, lăsând uşa întredeschisă. Frigul îi biciuia obrajii. Cu lanterna aprinsă în mână ea începu să alerge către ţărm.

*

* *

Malko şi Olli Karhula abia reuşiră să se ascundă ca Natalja să nu-i vadă.

Finlandezul scoase o înjurătură şi întrebă:

— Unde aleargă acum?

Natalja se îndepărta către extremitatea ţărmului şi ajunse în locul unde golful se deschidea în Marea Baltică. Ei văzură cum agită lanterna către larg.

În obscuritatea mării nu se zărea nimic. Natalja fixa acum lanterna într-un stâlp de pe ţărm. Malko se grăbi spre intrarea în bungalou.

— Să intrăm repede.

Cei doi ajunseră în living-room. Din fericire, ferestrele erau în continuare astupate de perdelele groase. Natalja nu putea să-i vadă de acolo de unde se afla. Malko se aplecă peste husă, deschise fermoarul şi descoperi chipul calm al lui Lee Updike.

— A fost drogat, zise el.

Inima îi sălta de bucurie. Intrase în ultima *fază a* operaţiunii. Avusese dreptate. Nu-i mai rămânea decât să-l avertizeze pe Kevin Hudson.

— Se întoarce! strigă Olli.

În acel moment, Natalja deschise uşa, făcu trei paşi şi se

imobiliză. Ochii negrii i se îngustară, iar colţurile gurii se lăsară în jos. Făcu un pas înapoi ca şi cum ar fi vrut să fugă. Malko îndreptase spre ea pistolul extraplat.

— Rămâi aici, Natalja.

Ea se uită cu dispreţ la Olli Karhula, apoi furia îi aprinse ochii negri.

— Crezi că vei reuşi să mă înfrângi cu pămpălăul ăsta lângă tine? ţipă ea.

Olli Karhula se albi. Malko se apropie de ea.

— Natalja, ai pierdut. Ştiu cine eşti şi ce se întâmplă. Sovieticii pe care îi aştepţi nu vor fi mulţumiţi să fie întâmpinaţi cu gloanţe. Desigur că toată vina va cădea asupra ta…

— Am prevăzut totul, făcu ea.

Cel puţin, masca îi căzuse.

— Te referi la prietenii tăi kurzi? Au fost arestaţi în pizzerie. Când se va dezmetici, Lee Updike va şti cine sunt adevăraţii lui prieteni. Cred că vei avea mari probleme, fată dragă. Dacă nu ar fi fost Juri la mijloc, te-aş fi lăsat să pleci cu prietenii tăi sovietici…

Chipul Nataljei se descompunea văzând cu ochii Imediat însă reuşi să se domine şi să-şi recompună chipul de madonă cu o expresie rugătoare.

— Te rog, nu-mi face râu. Am fost forţată să procedez astfel. E viaţa mamei mele în joc…

— Asta nu scuză moartea lui Juri Maran. Insistă Malko.

— Să plecăm de aici, spuse Natalja. Altfel ne vor ucide pe toţi!

Malko nu mai avu timp să răspundă. El auzi paşi grei în zăpadă şi uşa încă întredeschisă fu împinsă cu putere. Un bărbat cu mustaţă apăru în prag. Avea un revolver-mitralieră îndreptat spre ei.

Malko îngheţă. Ce se întâmplase? De ce poliţia suedeză nu intervenise? Natalja, scoase un strigăt sălbatic de bucurie. Dintr-un salt ea se refugie într-un colţ al încăperii şi urlă:

— Ucide-i! Ucide-i repede, Kirvan!

Kurdul ridică arma. Malko sări la el într-o fracţiune de secundă. Înfipse ţeava revolverului în gâtul kurdului în momentul în care acesta apăsa pe trăgaciul mitralierei.

Capitolul XIX

Culasa grea a mitralierei PM Suomi ţăcăni în gol cu un zgomot surd. Kurdul se holbă la arma sa cu un aer stupid, crezând că fusese vorba de un cartuş defect; cu un gest rapid el armă iar şi din nou apăsă pe trăgaci.

Malko îi mulţumi în gând lui Juri Maran. Tânărul estonian îi salvase viaţa scoţând resortul percutorului, atunci când intraseră în camera lui Adnan Candenir.

El înfipse ţeava revolverului în falca arabului şi spuse în engleză:

— *Don't move!*

Kurdul rămase blocat. Malko îi smulse arma şi i-o aruncă la pământ, apoi îl percheziţionă. Mai avea două grenade. El i le întinse lui Olli Karhula, care le vârî în buzunare Apoi încuie uşa, de astă dată, cu cheia. Natalja îl observa cu chipul urâţit de ură.

— Vor veni ceilalţi după voi! spuse ea. Vă vor ucide pe toţi.

Malko se apropie de telefon.

— Noi putem face faţă o jumătate de oră. În rest, va avea grijă de tot poliţia suedeză.

Planul original cădea baltă. Acum se afla încolţit între kurzi şi comandoul sovietic anunţat de Natalja. Pe ponton, lanterna clipea întruna.

Malko formă numărul lui Kevin Hudson, care răspunse imediat.

— Aţi anunţat poliţia sau nu? Kurzii sunt aici!

— Ticăloşii! explodă americanul. M-au sunat să-mi spună că pizzeria era goală. Atunci, în loc să-i caute prin arhipelag, au montat barajele în Gustavsberg şi în Vaxholm! I-am sunat imediat şi le-am spus exact ce mi-aţi cerut.

Lui Malko îi veni o idee. Era absurd să eşueze acum, când ajunsese în acest punct.

— Aşteptaţi o clipă, făcu el. Iată numărul meu. Dacă nu vă sun peste zece minute, trimiteţi cavaleria.

El îi descrise exact locul în care se afla. Natalja îl asculta intrigată.

— Vreau să îţi propun un târg, îi spuse Malko. Dacă voi suna, kurzii tăi vor fi arestaţi, iar submarinul sovietic pe care îl aştepţi riscă să fie reperat şi interceptat de patrulele de coastă

suedeze... Cât despre tine, vei scăpa ceva mai uşor, doar cu zece ani într-o puşcărie suedeză...

— Ce vreţi de la mine? îi tăie ea vorba.

— Să colaborăm. Câţi kurzi mai sunt în afară de ăsta?

— Patru.

— De ce nu au venit şi ei?

— Misiunea lor este să supravegheze căile de acces. Ce vreţi să fac?

— Mai întâi, du-te să-i linişteşti pe prietenii tăi kurzi şi să le ceri să nu se apropie de casă. Presupun că acum nu sunt prea departe. Sunt nişte *„baby-sitters”,* nu-i aşa?

Ea făcu semn că da.

— Ce era prevăzut în continuare?

— Ei trebuie să se îmbarce pe submarin.

— OK. Te întorci aici şi împreună îi vom aştepta pe amicii sovietici. Unde sunt acum?

— La o distanţă de douăzeci de mile, răspunse Natalja. Trebuie să mă întâlnească la o jumătate de oră după începutul semnalizării luminoase.

Trecuse deja un sfert de oră.

— De ce nu au venit imediat după ce aţi sosit aici?

— Pentru că până la ora şase seara, circulă patrule navale.

— Bine. Noi îi vom aştepta aici şi le vom da coletul pe care îl vor. Kurdul de aici va lua locul lui Lee Updike.

— Dar tovarăşii lui vor observa că a dispărut.

— Îi vei avertiza să nu facă nicio mişcare până nu îi vei anunţa.

— Şi dacă bănuiesc ceva?

— Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, voi chema poliţia suedeză. Noi putem rezista un timp.

— Dar au grenade.

— Avem şi noi.

Olli Karhula observa scena mut ca un peşte. Natalja întrebă:

— Ce vom face noi?

— Ne vom întoarce în Stockholm. De acolo, vei fi liberă să pleci unde vrei.

— Ei bine, sunt de acord, zise ea cu o voce redevenită dulce.

— Atunci, du-te. Înainte însă, neutralizează-l pe kurdul ăsta. Îmi va fi mai uşor cu el. Ai tot ce-ţi trebuie?

— Da.

Ea intră în baie şi se întoarse cu membrana în mână. Ea se apropie de kurd şi-i ordonă.

— Deschide gura!

Stupefiat şi îngrozit, acesta se supuse.

— Scoate limba!

El scoase limba ascultător ca un ţânc.

Imediat, Natalja puse membrana cu acele îmbibate cu somnifer pe limba roşie a bărbatului. Acesta se zbătu, vru să închidă gura, apoi sughiţă.

— Nu închide gura, sau te ucid! ţipă Natalja.

Reuşi să apese membrana aproape un minut, în vreme ce kurdul se zvârcolea cu ochii ieşiţi din orbite. În cele din urmă, el se calmă, ochii îi deveniră sticloşi şi se prăbuşi ca un sac cu cartofi.

— Acum du-te la ceilalţi kurzi, făcu Malko. Dacă ai vreo idee proastă, aminteşte-ţi că arhipelagul este asediat de poliţia suedeză.

Malko o văzu cum dispare pe potecă, apoi se aplecă peste husa în care se mai afla Lee Updike şi o deschise.

— Ajutaţi-mă, vă rog, îi spuse el lui Olli Karhula. Nu ne mai rămâne mult timp.

*

* *

După cinci minute, kurdul drogat se afla în husă, legat fedeleş. Malko îl păzea pe Updike. Acesta începea să-şi revină.

Cu câte o grenadă în fiecare buzunar, Olli era cu ochii aţintiţi la pontonul pe care clipea lanterna halogenă.

Pe cărare apăru o siluetă. Era Natalja. Singură. Malko îi deschise uşa.

— A mers?

— Da.

Ea îşi scoase mantoul şi-şi frecă mâinile.

— Ce ai hotărât?

— A rămas ca ei să aştepte în pădure ceva mai departe şi să vină imediat ce le voi face semn cu lanterna. Le-am spus că Kirvan va pleca cu primul transport…

Malko era încântat la culme. Situaţia fusese răsturnată în favoarea americanilor. Sovieticii aveau să fie furioşi, nu glumă. Natalja nu va mai apuca multe zile. Considerată o trădătoare,

avea să fie lichidată mai devreme sau mai târziu. Totuşi, un lucru îl mai intriga.

— Cum se face că o navă sovietică riscă să se apropie de ţărm? întrebă el.

— Mai întâi, nu este o navă, ci un submarin de mic tonaj, spuse estoniana. Marina sovietică posedă codurile suedeze.

Olli Karhula, care îl veghea pe Updike, vârî capul pe uşă şi zise:

— Cred că se trezeşte!

— Aduceţi-l aici, făcu Malko. Natalja, spune-i adevărul.

Finlandezul îl aduse pe Updike în încăpere, sprijinindu-l.

Ochii albaştri ai americanului păreau complet decoloraţi.

Cu greu îşi recăpătară expresia normală. El tresări puternic când dădu cu ochii de Malko.

— Ce... Ce faceţi aici? se bâlbâi el. Ce se întâmplă aici. Natalja?

— Natalja vă va spune ce s-a întâmplat, spuse cu răceală Malko. Olli, pentru mai multă siguranţă, vegheaţi ca nu cumva să ne cadă kurzii în spate.

Olli Karhula ieşi din bungalou şi dispăru în întuneric.

— Am vrut să te răpesc pentru a te preda sovieticilor, spuse estoniana cu o voce egală. Te-am drogat. Un submarin sovietic trebuie să sosească şi să te ia de aici.

Privirea lui Lee se întunecă.

— Dar nu-i adevărat... Nu cred niciun cuvânt... Ştiu că te-au ameninţat... Minţi.

— Natalja spune adevărul, zise Malko. De altfel, peste foarte puţin timp, îi veţi vedea pe sovietici cum debarcă.

— Mă minţiţi! Este o înscenare odioasă a americanilor! Mă minţiţi! urlă isteric Lee Updike.

— Nu, nu minte, spuse Natalja cu o voce ca de gheaţă.

Lee Updike îşi prinse capul în mâini.

— Chemaţi poliţia! gemu el. Chemaţi poliţia. Nu-i nimic adevărat. Nu înţeleg... Cine se află în husa asta?

— Unul dintre complicii Nataljei. Cel ce va fi luat în locul dumneavoastră.

— Atenţie, făcu deodată Natalja. Cred că au sosit.

Malko îşi întoarse privirea către fereastră şi văzu în golf o siluetă întunecată ce se pregătea să tragă la mal. Era un submarin Zodiac!

— *Mr.* Updike, au sosit ruşii! Priviţi. Dacă promiteţi că nu veţi face nici cea mai mică mişcare, veţi asista la propria dumneavoastră răpire. Altfel, voi fi obligat să vă neutralizez. Răspundeţi repede!

— Promit, promit, făcu Updike, depăşit de situaţie.

Malko îi aruncă o privire aspră.

— Cea mai gafă ar putea avea consecinţe catastrofale, făcu el apăsând fiecare cuvânt.

— Mă cam îndoiesc, mormăi Lee încăpăţânat.

— Acum puneţi-vă haina asta şi luaţi o armă. Vă veţi preface că sunteţi o gardă de corp.

— Sosesc! spuse Natalja speriată.

Patru bărbaţi urcau în fugă panta ce ducea spre bungalou. Submarinul era tras pe nisip şi alţi doi bărbaţi îl păzeau.

— Du-te în întâmpinarea lor! o îndemnă Malko pe tânăra femeie. Eu sunt cu ochii pe tine. La cea mai mică încercare de a trăda îţi zbor creierii. Aminteşte-ţi că vorbesc fluent limba rusă.

El intră în cameră, lăsând uşa întredeschisă.

Inima îi bătea nebuneşte când primul rus intră în încăpere. Era masiv şi purta un costum de scafandru. La centură avea o armă. El cuprinse locul cu o singură privire. Ascuns în spatele uşii, Malko nu putea să-l vadă în întregime, îi auzi vocea vorbind în ruseşte:

— *Eto paket, tovarişci?*

— *Da.*

— *Adin is tah kto mnie*[16]*.*

Apărură şi ceilalţi trei ruşi. Erau nişte marinari solizi şi duri.

— *Vosmitie s'soboi*[17]*,* le ordonă şeful lor.

— *Bez problemi?*[18]*,* întrebă Natalja.

— *Nikakoi*, *tovarişci. Gde vse drughie kotorâh ia doijen vsiat s'soboi?*

— *Nikakoi*, *tovarişci. Gde vse drughie kotorâh ia doijen vsiat s'soboi?*[19] Bărbatul părea nervos şi grăbit să plece.

---

16 —*Acesta-i pachetul, tovarăşe?*
— *Da.*
— *Dar el?*
— *E unul dintre cei care m-au ajutat, (n.a.)*

17 — *Ridicaţi coletul acesta, (n.a.)*

18 — *Nu aţi avut probleme, nu? (n.a.)*

19 — *Nu. Niciuna. Unde sunt ceilalţi pe care trebuie să-i luăm cu noi? (n-a.)*

— *Opozdali.*[20]

Rusul îşi consultă ceasul uriaş, fixat de o brăţară din cauciuc negru.

— *Mnie ne prikasano ih gedat, tovarişci. Ia doljen idti cerez desiati minut.*[21]

— *Haraşo! Idti, tovarişci. Nelzia riscovate is sa nih.*[22]

— *Dasvidania.*[23]

— *Dasvidania! Spasiva!*[24]

El ieşi din cameră cu paşi grei. Malko aşteptă ca acesta să se îndepărteze ca să iasă din ascunzătoare. Lee Updike era alb ca ceara. El puse alături arma şi se prăbuşi într-un fotoliu, cu ochii plini de lacrimi. Nataljei puţin îi păsa de reproşul din privirea lui.

Ea era atentă la plecarea ruşilor.

Aceştia ajunseseră deja la submarin. Doi cărau coletul înfăşurat în husă. Curând toţi fură îmbarcaţi la bordul submarinului.

Malko rupse brusc tăcerea:

— Natalja, sosesc prietenii tăi, kurzii!

Patru kurzi alergau din răsputeri în direcţia submarinului. Acesta demarase deja. Acceleră şi dispăru repede. Kurzii erau acum pe ţărm făcând semne disperate şi furioase.

— Ce s-a întâmplat? făcu Malko. Ruşii trebuiau să îi aştepte.

— Nu ştiu, spuse Natalja. Probabil că le era frică.

Kurzii alergau acum spre casă. Toţi erau bine înarmaţi şi nu păreau deloc bucuroşi.

Malko se repezi la telefon. Ar fi fost o prostie să se lase ucis tocmai acum.

În uşă se auzeau lovituri furioase. Kevin Hudson ridică receptorul.

— Sovieticii au venit şi au plecat din nou, îl anunţă Malko. Lee se află cu noi, dar kurzii sunt la uşă! Grăbiţi-vă! Faceţi ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

— Îi voi alerta imediat pe suedezi. Şi vin şi eu acolo!

Afară se auzeau strigăte furioase, în suedeză, rusă şi kurdă.

---

20 — *Întârzie puţin, (n.a.)*

21 — *Nu am primit ordin să-i aştept, tovarăşe. Trebuie să plec imediat, (n.a.)*

22 — *Bine. Merge, tovarăşe. Nu trebuie să punem misiunea în pericol, (n.a.)*

23 — *La revedere, (n.a.)*

24 — *La revedere şi mulţumesc! (n.a.)*

Paşii se îndreptară către uşa bucătăriei. Kurzii lui Candenir se pregăteau să ia casa cu asalt.

Natalja era mai albă ca de obicei. Lee era şi el livid.

Loviturile din uşă se înteţiră. O voce urla:

— Kirvan! Deschide o dată!

Era puţin probabil ca acesta să le răspundă…

— Nu vă temeţi. Poliţia va sosi imediat, spuse Malko.

Kurzii nu înţelegeau ce se întâmplase.

De cealaltă parte a uşii se auzeau frânturi de conversaţie, apoi fereastra sări în mii de ţăndări. O piatră aruncată de afară pătrunse cu zgomot în living-room. Se auzi o rafală de mitralieră în spatele casei. Trăgeau în broasca de la uşă.

Un kurd apăru în faţa ferestrei sparte agitând o grenadă. După vizita făcută la Adnan Candenir, Malko ştia că este vorba de o grenadă cu fosfor.

Kurzii aveau să-i prăjească de vii.

Capitolul XX

Natalja Kippar scoase un urlet sinistru. Uşa era forţată. Malko trase în ea şi, imediat, mai multe împuşcături secerară lemnul, aruncând aşchii peste tot.

Malko îl văzu deodată pe Olli ce apăru din pădure. Zodiac-ul sovietic dispăruse demult în negura Mării Baltice. Masivul finlandez se apropia pe la spate de kurzi. El scoase mâna dreaptă din buzunar. Ţinea grenada între degete. Cu calm, ca un vechi soldat, el trase inelul şi o aruncă înspre cei doi kurzi din spatele uşii. Aceştia se uitau la grenada ce se rostogolea la picioarele lor, cu ochii holbaţi de groază. Totul dură trei secunde.

Un zgomot surd se auzi şi o flacără albă îi învălui pe cei doi kurzi, transformându-i în torţe umane.

Aşa ardea fosforul.

— *My God!* gemu Lee Updike.

Cei doi kurzi se rostogoleau pe pământul îngheţat încercând să stângă flăcările ce le ardeau pielea… Adnan Candenir urla ca

un posedat, cu părul arzând vâlvoi. El se aruncă în golf. Continua însă să ardă în apa mării, ca un sinistru foc de Bengal. În contact cu apa, creştea combustia fosforului... Tovarăşul său era acum o formă negricioasă pe care mai pâlpâiau câteva flăcărui...

Capul lui Adnan dispăruse sub apă. Dar flăcările continuau să-l mistuie. Cu braţul atârnând de-a lungul trupului, Olli Karhula contempla acest spectacol sinistru, ca un străin. Malko se întoarse. Din spatele casei se auzeau nişte paşi.

Soseau ceilalţi doi kurzi!

Unul din ei ţâşni agitând un imens „357 Magnum". Malko întinse braţul şi îl ochi drept în mijlocul frunţii. Acesta se clătină, apoi se prăbuşi. Tovarăşul său făcu cale-ntoarsă şi o luă la goană înconjurând bungaloul.

Olli Karhula nu se mişcase din loc. Cu acelaşi calm, el balansă a doua grenadă şi o azvârli la picioarele fugarului. Când acesta fu învăluit de flăcările albe, Lee întoarse capul şi vomită. Timp de câteva secunde se auziră urletele oribile ale muribundului, apoi se lăsă liniştea. O linişte minerală, ireală. Vântul aducea un miros abominabil de carne arsă...

Natalja era albă ca un linţoi, iar Malko era gata să-şi verse şi el fierea. Lee Updike era ca o stană de piatră. Singur, Olli Karhula părea să-şi păstreze sângele rece. El se îndreptă cu paşi liniştiţi către casă, înconjurând cadavrele carbonizate.

— Erau nişte nemernici ce făceau degeaba umbră pământului! Sunt mulţumit că i-am lichidat.

Natalja îl privea consternată. Hotărât lucru, nu se mai putea încrede în nimeni...

Lee Updike se puse pe un plâns nervos. Repeta încontinuu: „Oribil, oribil, oribil..."

— Să mergem, îi spuse Malko.

Americanul se împotrivi şi începu să ţipe ca un isteric:

— Nu vreau, eu rămân aici. Sunteţi cu toţii nişte asasini, nişte ticăloşi! M-am săturat de tot. Vreau să mor.

Avea nişte ochi de nebun şi o forţă herculeană. Malko tocmai se gândea să-l liniştească cu o lovitură în moalele capului, când Natalja se aplecă la urechea lui şi începu să-i vorbească încetişor. Malko crezu că va sări să o sugrume, dar încetul cu încetul el se calmă şi ea îl convinse să se ridice în picioare.

— Putem să mergem acum! zise ea.

Ei urcară poteca lăsând lumina aprinsă în casă. Pe ţărmul golfuleţului, lanterna clipea în continuare…

Nimeni nu scoase nicio vorbă până la maşină. Malko încerca să-şi imagineze viitorul. Reuşise să evite o catastrofă, dar problema rămânea. După Natalja, vor încerca şi alţii… CIA nu putea să-l păzească pe Lee Updike la nesfârşit.

Farurile maşinii luminau drumurile pustii. La fiecare viraj, se aşteptau să se pomenească cu o maşină a poliţiei în faţă, dar până la Gustavsberg nu văzură niciuna. Şoseaua era barată acolo de mai multe maşini. Malko zări Chrysler-ul negru al şefului centralei CIA şi coborî. Natalja se luă repede după el şi-l prinse de braţ.

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Ce doreşti să-mi spui?

— Nu pot să mai rămân în Suedia, zise ea cu o voce alterată. Vor încerca să mă omoare. Nu am prevăzut toate cele întâmplate. Vă jur. Trebuia să fie o operaţiune fără bavuri, fără morţi, fără violenţă.

— Doar un mic kidnapping ca să-l duci pe Updike în Uniunea Sovietică unde să-i putrezească oasele. Vrei să spui că nu ai avut niciun amestec în cele ce mi s-au întâmplat, nu?

Natalja păru tulburată.

— Doar v-am dus în piaţă ca să fiţi identificat. Eu ştiu multe lucruri. Vreau să mă protejaţi.

Ţi se rupea inima de mila ei…

— Din păcate, acest lucru nu stă în puterea mea, zise Malko. Întoarce-te la maşină. Voi transmite mesajul domnului Hudson.

Americanul îi strânse degetele aproape zdrobindu-le.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc! zise el. Aţi făcut o treabă extraordinară. Le-am transmis suedezilor că un submarin sovietic se află în apele lor teritoriale şi, în acest moment, îl caută…

— Bine. Dar acum ne întoarcem chiar în punctul din care am plecat.

— Nu-i adevărat. Lee Updike a înţeles cum stau lucrurile, iar suedezii sunt cu ochii deschişi. Noi vom avea parte de câteva săptămâni de linişte. În plus, mai avem soluţia despre care am vorbit deja…

Se referea la lichidarea fizică a lui Lee Updike.

— Pentru moment, eu îl conduc la Stockholm, spuse Malko. Îl

voi instala la *Grand Hôtel.* Natalja Kippar ar dori să colaboreze cu noi...

— Nu vreau să mai aud de ticăloasa aceea. O să am eu grijă ca suedezii să o expulzeze. Atunci „tovarăşii" se vor ocupa de ea... Veniţi, vă deschid uşa.

— Am lăsat patru cadavre în pădure, remarcă Malko.

— Staţi liniştit. În privinţa lor, suedezii nu vor face niciun fel de tărăboi. Le-aţi făcut treaba în locul lor.

*
* *

El se urcă în Chrysler-ul negru şi cele două maşini se angajară pe şoseaua pustie. Malko se uită la ceas. Era ora nouă. Avea senzaţia că intrase în arhipelag de un secol... Încă mai simţea în nări mirosul de carne arsă. El se scutură străbătut de un frison.

Juri Maran era răzbunat. Într-un chip atroce.

*
* *

Volvo se opri în faţă la *Grand Hôtel,* iar Malko se întoarse spre Lee Updike.

— Vă voi rezerva o cameră aici.

Americanul îl privi duşmănos. Îşi recăpătase siguranţa.

— Nu vreau, făcu el.

— Atunci, unde veţi merge?

— Rămân cu ea.

Malko văzu că o ţinea strâns de mână pe Natalja. Madona îi câştigase iar încrederea.

— Nu v-au ajuns toate cele întâmplate? întrebă exasperat Malko. Vreţi să o ia de la capăt?

Lee Updike îi trimise o privire ucigaşă..

— Toţi sunteţi la fel... Şi dumneavoastră vreţi să mă răpiţi... Nu sunteţi cu nimic mai bun. Pe ea o iubesc.

Enervat la culme, Malko propuse.

— Atunci, de ce nu veniţi amândoi? Doar nu puteţi rămâne aici toată noaptea!

Lee se uită întrebător la Natalja, care îl trase afară din maşină. Mână în mână, ei urcară scările hotelului.

Malko clocotea de furie. Olli Karhula îi spuse cu glasul său monoton:

— Acum înţelegeţi, Mr. Linge? Natalja este foarte puternică. Eu unul mă duc să mă culc. Sper că nu voi avea neplăceri cu poliţia.

Ca şi cum ar fi fost vorba de o contravenţie!

— Fiţi liniştit!

Cei doi îşi strânseră mâna. Olli se îndepărtă fără să-i arunce vreo privire fostei sale soţii.

Malko urcă împreună cu cei doi. Imediat cum ajunse în cameră, îl sună pe Kevin Hudson şi îi spuse să ceară poliţiei suedeze să ofere protecţie lui Lee Updike.

*

* *

În dimineaţa următoare, soarele strălucea vesel pe cer, dar asta nu reuşea să facă mai apetisant somonul afumat cu sos tomat servit la breakfast în restaurantul francez... Lee Updike făcuse o noapte albă lângă „scumpa" lui Natalja, deoarece avea ochii umflaţi de somn. În schimb, ea avea acelaşi chip de madonă neprihănită, ca de obicei.

Încă din zorii zilei, Malko vorbise îndelung cu Kevin Hudson.

El aşteptă ca Lee să-şi termine porţia de somon ca să-i spună:

— *Mr.* Updike, presupun că acum sunteţi convins de intenţiile ruşilor.

— Da, admise fără tragere de inimă americanul.

— Sper că vă daţi seama că noi nu putem să vă protejăm la infinit, iar suedezii sunt incapabili.

Lee Updike aprobă din cap.

— Poate v-aţi gândit că ai noştri ar putea rezolva în mod definitiv problema...

Privirea ochilor albaştrii se tulbură.

— Ştiu, şopti el.

— În cazul acesta nu vă rămâne decât o singură soluţie ca să vă regăsiţi pacea. Întoarcerea acasă, în SUA.

— A, nu! Ca să intru în închisoare?

— Nu. Sunt autorizat să vă ofer imunitate. Asta nu înseamnă că vă veţi putea relua munca. Trebuie numai să păstraţi secretul descoperirilor făcute.

Lee Updike bău puţină cafea şi zise:

— Accept. Dar vreau să o iau cu mine şi pe Natalja.

Malko se aştepta la asta... Natalja stătea cu ochii în jos ca o

fetiţă modestă.

— Sunteţi complet nebun. Ea nu va fi lăsată să intre.

— Atunci lăsaţi-mă în pace, făcu Lee.

Malko se ridică pentru a telefona. Deja problema nu mai intra în responsabilitatea lui.

Kevin Hudson urlă în telefon, făcu spume la gură, proferând înjurături îngrozitoare... Apoi se calmă şi spuse cu o voce stinsă:

— Spuneţi-i acelei stricate că va fi binevenită în minunata noastră ţară. Şi că poate să crape...

Când Malko se întoarse la masă, Natalja era cu capul pe umărul lui Lee Updike. Erau ca două turturele...

— Veţi putea să vă iubiţi liniştiţi. Problema voastră s-a rezolvat cu bine, spuse Malko.

*

* *

Intrând în restaurantul *Alexandra,* Malko ştia deja ce va găsi, dar nu se aştepta să o vadă pe Ingrid Stor atât de frumoasă. Părul ei scurt dispărea sub o tocă de astrahan. O bluză de mătase grej modela superbii ei sâni liberi, iar fustiţa de velur negru se mula aproape indecent pe crupa bombată. Purta pantofi cu toc şi ciorapi fini cu cusătură la spate...

— Ingrid, sunteţi adorabilă! spuse Malko sărutându-i mâna.

Surâsul femeii ar fi putut topi o banchiză de gheaţă...

— Am aflat că plecaţi şi am vrut să vă las o amintire frumoasă.

Ea îl sunase la hotel. Malko acceptase să ia masa împreună. Se întreba dacă nu cumva KGB-ul voia să se răzbune pe el sau să încerce o ultimă manevră. Trei poliţişti din Säpo vegheau cu discreţie asupra lui. Având în faţă o cutie cu caviar şi o sticlă Dom Perignon, Ingrid îi propuse:

— Veniţi dumneavoastră la mine sau vin eu la dumneavoastră?

— Aş prefera la mine, zise Malko.

Ochii albaştri ai femeii aveau o expresie de o intensitate extraordinară. Îndată ce ajunseră în camera din *Grand Hôtel*, Malko o avertiză zâmbind:

— Ingrid, dacă aveţi gânduri rele, e bine să ştiţi că pe hol aşteaptă trei poliţişti...

Ea râse forţat:

— O, ce glumă proastă!

Apoi îşi luă poşeta şi o întoarse cu gura în jos. Din ea căzu un fel de şarpe negru. Era o cravaşa. Privirile lor se încrucişară.

— În seara asta vreau să mă amuz, zise Ingrid cu vocea ei răguşită. La fel ca ultima dată.

Când cravaşa lovi velurul negru al fustei, ea se cambră cu un ţipăt scurt. Apoi întoarse capul şi spuse:

— Loveşte mai tare.

Cu gesturi molatice îşi scoase bluza pe cap, dezgolind sânii şi oferindu-i cravaşei cu un aer extaziat.

Apoi îşi desfăcu fusta ce-i alunecă pe gambele fine, superbe în ciorapii negri prinşi în portjartierul dantelat…

Cei doi amanţi încă nu se atinseseră. Ingrid se lungi leneşă pe pat, iar Malko o prinse în braţe şi o penetră imediat fără niciun fel de preludiu. Ingrid scoase un ţipăt răguşit:

— Opriţi-vă!

El nu o ascultă şi îşi văzu de treabă nestingherit. Trebuia să se răcorească:

Să-l uite pe Juri.

Să uite de kurzi.

Să uite de moarte.

Până ce explozia de plăcere să măture toate fantomele ce-i tulburau sufletul.

*

* *

Ingrid Stor fumase două ţigări, lungită pe spate. Malko îşi revenea după împerecherea bestială şi minunată totodată. Când Ingrid întoarse capul către el, ochii îi erau atât de albaştri încât păreau fosforescenţi.

— Mâine seară, un cargou danez pleacă din Göteborg. Căpitanul se numeşte Hansen, Sven Hansen. Dacă i-l duci pe Lee Updike mâine dimineaţă, suma de cinci milioane de dolari va fi virată în contul pe care mi-l vei indica…

— Sunteţi gata să-mi daţi banii înainte? întrebă Malko.

Prin ochii albaştri trecu un fulger.

— Eram sigură că eşti mai inteligent decât reputaţia ta. Bravo!

— Şi dacă după aceea nu-l predau pe Lee?

— Nu fii stupid. Nu ai putea profita mult timp de banii aceia…

Dă-mi, te rog, numărul contului.

— Nu cred că este cazul să te deranjezi, zise Malko. Dar pot să-ţi spun că am petrecut o seară excelentă.

Cei doi se măsurară din ochi timp îndelungat. Apoi, Ingrid se ridică, se îmbrăcă iute şi plecă trântind uşa în urma ei.

Cravaşa rămăsese aruncată pe duşumea. Malko îşi zise că de astă dată, KGB-ul îi făcuse şi o bucurie.

*

* *

Colonelul Viktor Indusk închise servieta diplomat, îi zâmbi secretarei sale, Mariana, şi zise.

— Îţi voi aduce un pic de aer din Moscova!

Convocarea sosise cu o oră mai devreme. Avea la dispoziţie exact timpul necesar ca să prindă zborul Aeroflot pentru Moscova. El avea să sosească înaintea imenselor colete ce conţineau mobilierul cu semnătura lui Claude Dalle, destinat să înfrumuseţeze somptuosul apartament de pe Prospeck Lenin al generalului Sakharov.

Afară ningea slab şi o Volga neagră aştepta în curtea ambasadei, cu şoferul la volan şi o gardă de corp lângă portiera deschisă. Amândoi făceau parte din linia KR. Colonelul din KGB le adresă un surâs amical şi aruncă servieta în maşină.

— Aş vrea să conduc eu, Pavel. Nu am încredere în tine cu poleiul de afară.

Şoferul coborî din maşină cu un zâmbet servil. Colonelul îi dădu un pumn zdravăn în falcă doborându-l la pământ. Garda de corp avea deja mâna pe revolverul Tokarev. Nu reuşi însă să-şi ducă gestul până la capăt. Bocancul greu al colonelului îl izbi în testicule.

Indusk sări la volan. Volga derapă şi porni val-vârtej.

Cu pedala de acceleraţie călcată până la planşeu, maşina traversă oraşul. Intră în curtea ambasadei americane atât de brusc, încât soldatul suedez ce era de pază crezu că este vorba de un atac terorist. Se linişti doar când văzu placa de înmatriculare diplomatică… Colonelul Viktor Indusk se îndreptă cu paşi mari către puşcaşul marin ce păzea intrarea.

— Doresc să vorbesc cu *Mr.* Kevin Hudson, spuse el.

— Aveţi audienţă, sir?

— Spuneţi-i că a venit colonelul Viktor Indusk, de la ambasada sovietică şi că cere azil politic în Statele Unite ale Americii! spuse ofiţerul cu voce de stentor.

*

* *

Un convoi interminabil de vehicule străbătea şoseaua încadrată de brazi ce ducea la aeroportul Arlanda. Şase maşini erau pline cu gărzi de corp, ce încadrau Cadillac-ul blindat împrumutat de la ambasador, în care se aflau Malko, Lee Updike, Natalja Kippar şi colonelul Viktor Indusk.

Un elicopter al armatei suedeze zbura deasupra.

Încă din zori, aeroportul se afla în stare de asediu. Poliţia controlase toate ungherele susceptibile de a ascunde vreo bombă. O parte din aerogară fusese neutralizată. Pe tarmac, aştepta un Searjet 55, închiriat de CIA.

Cei patru ieşiră între şirurile de gorile americane şi suedeze şi străbătură în fugă distanţa ce-i separa de avion. Kevin Hudson îi aştepta acolo. Nu existară nici strângeri de mână, nici îmbrăţişări şi nici zâmbete. Lee Updike, Natalja şi colonelul Indusk se urcară în avion şi acesta îşi închise porţile. Ca măsură de precauţie, trei F16 aveau să escorteze avionul până departe, peste Atlantic.

Malko privi aparatul care se îndepărta pe pistă, zicându-şi că Lee Updike risca să fie văduv de foarte timpuriu.

KGB-ul nu putea să-i sufere pe trădători.